

Y nhân hạo nguyệt

Contents

Y nhân hạo nguyệt	1
1. Chương 01 - 02	2
2. Chương 03 - 04	6
3. Chương 05	12
4. Chương 06 - 07	17
5. Chương 08 - 09	23
6. Chương 10 - 11	29
7. Chương 12 - 13	34
8. Chương 14 - 15	39
9. Chương 16 - 17	45
10. Chương 18 - 19	51
11. Chương 20 - 21	56
12. Chương 22 - 23	62
13. Chương 24 - 25	68
14. Chương 26 - 27	74
15. Chương 28 - 29	79
16. Chương 30 - 31	85
17. Chương 32 - 33	91
18. Chương 34 - 35	96
19. Chương 36 - 37	102
20. Chương 38 - 39	107
21. Chương 40 - 41	113
22. Chương 42 - 43	119
23. Chương 44 - 45	125
24. Chương 46 - 47	130
25. Ngoại Truyện 01: Jq Trong Truyền Thuyết	136
26. Ngoại Truyện 02: Học Nấu Cơ	137
27. Phiên Ngoại Về Bùi Lạc 1	142
28. Phiên Ngoại Về Bùi Lạc 2 (hết)	147

Y nhân hạo nguyệt

Giới thiệu

Mặc Thất Tần là một tiểu thầy thuốc thị dã an phận! Vô duyên vô cớ bị đeo lên cái mũ “Tiểu Tam”,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/y-nhan-hao-nguyet>

1. Chương 01 - 02

Cơ Uyển Anh là là phu nhân của Băng Phong Vạn Lý ở trong trò chơi. Băng Phong Vạn Lý người này Mạch Dao biết đã tầm một năm. Trước có đoạn thời gian Bùi Lạc kia vội vàng hẹn hò không rảnh chơi game, Mạch Dao tự đi tìm đội xoát quái rồi biết Băng Phong Vạn Lý.

Về sau tán gẫu biết Vạn Lý lại cùng Mạch Dao cùng học chung 1 trường cấp 3, hai người chột cảm thấy khoảng cách gần không hơn ít dù sao trên mạng nó rất ảo.

Hai người chơi đến lv 80, Vạn Lý đề xuất kết hôn bị Mạch Dao từ chối nhã nhặn. Ngược lại cũng không có những nguyên nhân gì khác mà Mạch Dao chỉ cảm thấy kết hôn không cần thiết. Kết hôn trong Phong Vũ Cửu Châu (tác giả : khụ khụ tên game hơi dài, nên ta sau viết tắt là Cửu Châu thôi nhé ^^ L: tg lười giữ, có4 chữ cũng kêu dài, mà thôi mình edit cũng thấy nó dài...:D)) không có phần thưởng gì đặc biệt còn thêm đầy phiền toái. Bất quá Vạn Lý muốn ở trong trò chơi tìm lão bà vì vậy hấn lên kênh trên thế giới tìm bạn trăm năm, rồi cưới Cơ Uyển Anh lv 70.

Vạn Lý đối với vợ là vô cùng tốt, chỉ cần Cơ Uyển Anh gọi hấn hỗ trợ hấn sẽ đem mọi thứ dễ xuống đi giúp nàng. Bất quá Cơ Uyển Anh đối với Vạn Lý tựa hồ vẫn không hài lòng nàng ta có cảm giác cảm thấy Vạn Lý đối với Thất Tần so với nàng ta tốt hơn rất nhiều.

Có một lần bang phái đi xoát boss, Vạn Lý kiếm được một cái quyền trượng vật phẩm màu tím tên là ‘động lại quang’, là binh khí dùng cho thầy thuốc.

Game “Phong Vũ Cửu Châu ” trang bị vật phẩm chia theo màu sắc như sau : trắng, vàng, xanh lục, lam, tím, hoàng kim theo thứ tự tăng lên càng quý. Rất nhiều người chơi cấp cao đều chỉ có trang bị màu lam. Trang bị màu tím mặc dù không quý giá như thần khí hoàng kim nhưng ở trong trò chơi cũng đã xem như là thượng phẩm, mỗi một đồ đều là độc nhất vô nhị. Mà thần khí hoàng kim nghe nói số người có đếm không đến năm.

Lúc ấy cùng nhau giết boss một cô gái nhất thời nhanh miệng, đem chuyện ‘động lại quang’ nói cho Cơ Uyển Anh, Cơ Uyển Anh liền mừng rỡ chờ Vạn Lý đem nó đưa cho mình. Chỉ là không nghĩ tới vài ngày sau lại thấy trên tay Mặc Thất Tần cầm là ‘động lại quang’. Bất quá khi đó Cơ Uyển Anh cũng không nói gì thêm.

Người chơi lv 100 trở xuống có thể ở trên bảng pk chiếm một chỗ ngồi có thể đếm trên đầu ngón tay, Băng Phong Vạn Lý đúng lúc là một thành viên trong số đó Cơ Uyển Anh vẫn muốn ID nick của hấn. Thời gian gần đây cô ta nói với Vạn Lý mấy lần chuyện tài khoản mật mã nhưng đều b từ chối khéo, và rồi cô ta lại càng bởi vậy rất mất hứng. Cô ta biết rõ Mạch Dao sớm đã có tài khoản mật mã của Vạn Lý mà thậm chí ngay cả mật bảo vệ cấp 2 cũng biết.

Vạn Lý đối với Mạch Dao thiên vị không phải là không có lý do. Trước kia Vạn Lý thời điểm bận rộn, Mạch Dao mỗi ngày giúp đều hắn on nick giết quái, đi phó bản. Game Cửu Châu thao tác yêu cầu rất cao, mở 2 acc khó khăn rất lớn. Ngay từ đầu Mạch Dao kiên trì mở 2 rất không có thói quen, xoát quái đều có thể không cẩn thận bị rơi tuyến. Từ từ rồi cũng thói quen ngược lại thao tác thành thạo hơn rất nhiều. Khi đó nàng còn mang theo Cơ Uyển Anh thắng không ít cấp.

Mạch Dao với nick Vạn Lý hao tổn rất nhiều tinh lực, Vạn Lý bắt được đồ gì tốt đương nhiên là không thể quên Mạch Dao. Cho nên ‘động lại quang’ đương nhiên là cho Mạch Dao.

Về phần mật mã, tài khoản Vạn Lý chắc là sẽ không tùy tiện cho người ta, trừ phi là hoàn toàn tín nhiệm người đó.

Lần này Vạn Lý muốn chuẩn bị thi lấy một cái chứng nhận cho nên hai tuần lễ không thể lên trò chơi, Cơ Uyển Anh mượn cơ hội này phát tiết những bất mãn muốn đem Mạch Dao đuổi ra khỏi trò chơi.

Đồng Mạch Dao bị những thứ phiền toái trên kênh trên thế giới kia nhìn mà đầu như muốn nổ tung, chộp 1 cái che kênh thế giới kênh, kệ xác nó!

“Mạch Dao cứ tiếp như vậy bà tính sao?” Bùi Lạc tức giận bất bình nói.

“Chớ cần 1 phút, tôi còn không cần lại nữa là?” (L: @@ ai dám cần lại chớ cần đây, có mà...)

“Mình không cam lòng.” Bùi Lạc dậm chân.

“Kệ cho nó đi đi, bọn họ chơi chán rồi thôi.” Đồng Mạch Dao không đếm xỉa tới đáp.

“Không nói cho Vạn Lý biết sao?”

“Không cần.... chút chuyện này chuyện mình có thể tự giải quyết, không đáng để cho bạn ấy phân tâm.”

“Ai... cậu đó nha!”

Chương 2:

Trên thế giới đạn bay như mưa bất quá Mạch Dao không nhìn

Khi đó Mạch Dao bay đến Vô huyết thành lấy ít phần thưởng, sau đó từ từ lắc l đến bờ Nghiệp Thủy Nam chém tiểu quái. Trên màn hình 1 đôi con người đen nháy lên, người mặc bạch y tựa tuyết ống tay áo và cổ áo có hoa văn màu lam nhạt, trên trán còn một đồ trang sức pha lê từ trong ra ngoài lộ ra nhân gian khói lửa mà ta thánh khiết. Nhân vật đó tên: “Mặc Thất Tần”.

Đồng Mạch Dao là bị Bùi Lạc lôi kéo vào trò chơi. Nàng khi đó đối với Game online hoàn toàn không biết cái gì cả, nên liền qua loa chọn nghề thầy thuốc từ từ chơi mới biết chẳng hay ho gì... nghề nghiệp này công kích quá thấp, nếu không có đi cùng đội ngũ xoát quái thì thôi rồi!

Mạch Dao tại trên bản đồ ngó loạn, cũng không lưu ý bên cạnh thỉnh thoảng có thoáng qua vài bóng người.

Dưới màn hình thỉnh thoảng xuất hiện một cái nhắc nhở:

[Nhắc nhở] : Bạn đã bị người chơi khác ác ý công kích.

Đầu óc còn không ý thức được chuyện gì xảy ra ngón tay đã cực nhanh tăng thêm trạng thái hồi huyết vô cùng thành thạo. Do phát hiện quá muộn nên cuối cùng vẫn là trở về thành sống lại

Trở về thành Mạch Dao mở ra thấy rõ công kích mình là: một nhàn độc tiểu, con cạp chạy trốn mau, Cơ Uyển Anh – – quả nhiên đều là kẻ cùng 1 bè lũ

“Một nhàn độc tiểu” là sư phụ của “Cơ Uyển Anh”, là 1 kẻ xếp top 2 trong Phong Vũ Cửu Châu, nổi tiếng giàu nhân dân tệ. Tất cả mọi người nói trang bị của nàng ta đều là dùng tiền đập ra, bình khí là một ma trượng màu vàng kim tên là ‘gọi linh’. Mọi người đều biết người này nổi danh bị coi thường, người gai mắt kẻ này rất nhiều chỉ là ngại thực lực tiền bạc nên không ai dám trên chọc nàng ta.

“Con cạp chạy trốn mau” cũng là một người chơi nằm trong top tiền... người chơi cao cấp.

Cơ Uyển Anh ngày gần đây ngược lại hòa đồng với đám người kia không tới có vài ngày đã lên tới lv 99, hơn nữa thay đổi một thân trang bị màu lam đoán chừng là có ai dùng tiền mua cho nàng ta ...trong vòng mấy ngày ngoại trừ dùng tiền thì kiếm được một bộ màu lam trang bị thì đương nhiên là khó rồi .

Cửu Châu có nhiều đồ không cần dùng tiền là có thể lấy được chỉ là tiền đập kiểu vô ích cho nên người chơi có rmb cũng không nhiều.

Cơ Uyển Anh gia nhập Bang Thiên hạ tình nghĩa trước là người của Bang Nhất Kiếm Thiên về sau bởi vì gả cho Vạn Lý nên mới vào Bang thiên hạ tình nghĩa .

Trong game Cửu Châu ác ý công kích sẽ không bị hồng danh, nhưng chỉ có chủ động công kích cũng đánh chết người chơi chỉ là hồng danh, cho nên công kích 3 người công kích Mạch Dao, chỉ có 1 mình “1 nhàn độc tiểu” là hồng danh mà thôi.

Mặc Thất Tàn mấy ngày hôm trước vừa lên tới lv 90, kinh nghiệm tích lũy cực kỳ ít, sống lại trực tiếp rơi trở về lv 89.

Ác ý giết người là thế giới sẽ có thông cáo , Mặc Thất Tàn mỗi lần bị giết, hệ thống liền ra 1 tin tức:

<Sự kiện > : Mặc Thất Tàn tại nghiệp bờ Thủy Nam tọa độ 253, 19 bị Một nhàn độc tiểu đánh chết.

(Bạn đang đọc vòng du ” Y nhân hạo nguyệt” – Kỳ Nhược, chuyển ngữ Tuyết Liên. Chúc các bạn có những giây phút thư giãn vui vẻ!)

Trong bang phái rất nhanh có người lên tiếng.

< Bang phái >hồng sứt mẻ không mất mát : chuyện gì xảy ra?

Mạch Dao chỗ ở Bang thiên hạ tình nghĩa là đại bang phái xếp thứ 3 trong game Cửu Châu, nhưng kỳ thật lực cũng với 2 đại bang là Phạm Cốc Lâu Lan cùng Nhất Kiếm Thiên Bang là cách xa nhau khá xa. “Không sứt mẻ không mất mát” là bang chủ của Thiên hạ tình nghĩa bang. Người này dường như rất nhàn rồi 24 tiếng đồng hồ đều online cho nên dù cho không tốn tiền chơi vẫn là một thân trang bị hoàn mỹ, xếp tại BXH pk, BXH tài phú đều nổi danh.

< Bang phái > Mặc Thất Tàn : chị hỏi Cơ Uyển Anh.

< Bang phái > Cơ Uyển Anh : chuyện liên quan gì tới tôi? Tôi lại không giết cô!

< Bang phái > Mặc Thất Tàn : tôi đã nhìn thấy cô ở đó, tôi cũng chưa nói là do cô giết t

< Bang phái > Xích Cước đại tiên : Anh Anh làm sao có thể giết người?

< Bang phái > mi là kẻ điên ta là đứa ngốc : đúng vậy, Thất Tàn, em nhìn lầm rồi?

< Bang phái > tiểu bảo bối : rất cuộc chuyện gì xảy ra?

< Bang phái > Mặc Thất Tàn : giết người là một nhàn độc tiểu, còn Cơ Uyển Anh liền đứng ở bên cạnh giải thích

< Bang phái > Cơ Uyển Anh : cô nói trông thấy tôi có bằng chứng gì sao? Sự phụ tôi giết người cũng không phải là lần một lần hai, đừng có đổ thừa lên trên đầu tôi. Tôi cái gì cũng không làm, bang chủ chị phải tin tưởng em.

< Bang phái > Xích Cước đại tiên : Mặc Thất Tàn, Anh Anh đã giải thích rõ ràng, em chớ hiểu lầm.

< Bang phái > Thiên Lạc : Cơ Uyển Anh cô được đó! Trợn tròn mắt nói lời bịa đặt ư? Các cô vừa ở trên kênh thế giới vừa mắng người xong, sự phụ cô chạy đi giết Thất Tàn, cô dám nói việc này với cô không quan hệ?

< Bang phái > Cơ Uyển Anh : t thật không có giết Mặc Thất Tàn cho dù cô ấy đoạt quyền trượng của tôi, đoạt chồng của tôi... tôi cho tới bây giờ đều không nói.

< Bang phái > Thiên Lạc : Đẹp..., đừng có quá mù ra mưa! Làm bộ làm tịch đáng thương!

< Bang phái > Xích Cước đại tiên : Mặc Thất Tần cô đoạt lão công người ta vẫn còn ở nơi này sinh sự việc không đâu, thật sự là xấu mặt Thiên hạ tình nghĩa mà!

< Bang phái > không sút mẻ không mất mát : Thôi nào, chuyện này đến đây chấm dứt. Chỉ là hiểu lầm thôi... tất cả mọi người đừng cãi nhau nữa.

< Bang phái > Thiên Lạc : bang chủ nói sao lại nhẹ nhàng thế... đến đây chấm dứt ư? Hiện tại Thất Tần bị người ta giết rõ ràng có liên quan tới Cơ Uyển Anh! Dựa vào cái gì đến đây chấm dứt chứ!

< Bang phái > Mi là kẻ điên ta là đứa ngốc : Thiên Lạc cô đừng ngậm máu phun

< Bang phái > Xích Cước đại tiên : đúng thế!

< Bang phái > màu đỏ tím được rồi : Tôi tin tưởng Thất Tần.

< Bang phái > màu đỏ tím : lão công nói đúng

< Bang phái > tiểu bảo bối ngoan ngoãn : một người nói ít đi một câu có được không!

< Bang phái > Thiên Lạc : hiện tại là Thất Tần nhà chúng ta bị ủy khuất, cầu xin công đạo!

“Lạc Lạc... thôi.” Mạch Dao nhàn nhạt nói.

“Cái gì? Lại thôi... cậu làm cái gì chứ! cậu cho rằng mình như vậy thì cô ta sẽ cảm kích cậu chắc? Cậu cho rằng mình là thánh mẫu sao? Bọn họ đập trứng gà rồi lại giết người chủ tâm muốn cho cậu chơi không dám chơi đi!” Bùi Lạc tức giận tới mức giậm chân.

“Trò chơi là trò chơi cũng không muốn làm căng, bắt quá... bọn họ muốn đuổi mình đi, mình sao sao có thể để cho bọn họ sướng khoái chứ...” Đây là Đồng Mạch Dao, nàng mặc dù không tranh đua lại không thể dễ dàng tha thứ khi bị người ta giẫm dưới chân

Cùng lúc đó thông báo bang phái của Thiên hạ tình nghĩa bang có 1 thông cáo cho tất cả là một cái tin tức.

Hệ thống : <Bang phái > : Người chơi Mặc Thất Tần rút khỏi bang phái.

Đồng Mạch Dao kỳ quyết đoán, ngược lại trong bang phái mọi người thấy đều sững sờ sững sờ .

“Mạch Dao cậu...” Bùi Lạc nhìn xem tin tức mới của bang phái trợn mắt há hốc mồm. Mạch Dao tại trong lúc mấu chốt này rút khỏi bang phái, tương đương với tự nguyện bị mất đi một cái núi dựa lớn.

“Có vấn đề gì sao ?” Mạch Dao cười khẽ.

Bùi Lạc nhếch môi cười, không trả lời.

Chỉ chốc lát sau, bang phái trong lại đi ra một tin tức:

Hệ thống : <Bang phái > : Ng Thiên Lạc rút khỏi bang phái

“Lạc Lạc...”

“Cậu đừng nói nữa...cùng ở chung đương nhiên sẽ cùng rút ra!”

“Ai với cậu ở chung chứ...” Ai tới nói cho nàng biết ở một phòng ký túc xá tính ở chung ư? Tính ư? Tính

Vừa rồi khi rút khỏi bang phái, Mạch Dao góc phải phía dưới cửa sổ tán gẫu liền nháy lên. Đối với quan tâm của bạn tốt, Mạch Dao đơn giản trả lời từng người nói cho bọn họ biết không cần lo lắng.

(Bạn đang đọc vòng du ” Y nhân hạo nguyệt” – Kỳ Nhược, chuyển ngữ Tuyết Liên. Chúc các bạn có những giây phút thư giãn vui vẻ!)

Qua một hồi lâu, “Không sút mẻ không mất mát ” cũng pm tới.

Chat riêng : Không sút mẻ không mất mát: Thất Tần, không phải là như vậy

Chat riêng : Mặc Thất Tần: nếu không thì sao?

Chat riêng : Không sút mẻ không mất mát: thực xin lỗi!

Chat riêng : Mặc Thất Tần: chị đứng ở lập trường của bang phái không có sai, không cần thiết vì em đắc tội với Nhất Kiếm Thiên Bang.

Chat riêng : Không sút mẻ không mất mát: ài, chị đã đáp ứng sự phụ em là sẽ chăm lo cho em đây !

Chat riêng : Mặc Thất Tần: không có chuyện gì. Trước chị liên tục chiều cổ em.

Chat riêng : Không sút mẻ không mất mát: em cơn tức này thật giống sự phụ em.

Chat riêng : Mặc Thất Tần: ha ha.

Chat riêng : Không sút mẻ không mất mát: về sau có cái gì cần giúp đỡ còn có thể tìm chị.

Chat riêng Mặc Thất Tần: cảm ơn.

Mặc dù rút khỏi bang phái chỉ là không tới một phút đồng hồ quyết định, nhưng Mạch Dao lại nghĩ rất rõ ràng. Lúc trước gia nhập Bang Thiên hạ tình nghĩa cũng là bởi vì sự phụ ở đó. Nàng cùng tất cả mọi người không quen ở trong bang cũng chỉ có số ít vài người là bằng hữu. Nếu mọi người đã không tin nàng nàng tất nhiên là không cần tự mình đa tình mất mặt ở lại.

Hơn nữa nàng rút khỏi bang, “Không sút mẻ không mất mát” cũng chẳng phải bị khó xử. Nàng cũng không trách cứ “Không sút mẻ không mất mát”, dù sao bang Nhất Kiếm Thiên kia bang bọn họ là không chọc nổi.

2. Chương 03 - 04

Chương 3:

Mạch Dao thao tác trên bản đồ đi dạo không biết như thế nào đi tới Ngọc các. Xúc cảnh sinh tình nàng lại nghĩ đến sự phụ. Mạch dao cùng “Lạc long không âm thanh” lần đầu gặp gỡ ở Ngọc các. Ngay đó “Lạc long không âm thanh” là người xếp trong top cao cấp, là 1 người chơi nữ duy nhất nằm trong bảng xếp hạng PK. Bất quá người này phi thường an phận, luôn độc cô lai vãng. Ngày đó “Lạc long không âm thanh” một mình tại đây gặp quái.... Con boss nâu công cao, phòng thủ cao, chém nửa ngày chưa thấy nó chết, lúc gần chết thì nó bất thành linh vô đến, một cái đánh sưng sốt đem máu của Lạc Long không âm thanh dây máu cạn, chết ngay lập tức. Khi đó nàng vô cùng tức tối! Chính mình đánh ra đồ lại chỉ có thể xem không thể sờ! nàng cũng không phải người tính toán chi li, chẳng qua là cảm thấy chết như vậy có điểm không cam long. Lúc này chạy tiểu thầy thuốc lv 40, thả ra hồi sinh thuật. nhưng hồi sinh này ở mức sơ cấp nên tỷ lệ thành công rất thấp, một lần không thành công, tiểu thầy thuốc kia phóng luôn ba lượt đã kéo được nàng lên. Sau khi cứu người, tiểu thầy thuốc kia lại cứ vậy quay đầu bước đi. Nên biết con boss kia cực kỳ khó giết, mà đồ trên mặt đất tuôn ra 1 đồng , tùy tiện có một món đều là giá trị liên thành. Loại tình huống này nếu như tiểu thầy thuốc kia đi nhặt đồ thì “Lạc long không âm thanh” định sẽ không nói cái gì, nhưng tiểu thầy thuốc kia ngày cả nhìn cũng không nhìn... cứ như vậy rời đi!

Mạch Dao đương nhiên sẽ không ngốc đến không biết giá trị của đồ trên mặt đất nhưng nàng từ trước đến nay là vô công bất thụ lộc. Những vật này vốn là không phải nàng giết mà được, nàng chỉ là thuận tay cứu người thôi, không thể không có đạo lý đoạt đồ của người khác.

Nhưng “Lạc long không âm thanh” không nghĩ như vậy. nàng không thích thiếu người ta. Vì vậy Mạch Dao trở thành đệ tử cao nhất của “lạc Long không âm thanh”, cũng là đệ tử duy nhất. Bái sư xong “Lạc long không âm thanh” lấy sanh nghĩa lễ ra mắt, giao dịch cho Mạch Dao một cáo đồ trang sức màu tím- chính là cái hiện tại trên trán nàng “Thần lộ”. Lạc Long không âm thanh cùng Mạch Dao tính tình tương tự nên hai người ăn nhịp với nhau. từ đó Mạch Dao thành tiểu người hầu của sự phụ, mặc kệ gặp chuyện gì đều có sự phụ thay nàng giải quyết. Cũng là dưới ảnh hưởng của “Lạc long không âm thanh” nàng hoàn thành từ tiểu bạch thủ lột xác thành lý luận cao thủ. Ngày hôm nay Mạch Dao dù đẳng cấp không cao, trang bị không mạnh nhưng là đối với trò chơi, các loại thao tác đều phi thường quen thuộc, nhất là thao tác so với

các người chơi nữ khác khó ai bằng. Nửa năm trước, Lạc l không âm thanh bởi vì mang thai nên del acc, không chơi, trước khi đi đem đồ đệ duy nhất phó thác cho bạn tốt “Không sức mẽ, không mất mát”.

Nhìn xem 1 dáng người nhỏ nhắn đứng ở Ngọc cảnh trông thật cô đơn, Mạch Dao trong lòng lại khẽ sinh ra chút ít phiền muộn. nếu là sư phụ có ở đây thì tốt rồi! Có sư phụ có cái gì cũng không sợ. Sư phụ sẽ che gió che mưa cho mình... Chung quy là phải dựa vào chính mình Mạch Dao vốn là đối với việc trò chơi cũng bụng, chơi rất ít khi dụng tâm cũng không có nghĩa là nàng chơi không vui. Mặc dù hiện tại gặp không ít phiền toái nhưng ôm 1 bụng cùng thể lúc ác đối kháng, nàng rất quyết tâm mình nhất định phải làm được.

Ăn cơm tối xong Mạch Dao lại lập tức ngồi đến trước máy vi tính bắt đầu luyện tập ” kế hoạch cường thân” của mình. Mặc dù một mình đánh quái tương đối chậm nhưng nàng cũng chỉ biết kiên nhẫn phát ra kỹ năng. Thời gian tựa hồ trôi qua rất nhanh.

Thẳng đến khi bên tai truyền đến tiếng Bùi Lạc thét chói tai...

“A ! ! ! A a a ! ! !”

“Cậu trúng gió gì thế...” Mạch Dao bắt mắt liếc bạn một cái.

“A a a a a a ! Mau nhìn diễn đàn! Mau mau mau mau mau ! !”

(Bạn đang đọc vòng du ” Y nhân hạo nguyệt” – Kỳ Nhược, chuyển ngữ Tuyết Liên. Chúc các bạn có những giây phút thư giãn vui vẻ!)

Lòng hiếu kỳ nổi lên Mạch Dao mở ra diễn đàn. Cho dù là đối với diễn đàn cũng chưa quen thuộc nhưng rồi cũng chỉ liếc mắt liến thấy được 1 cái topic làm cho Bùi Lạc thét chói tai rồi.

Một nhánh độc tiểu tại trong một giờ trong bị rút 10 cấp, trực tiếp bị xoả tên khỏi BXH đẳng cấp! Quan trọng nhất là bị cướp mất thần khí của “Một nhánh độc tiểu” là ‘gọi linh’

Game Cửu Châu có một quy định cực kỳ biến thái người chơi hồng danh trong khi pk mà cường chế logout là nick bị đứng nguyên tại chỗ một giờ. Đây cũng là nguyên nhân “Một nhánh độc tiểu” do lập tức logout rồi bị giết rơi 10 cấp.

Không ai biết là ai làm. Theo người chứng kiến nói người nọ không chỉ ẩn núp họ tên, thậm chí ngay cả binh khí cùng kỹ năng đều bị che chỉ nhìn thấy “Một nhánh độc tiểu” trên người liên tiếp toát ra giá trị tổn thương đến kinh người. Mặc dù có thể chứng kiến người đó có tóc đen đồ hắc y nhưng tất cả mọi người dự đoán hẳn dùng dịch dung thuật thay đổi bên ngoài. ể nhiên người này chẳng những thực lực cường hãn, hơn nữa tuyệt đối là 1 tài chủ! (L: theo bạn kẻ đang dc đề cập tới...đó là ai , hi hi)

Một nhánh độc tiểu một thân trang bị cực phẩm, máu nhiều phòng thủ cao. Có ai có thể nháy mắt giết chết, một giờ đem một cao thủ max level rơi 10 tới cấp? “Một nhánh độc tiểu” mặc dù là dựa vào tiền nhưng có thể thượng trong BXH pk đương nhiên thao tác sẽ không kém, nhưng cô ta thậm chí cũng không kịp làm gì đã bị người nọ nháy mắt giết! Kẻ thần bí kia theo tác mạnh đến cỡ nào đây!

Tên che, binh khí đều là thương phẩm số lượng hạn chế của Thương Thành, giá cả lại càng cao khiến cho người khác phải tắc lưỡi. Kẻ thần bí giết người một lần lại dùng đan dược sống lại một lần, những đan dược kia cũng là giá trị li. Càng thần kỳ chính là không có ai biết kỹ năng như thế nào bị ẩn núp tựa hồ không có bất kỳ vật phẩm nào có thể có hiệu quả này.

Họ tên không biết, đẳng cấp không biết, nghề nghiệp không biết... Tóm lại là gì cũng chưa biết, cái không biết kia càng làm cho những người ưa bát quái nóng máu sôi trào!

Suy đoán thân phận kẻ thần bí cùng nguyên nhân giết người thì những người liệt vào danh sách này đếm không xuể. BXH Đẳng cấp bảng, BXH pk. Người được xem là có tiềm nghi lớn nhất là người đứng đầu BXH pk và đứng đầu bảng level là Ma Cung Thủ – Minh Trạch.

Đối với nguyên nhân kẻ thần bí giết “Một nhánh độc tiểu” cũng là điều đáng phân vân. Có người cho rằng là vì cướp lấy “gọi linh”, có người cảm thấy là trả thù, thậm chí có người cảm thấy thuần túy là nhàm chán giết chơi. “Một nhánh độc tiểu” người nàng ta đắc tội đương nhiên không phải là người bình thường, mà nàng ta thì ai cũng đều có động cơ giết nàng ta.

Bùi Lạc nhìn có chút hả hê nói:

“Ha ha! Báo ứng! Một nhành độc tiểu thực là đáng đời, cho cô ta hết hoành hành ngang ngược!”

Mạch Dao thì ở một bên trầm mặc

Người kia rốt cuộc là ai? Tại sao muốn tìm “Một nhành độc tiểu” gây sự đây? Là vì thần khí sao? Mạch Dao cảm thấy có vẻ lạnh cả sống lưng. Nàng lại mơ hồ cảm thấy chuyện này cùng mình có liên quan. Một nhành độc tiểu thực lực thế nào nàng rất rõ ràng, một chiêu nháy mắt giết thì thực lực kẻ kia thật khủng bố!

Nhiếp Vũ Trạch đang tùy ý đảo những topic kia, ngón tay ở trên mặt bàn gỗ gỗ như có điều suy nghĩ. Trong tai nghe truyền đến 1 tiếng “ding” của sổ game nhắc nhở: Hảo hữu bạn Trường Phong Hạo Nguyệt online

Nhiếp Vũ Trạch khoé môi nhếch ra một nụ cười, mở ra cửa sổ tán gẫu

Chat riêng : Minh Trạch: là cậu làm.

Chat riêng : Trường Phong Hạo Nguyệt: gì cơ?

Chat riêng : Minh Trạch: cậu tự hiểu .

Chat riêng : Trường Phong Hạo Nguyệt:

Chat riêng : Minh Trạch: hơ, không giống tác phong của cậu sao.

Chat riêng : Trường Phong Hạo Nguyệt: Hả?

Chat riêng : Minh Trạch: tên ẩn núp, binh khí che, dịch dung... Làm gì mà phải lén lút lút lút như vậy .

Chat riêng : Trường Phong Hạo Nguyệt: ồ.

Chat riêng : Minh Trạch: nói lời đả đứ cho ta! Thái độ gì thế!

Chat riêng : Trường Phong Hạo Nguyệt: để ta đi dạo diễn đàn.

Chat riêng : Minh Trạch: ... Thấy hài lòng chứ?

Chat riêng : Trường Phong Hạo Nguyệt: Ừ, quả rất hay ho. Được rồi, cậu có cao kiến gì

Chat riêng : Minh Trạch: tâm tư của cậu quả khó nghĩ, giấu giếm thân phận rốt cuộc muốn thế nào? Thăng thân khoan hồng, gia đây sẽ cân nhắc xử lý nhẹ nhàng.

Trường Phong Hạo Nguyệt từ trước đến nay rất ít khi xuất đầu lộ diện, ngoại trừ vài người trong bang phái còn lại người gặp qua hắn chỉ đếm được trên đầu ngón tay, hắn căn bản không sợ bị nhận ra mà... cho dù bị nhận ra cũng không còn người nào làm gì được hắn. Như vậy... nguyên nhân hao hết tâm tư ẩn núp tất cả thân phận liền chỉ có một đó là muốn vu oan!

Nhiếp Vũ Trạch tức giận đến nghiến răng ken két.

Chat riêng : Trường Phong Hạo Nguyệt: cậu không phải là đoán được sao?

Chat riêng : Minh Trạch: biết rõ ta hiện tại muốn làm gì rồi sao?

Chat riêng : Trường Phong Hạo Nguyệt: gì ~

Minh Trạch: lập tức lê qua đây cho t

Chat riêng : Trường Phong Hạo Nguyệt:ây đi... chúng ta pk!

Chat riêng : Minh Trạch: hừ!

Chat riêng : Trường Phong Hạo Nguyệt: cậu hay là nên lo lắng cho mình đi. Lời người thật đáng sợ, đừng nói người làm bạn ta đây không có nhắc nhở cậu.

Chat riêng : Minh Trạch: Đừng có cười người hôm trước! Chờ xem, ta sớm muộn gì sẽ trở lại.

Chat riêng : Trường Phong Hạo Nguyệt: đây tùy thời phụng bồi.

Chat riêng : Minh Trạch: nói...cậu không phải chỉ là nhất thời cao hứng muốn giết người đi?

Chat riêng : Trường Phong Hạo Nguyệt: cậu nghĩ rằng ta là cậu sao?

Minh Trạch: vừa ý binh khí người ta? Cho gọi chuyên môn...cậu cầm cũng vô dụng

Chat riêng : Trường Phong Hạo Nguyệt: ‘gọi linh ư... nếu không tặng cậu?’

Chat riêng : Minh Trạch: sau đó để cho ta thực tội danh giết người trộm bảo sao?

Chat riêng : Trường Phong Hạo Nguyệt: ha ha!

Chat riêng : Minh Trạch: vậy rốt cuộc vì cái gì

Chat riêng : Trường Phong Hạo Nguyệt: cậu đoán xem.

Chương 4:Hiểm cảnh

Đi dạo xong diễn đàn, Mạch Dao lại chà đạp quái nửa ngày cho đến khi kim quang thẳng cấp sáng lên rốt cục lại đã về lv 90. Nàng nhìn thời gian đã chín giờ được thảo lv 8 đến lúc cần thu thập.

Trong Phong Vũ Cửu Châu tổng cộng có ba loại nghề phụ: Được sư, Luyện khí sư, Cơ quan sư. Mỗi người chơi cũng có thể lựa chọn một nghề.

Được Sư chủ yếu là thu thập được thảo rồi làm thành thuốc, nếu như lấy được gậy giống thì cũng có thể trồng được thảo.

Được thảo cấp 1, 2 là máu lam được sơ cấp trong hệ thống cửa hàng có thể mua được. Được thảo cấp 3 là máu lam được cao cấp đánh boss có thể thu đến một chút, cũng có thể thu mua từ người chơi. Được thảo cấp 4, 5 là được thảo trạng thái sử dụng trong chiến đấu có thể cho tăng thêm trạng thái nhược điểm của đối phương. Được thảo cấp 6, 7 là ra hạn tăng thêm thực lực thuốc của người chơi. được thảo cấp 8 đến 10 không có ai biết là làm cái gì, bởi vì không có ai lấy được, mà trên diễn đàn cũng không có nói ra bất cứ tin tức gì.

(Bạn đang đọc vòng du ” Y nhân hạo nguyệt” – Kỳ Nhược, chuyển ngữ Tuyết Liên. Chúc các bạn có những giây phút thư giãn vui vẻ!)

- Luyện khí sư chủ yếu là thu thập khoáng thạch, sau đó dùng nguyên liệu chế tạo trang bị, hoặc để bán cho người cần nó.

Khoáng thạch cấp 1, 2 là khoáng thạch cấp thấp nhất chỉ có thể làm ra trang bị màu xanh biếc, đối với người chơi cấp cao trong mắt nó cơ hồ là đồ bỏ đi. Khoáng thạch cấp 3,4 là vật liệu làm trang bị cao cấp. Khoáng thạch cấp 5, 6 là bảo thạch kháng thuộc tính. Khoáng thạch cấp 7, 8 là khoáng thạch tăng thêm công kích sức chịu đựng phụ thuộc vào thuộc tính của bảo thạch. Bảo thạch cấp 9,10 cùng đồng dạng diễn đàn không có lộ bất kì tin tức

Luyện khí sư làm ra trang bị nghề phụ này có liên quan lớn tới người chơi khi tăng thêm lv, luyện khí sư cao cấp làm ra trang bị màu lam rất dễ dàng, trang bị màu tím cũng có thể làm được.

(Bạn đang đọc vòng du ” Y nhân hạo nguyệt” – Kỳ Nhược, chuyển ngữ Tuyết Liên. Chúc các bạn có những giây phút thư giãn vui vẻ!)

- Cơ quan sư là nghề thông qua đốn củi cùng săn bắn giành lấy nguyên liệu, chế tạo cơ quan. Cơ quan chất lượng cùng chủng loại càng cao thì người làm nó tu luyện cũng đi lên.

Bất quá thăng cấp kỹ năng sống phi thường rườm rà, khoáng thạch cùng được thảo một ngày chỉ có thời gian đặc biệt mới sẽ xuất hiện, hơn nữa lúc sinh ra cái mới cũng không nhất định điều này làm cho rất nhiều người chơi rục rịch biết khó mà lui. Mà cơ quan sư dường như không có gì tác dụng thực chất kỹ năng sống này người chơi phi thường bỏ qua.

Mạch Dao lúc trước khắp nơi đi dạo ngẫu nhiên phát hiện được thảo nảy sinh cái mới có quy luật cảm thấy rất có ý tứ, mới lựa chọn Được sư làm nghề phụ. Cũng vì vậy Mạch Dao đối với bản đồ Phong Vũ Cửu Châu đã cực kì quen thuộc.

Mạch Dao trở lại Vô Huyết thành dọc theo Phong Tây cổ đạo đi vào bên trong. Phong Tây cổ đạo là 9 tầng tạo thành lộ tuyến, mỗi tầng là 1 bản đồ từ tầng 1 đến tầng sau 2, 3.... quái vật cấp bệ đều tăng lên, tầng cao nhất là quái level cao nhất.

Dược thảo cấp tám bình thường sẽ xuất hiện tại bản đồ thứ tư hoặc cái thứ năm. Nhưng hôm nay đây đã là bản đồ thứ năm Mạch Dao vẫn không có phát hiện thấy bóng dáng dược thảo cấp tám. Chẳng lẽ có tới trước một bước đem dược thảo hái đi rồi? Phong Tây cổ đạo tất cả quái vật đều sẽ chủ động công kích người càng đi vào trong cũng có chút nguy hiểm. Mạch Dao quyết định chuyển kênh nếu như không có liên buồng tha .

Vừa tiến vào Mạch Dao liền bắt đầu hai mắt tỏa sáng ...dược thảo cấp tám! Mặc dù chủng loại dược thảo màu sắc vô cùng giống nhau nhưng phạm là dược thảo cấp nào đều có một loại vàng sáng đặc thù, với người quen thuộc dược thảo chắc là sẽ không nhận lầm. Mà trước mắt mấy loại dược thảo màu đỏ sậm này nàng lại càng chưa bao giờ thấy qua .

Cứ việc hưng phấn đã Mạch Dao không có lập tức chạy tới, dù sao nàng biết rõ quá cấp một trăm đối với 1 kẻ mới vừa lv 90 như nàng mà nói cũng không dễ chọc.

Nghỉ chân tại chỗ một hồi lâu nhìn xem quái đều phân tán đến các góc của bản đồ Mạch Dao dè dặt hướng chỗ dược thảo kia đến rất nhanh chạm đến đám dược thảo màu đỏ sậm kia. Quái đi dạo cách nàng không xa cũng may tựa hồ cũng không có phát hiện ra nàng. Lúc này Mạch Dao lại một lần nữa kiên định muốn tăng thực lực – hái cái dược thảo đều phải lo lắng đề phòng thật sự là 1 bị kịch!

Một đồng màu đỏ sậm dược hơn năm mươi phần dược thảo, Mạch Dao vừa thu thập vừa ở trong lòng tự nhủ cố gắng lên cố gắng lên! Nàng cũng không muốn lại treo vừa rồi thật không dễ dàng mới luyện trở lại được một chút kinh nghiệm.

Đáng tiếc thực tế luôn tàn khốc. Mắt thấy liền còn dư lại mười cây dược thảo, một con quái chậm rãi hướng nàng đi tới. Mạch Dao sợ hết hồn, cực nhanh lóe ra phạm vi công kích. Bất quá nàng chỉ là vây quanh dược thảo di động - khoảng cách quá xa sẽ ảnh hưởng đến thu thập. Không nghĩ tới mới vừa tránh thoát một phát thì sau lưng 1 con quái khác đã bắn tới đây. Mạch Dao không kịp trốn tránh bị đạo quang kia đánh trúng máu giảm xuống còn một phần ba.

Mạch Dao quyết định buông tha cho 10 cây dược thảo còn sót lại... bảo vệ tính mạng quan trọng hơn, ba mươi sáu kế chuẩn là thượng sách! Đáng tiếc không như mong muốn Mạch Dao đã bất hạnh bị quái vật phát hiện, tất cả quái vật đều hướng chỗ nàng vây tới, đem đường đi ra ngoài chặn mất. Lui về phía sau đương nhiên là không được, đằng sau là bản đồ cấp một trăm mười, quái ở một cái hung mãnh đánh có thể nháy mắt giết nàng. Mạch Dao trong lòng thầm kêu xúi quẩy... xem ra thật sự phải lại treo nữa rồi! Nhìn xem kinh nghiệm Mạch Dao một hồi đau lòng.

Quái đã gần ngay trước mắt Mạch Dao ngược lại bình tĩnh, chết thì chết cũng không phải không chết qua, cùng lắm thì luyện cấp trở lại. Ngẫm lại thật đúng là xúi quẩy, trong vòng một ngày hai lần từ lv 90 cấp rơi về 89. Cách gần đó hai con quái đã giơ lên móng vuốt đi tới công kích...

Chợt cả cái màn ảnh bị kĩ năng hoa lệ lấp đầy, màu sang vàng chiếu sang nửa bầu trời cổ trấn, nơi cổ trấn phé tích này như bị nhuộm màu sắc huy hoàng. Mạch Dao chỉ nhìn thấy trên mặt tràn đầy kí hiệu đỏ tươi báo hiệu giảm máu....không phải là của nàng, là quái – - toàn bộ chúng nháy mắt

Mạch Dao trong nháy mắt bị giật giật rồi ngược lại phục hồi tinh thần lại, tìm trên bản đồ này thì ra còn có một người khác bị nàng không thèm để ý.

Chỉ thấy cửa cổ trấn bên cạnh mấy tấm bia đá hồng một thân ảnh cao lớn còn dư âm kim quang khảm lên một tầng màu vàng. Hắn mặc bạch y, bên hông thắt một đai màu vàng một tay ở sau người, còn tay kia tùy ý rủ xuống bên người, trong tay là một ngọc tiêu tinh xảo. Hắn chỉ là lẳng lặng đứng im giống như vừa rồi hết thấy đều cùng hắn không liên quan, hắn chỉ là người đứng xem...

Trông thấy tên người nọ Mạch Dao tròn to hai mắt.“Trường Phong Hạo Nguyệt”

Người mặc dù chưa thấy qua nhưng cái tên tóm lại có từng nghe thấy.

Đại thần đó

Nghe nói người này xuất quỷ nhập thần rất ít thấy hấn online, mà lại an ổn định cư ở BXH đẳng cấp. Nghe nói người này bí hiểm, đệ nhất BXH pk Minh Trạch từng bị hấn một chiêu nháy mắt giết chết. Nghe nói người này phi thường cao ngạo bang chủ bang Nhất Kiếm Thiên – Nhất Kiếm Tận Thiên từng tìm hấn luận bàn, bị hấn quả quyết cự tuyệt. Nghe nói người này là người lãnh đạm, gặp chuyện bất bình từ trước đến nay khoanh tay đứng nhìn

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : cảm ơn.

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : Ủ.

Nơi đây không nên ở lâu!

Mạch Dao vốn định vội vàng tránh đi, bất quá không khéo chỗ đứng của đại thần chặn ngay điểm truyền tống điểm. Nàng không muốn mạo hiểm cùng đại thần nói: “Này, ngài nhường đường một chút ” không khéo người ta một cái mắt hứng thuận tay ngay cả nàng cũng giết ngay lập tức. (Sở Hạo: ta có bạo lực như vậy sao...)

Mạch Dao bĩu môi tiếp tục thu thập mười cây dược thảo còn lại vừa nghĩ ngợi đại thần tại sao còn chừ

Sở Hạo nhìn chằm chằm màn hình, khóe mắt nháy lại nháy – có kẻ lại đ xử với “ân nhân cứu mạng” như vậy sao? Người khác thấy hấn đều ước gì lập tức dính lên nàng thì chỉ một câu “cảm ơn “, sau đó tiếp tục thu thập trực tiếp đem hấn gạt ra...

Đứng lặng im tại 1 tấm bia đá khác thân ảnh hướng ra phía Mặc Thất Tần ở gần đó dừng lại cách nàng hai bước.

Mạch Dao ngăn người, thế này là thế nào?

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : cái kia... xin hỏi tôi đoạt được thảo của anh sao?

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : tôi không phải là Dược Sư.

Mạch Dao thở phào nhẹ nhõm... . May không phải! Bất quá... Hấn đi tới đây có chuyện gì?

< Mặc Thất Tần : Vậy tôi có cái gì có thể giúp anh sao?

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : Phạm Cốc Lâu Lan thiếu một vị Dược sư cao cấp.

Mạch Dao hiểu rõ đại thần “gặp chuyện bất bình khoanh tay đứng nhìn” rat ay thì quả nhiên có dụng ý khác. Bất quá Trường Phong Hạo Nguyệt rất thẳng thắn khiến nàng không thấy chán ghét.

Gia nhập Phạm Cốc Lâu Lan sao... ?

Sự kiện “Tiểu Tam” đã huyền náo làm mọi người đều biết, gia nhập bang phái đệ nhất trong Phong Vũ Cửu Châu tuy có thể ngăn cản cho nàng không ít phiền toái. Nhưng nếu là bị mọi người chán ghét, bài xích sợ là sẽ càng không dễ chịu. Có một số chuyện thì an nhàn quan trọng hơn, bằng không nàng cũng sẽ không kiên quyết mà rời đi Thiên hạ tình nghĩa bang. Ngay cả Thiên hạ tình nghĩa những bang chúng chung đụng qua lâu cũng không tin nàng hướng chỉ vào đây những người khác đều không quen biết.

Nhưng mà... trưởng lão của Phạm cốc Lâu Lan đích thân mời nàng gia nhập, nếu là tùy tiện cự tuyệt cũng quá không biết thân phận đi – - dù sao còn có bao nhiêu người chen chúc cúi đầu muốn vào Phạm Cốc đây! Nhất Kiếm Thiên bang đối với nàng mọi cách gây khó dễ nếu là lại đắc tội với Phạm Cốc Lâu Lan thì nàng thật sự là không cần chơi game nữa!

Mạch Dao nhất thời không biết trả lời như thế nào, nhìn chằm chằm máy tính ngẩn người.

Trường Phong Hạo Nguyệt cực kỳ kiên nhẫn đứng tại, nếu không phải những con quái kia thỉnh thoảng bị hấn thanh lý thì Mạch Dao cơ hồ cho là hấn treo máy rồi.

Đang vướng mắc, dưới màn hình xuất hiện một hàng chữ nhỏ.

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : em có thể tin tưởng lực phán đoán của bọn họ.

“Hả?” Mạch Dao sững sốt một chút, sau đó kịp phản ứng, hấn là nói... Bọn họ sẽ tin tưởng nàng sao? Giờ khắc này đột nhiên rất khát vọng được công nhận, được tín nhiệm. Như vậy... đồng ý thì có làm sao?

Mặc Thất Tần : Được

Sở Hạo khoe môi nhếch ra độ cong đẹp mắt: thật là một cô gái thông minh đây.

A },H U sans-serif; font-size: 12px; font-style: normal; font-variant: normal; font-weight: normal; letter-spacing: normal; line-height: normal; orphans: auto; text-align: start; text-indent: 0px; text-transform: none; white-space: normal; widows: auto; word-spacing: 0px; -webkit-text-stroke-width: 0px;”>Chat riêng : Trường Phong Hạo Nguyệt: cậu không phải là đoán được sao?

Chat riêng : Minh Trạch: biết rõ ta hiện tại muốn làm gì rồi sao?

Chat riêng : Trường Phong Hạo Nguyệt: gì ~

Minh Trạch: lập tức lê qua đây cho t

Chat riêng : Trường Phong Hạo Nguyệt:ây đi... chúng ta pk!

Chat riêng : Minh Trạch: hừ!

Chat riêng : Trường Phong Hạo Nguyệt: cậu hay là nên lo lắng cho mình đi. Lời người thật đáng sợ, đừng nói người làm bạn ta đây không có nhắc nhở cậu.

Chat riêng : Minh Trạch: Đừng có cười người hôm trước! Chờ xem, ta sớm muộn gì sẽ trở lại.

Chat riêng : Trường Phong Hạo Nguyệt: đây tùy thời phụng bồi.

Chat riêng : Minh Trạch: nói...cậu không phải chỉ là nhất thời cao hứng muốn giết người đi?

Chat riêng : Trường Phong Hạo Nguyệt: cậu nghĩ rằng ta là cậu sao?

Minh Trạch: vừa ý binh khí người ta? Cho gọi chuyên môn...cậu cầm cũng vô dụng

Chat riêng : Trường Phong Hạo Nguyệt: ‘gọi linh ư... nếu không tặng cậu?’

Chat riêng : Minh Trạch: sau đó để cho ta thực tội danh giết người trộm bảo sao?

Chat riêng : Trường Phong Hạo Nguyệt: ha ha!

Chat riêng : Minh Trạch: vậy rồi cuộc vì cái gì

Chat riêng : Trường Phong Hạo Nguyệt: cậu đoán xem.

3. Chương 05

Chương 5: Phạm Cốc Lâu Lan

Cửa sổ nhảy ra một thông báo nhắc nhở: “Trường Phong Hạo Nguyệt muốn mời bạn gia nhập bang phái Phạm Cốc Lâu Lan. Bạn có đồng ý gia nhập hay không?”Mới vừa ấn “Đồng ý”, Mạch Dao đã nhìn thấy người trong bang nói chuyện lan tràn.

< Bang phái > Tiểu Hoả bán gái : người mới... người mới! ! ! Ta mấy trăm năm chưa thấy qua khuôn mặt mới ~

< Bang phái > : á...áLà 1 mỹ nữ! ! !

< Bang phái > Đường Kỷ Khỏa Đắc : hóng hót ~

< Bang phái > Mặc Thất Tần : mới đến, mong mọi người chỉ giáo nhiều hơn.

< Bang phái > hạt dưa trong vỏ : oa! ! ! Đồng loại! ! ! Bang phái rất cực thu thầy thuốc rồi ~ có người cũng chung kiếp sống bị các người nô dịch

< Bang phái > Tình Thiên Oa Oa : hạt dưa thôi nào.... em ngoại trừ tiền còn biết cái gì!

< Bang phái > Túy Vô Miên : Thất Tần thâm tàng bất lộ

< Bang phái > tiểu Hoả bán gái : thần tượng! Cúng bái thôi.

< Bang phái > ta chỉ muốn lấy tên có thể đi dài hơn : +1 bảo trì đội hình.

< Bang phái > vai phụ : +1 bảo trì đội hình.

< Bang phái > hạt dưa trong vỏ : \$\$\$!

Tình Thiên Oa Oa : ... BS!

Mọi người: ...

Cho đến khi chứng kiến Trường Phong Hạo Nguyệt tại kênh chat riêng nói chuyện, Mạch Dao mới ý thức tới bọn họ vẫn còn đứng ở cổ trấn.

< Trước mặt > : Trường Phong Hạo Nguyệt : em mấy giờ out?

< Trước mặt > : Mặc Thất Tần : tầm mười giờ rưỡi.

Vừa dứt lời trên màn hình liền nhảy ra một thông báo mời

Mạch Dao vào tổ đội trong lòng buồn bực: đại thần muốn mang ta đi nào chỗ đây? Cũng không thể kéo ta đi bán chứ?

Nàng lại nghĩ lại: sẽ không , ta giá trị không được vài đồng tiền. Huống chi đại thần là đệ nhất BXH tài phú là đại tài chủ nhất định không thiếu tiền. Nhưng.. Đại thần lấy đâu ra nhiều tiền như vậy? Không phải là buôn bán người chứ ? Mạch Dao rung mình một cái...lộn xộn cái gì! Nàng vội vàng đem những ý nghĩ cổ quái từ trong đầu đá đi ra ngoài.

Trường Phong Hạo Nguyệt mang theo Mạch Dao xuyên qua bản đồ cấp 110, đi vào tầng cao nhất của “ – U Minh cổ mộ.

Mạch Dao trước kia chưa bao giờ tiến qua bản đồ này. Ngày kỳ thật cũng không phải 1 cổ mộ thực sự chỉ là một cái cửa vào như cổ mộ mà thôi.

Những viên gạch đỏ nát bị bao phủ bởi những dây leo khô vàng, chung quanh tràn ngập bóng tối lập loè như có như không âm trầm quỷ dị. Mặt đất gập ghềnh có những vết nứt nông sâu, khe nứt ra có những ngọn lửa màu lam nhạt nhảy ra phảng phất như những u hồn đến từ lòng.

Trường Phong Hạo Nguyệt một cái đại chiêu làm cho đồng quái xung quanh rơi xuống. Mạch Dao này mới phát hiện người này quả xứng danh thực cường hãn. Vừa rồi tại bản đồ cấp một trăm nhìn hắc quần công lữ quái cũng không có cảm giác quá lớn. Không nghĩ tới hắc quần ngay cả quái cấp 120 cũng có thể nhẹ nhàng cho rơi.. đủ để một cái kinh hãi rồi!

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : được thảo cấp 9 Bích huyết đằng cùng cấp với Lam Điền Ngọc cấp 9 mỗi ngày chừng mười giờ tối ở chỗ này sinh cái mới xuất hiện nửa giờ trong biến mất. Bích huyết đằng cần phụ thuộc vào Lam Điền Ngọc để sinh tồn cho nên hai cái này luôn là đồng thời xuất hiện và cùng nhau biến mất.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : anh là Luyện khí sư lv 9 ư?

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : không phải.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : ách

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : là max level.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : = =

Mới vừa câu kia “Không phải” làm cho Mạch Dao lầm tưởng hắc quần không phải là luyện khí sư, đang nghi hoặc hắc quần làm sao đối với khoáng thạch cấp 9 cùng được thảo quen thuộc như thế... Thật sự là bị đả kích, thực lực mạnh mẽ như vậy, lại còn là luyện khí sư max level.

Mạch Dao lẩm bẩm một câu: “Biến thái!” Ngược lại lại như nghĩ tới điều gì.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : anh mới vừa rồi làm sao biết em là Dược sư lv 9 ? Anh không phải là chỉ thấy em hái cấp thảo sao cấp 8 sao

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : em hái dược thảo cấp 8 nhưng tốc độ rất nhanh, Dược Sư lv 8 không có cái tốc độ này. Mà dược thảo cấp 9 chỉ có bản đồ này cùng đầm băng mới có đều là bản đồ max level nên em khẳng định không vào được cho nên kỹ năng không thể nào lên tới lv 10.

Dược sư trong game Cửu Châu là không thể thu thập dược thảo cao hơn cấp dược thảo của mình. Mà khi Dược sư đẳng cấp cao hơn thì khi hái thuốc tốc độ sẽ khác nhưng đồng thời Dược sư muốn thăng cấp chỉ có thể thông qua thu thập cùng đẳng cấp bản thân với dược thảo tương đương để thăng cấp Dược sư. Nói cách khác, không thu thập dược thảo cấp 9 thì kỹ năng cũng chỉ có thể dừng ở lv 9. Các nghề khác cũng như vậy.

Mạch Dao lại một lần nữa kinh dị sự tỉ mỉ của người này.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : thụ giáo!!!!

Sở Hạo trong mắt xẹt qua một tia tán thưởng... không có mù quáng sùng bái, không có nịnh nọt khen tặng, cô b này... rất đặc biệt.

Trường Phong Hạo Nguyệt vừa thu thập, vừa ung dung thanh lý đám quái xung quanh hai người rất nhanh làm xong cùng nhau trở lại Vô Huyết thành.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : hôm nay cảm ơn anh nhiều.

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : đều là người mình, không cần khách sáo.

Mạch Dao b đổ mồ hôi lạnh, đám người của Phạm Cốc Lâu Lan đều dung từ ngữ vẻ quen thuộc. Nhưng là... bị tiếp nhận cảm giác này thật sự làm cho người khác rất sung sướng đây!

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : lần sau online thì gọi anh.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : Há?

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : dẫn em luyện cấp.

Mạch Dao dụi mắt: không nhìn lầm đi? Đại thần muốn dẫn nàng đi luyện cấp? Đây là... vì quá nhàn rồi cực kỳ chẳng?

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : Một Dược sư lv 9 cũng không thể ngay cả hái dược thảo cấp 8 đều phải có người đi t

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : ...

Mạch Dao trong lòng mới vừa sinh ra chút ít cảm động lập tức tan thành mây khói. Nàng hung hăng liếc mắt: Hừ, cứ việc khinh bỉ ta đi... về sau chờ chị đây phát đạt ngược chết nhà ngươi! Mạch Dao tựa hồ quên mất trình độ biến thái năm nào tháng nào vốn có của mình...

Sau khi thêm bạn tốt lẫn nhau, rồi Mạch Dao nói gặp lại sau đã đi xuống tuyến.

Sở Hạo đang muốn gout thì một hồi tiếng gõ cửa dồn dập vang lên.

Nửa dựa ở trên khung cửa, nhìn xem gương mặt tuần tú ở ngoài cửa xem ra cười đến vặn vẹo, Sở Hạo chợt cảm thấy đầu như muốn nổ tung.

“Cậu tới đây làm gì?” Sở Hạo giọng nói bất thiệ

“Làm khách!” Nhiếp Vũ Trạch cười đùa, vẻ mặt rất đương nhiên.

Sở Hạo nhìn sang dưới chân hắn: “Nửa đêm canh ba, chuyển 6 cái vali để tới làm khách sao?”

“Ai nha, bị cậu nhìn ra...” Nhiếp Vũ Trạch không có chút nào bị tự giác nhìn thấu.

“Sở Hạo ca ca, người ta không nhà để về, xem như giao tình hai ta nhiều năm như vậy hãy cho người ta ở lại vài ngày đi...”

Sở Hạo một hồi buồn nôn: một đại nam nhân, quần hần khỉ gió gọi “Sở Hạo ca ca”, còn “người ta” ... Hắn đưa tay mượn cơ hội muốn vào trong nhà bị Nhiếp Vũ Trạch ngăn lại.

“Cậu ngược lại động tác thật mau mới vừa không phải ở trên mạng sao? Không nói rõ ràng đừng mơ tưởng đi vào.”

“Hu ~ bà mẹ nhà ta động kinh, không biết từ đâu tìm một đồng cô nương cả ngày lẫn đêm hương chỗ này nhét chỗ kia nhét, vừa rồi lại 2 kẻ chạy tới! Cuộc sống này không có cách nào để qua! Cho nên mình đây không phải là đến nhập bọn với cậu sao?” Nhiếp Vũ Trạch vẽ mặt nịnh n

“Hả?” Sở Hạo khiêu mi, tựa hồ... Thật có ý tứ.

“Lão Đại ngài tâm địa thiện lương lòng dạ rộng lớn trái tim nhân hậu, nhất định sẽ không trơ mắt nhìn tiểu đệ bị trôi giạt khắp nơi không nhà để về ...”

“Tôi thấy cậu là sớm có dự mưu đi.”

“Không, không, tuyệt đối bị bức... bắt đắc dĩ!” Nhiếp Vũ Trạch giống như nói thật.

“Bá mẫu nếu là biết rõ cậu ở chỗ tôi, không phải là tức chết mới lạ.”

“Sẽ không, mẹ mình biết rõ cậu là chương mắt mình.” Nhiếp Vũ Trạch đáp sáng khoái mau.

“... nhưng mà.”

Sở Hạo đi đến bên trong lui một bước, Nhiếp Vũ Trạch đi vào đến.

“Tặc tặc, ba phòng ngủ một phòng khách, một mình cậu ở thật lãng phí!” Nhiếp Vũ Trạch làm bộ cái đầu sáng ngời.

Sở Hạo khoe mắt hung hăng nháy, nhà hần thì vài ngôi biệt thự trống không lại dám nói người khác xa xỉ sao?

“Cậu chừng nào thì học được tiết kiệm tiền rồi?”

“Vừa mới!”

“Mấy cái vali ngoài cửa g không cần sao?”

“Ách... quên.”

“Còn không mau chuyển vào.” Sở Hạo tại trên lưng hần nhẹ đẩy một cái, đi theo hần đi ra ngoài...

- - - - - phân cách tuyến tượng gỗ chuyển vali - - - - -

“Này” Sở Hạo ngồi ở trên ghế sofa nhìn kẻ hai chân bắt chéo xem tivi Nhiếp Vũ Trạch.

“Lão Đại có gì muốn làm?”

“Tiền thuê phòng.” Vừa dứt lời, tay đã đưa đến trước mắt hần.

“Có thể cho không sao?”

“Được.”

Nhiếp Vũ Trạch còn chưa kịp hoan hô, nửa câu sau lạnh lạnh truyền vào trong tai hần:

“Trừ vào cống hiến bang phái

“Lão Đại, ngài không thể đối với mình như vậy! ! ! ! !”

...

Cách giờ tắt đèn chỉ có 10 phút Bùi Lạc mới buồn bã ỉu xiu đẩy cửa về.

“Lạc Lạc, em đi đâu vậy như thế nào giờ mới về?” Lưu Giai Kỳ luôn làm cho người ta cảm thấy “Ta là người lớn, các người là đứa trẻ”.

“Lạc Lạc, em nếu không trở lại Mạch Dao có thể muốn đi tìm chú cảnh sát đó.” Kiều Á giễu cợt nói.

Bùi Lạc giật giật khoe miệng, lộ ra một cái nụ cười so với khóc còn khó coi hơn: “Không lạc được, không phải là đã trở lại sao?”

“Không phải nói phải đi thư viện 1 lúc sao? Sao lại đi lâu?” Lưu Giai Kỳ hỏi.

“Bị cái gì kích thích thế, nói ra cho mọi người vui một chút đi.” Kiều Á cười đùa, kiên nhẫn hỏi.

Mạch Dao hung hăng lườm một cái với ý rất có người nói thêm câu nữa ta liền bóp chết người. Kiều Á cười đến quỵn rũ, lắc lắc eo thon nhỏ ngồi trên giường, một hai mắt to vẫn như cũ tò mò nhìn chằm chằm Bùi Lạc.

(Bạn đang đọc vòng du ” Y nhân hạo nguyệt” – Kỳ Nhược, chuyển ngữ Tuyết Liên. Chúc các bạn có những giây phút thư giãn vui vẻ!)

“Lạc Lạc, làm sao vậy?” Mạch Dao dè dặt hỏi.

“Mình vừa rồi... đụng phải tô ba.”

“Sau đó thì sao?” Kiều Á cặp kia đen bóng mắt to lập tức trừng phải lóe sáng ..hương vị bất quá

“Không có sau đó.

“ ... ”

“ ... ”

“ ... ”

“Mọi người vậy là về mặt gì?” Bùi Lạc bắt đầu dĩ quát qua 3 cái mặt như giấy bị ỉu

Một hồi lâu, Lưu Giai Kỳ chậm rãi phun ra một câu: “Này nhóc, năng lực đả kích của em quá yếu.”

“Chính là Tô Ba ngoại trừ lớn lên bình thường còn có cái gì tốt sao.” Kiều Á diêm dúa lấy ngón tay đùa bốn vài cái tóc xoắn ở rơi trước ngực.

“Lạc Lạc không phải chỉ là thất tình sao không có gì đáng ngại !” Mạch Dao cũng ở một bên phụ họa nói.

“Đi qua một bên...biết cái gì chứ!” Ba người trăm miệng một l

Mạch Dao vô tội nháy mắt mấy cái, thức thời ngậm miệng.

Kiều Á đồng tình sờ sờ đầu của nàng: “Ngoan... không có nói qua yêu thương đừng nói bừa, tắm một cái rồi ngủ đi.”

Bùi Lạc cười nói: “Đúng vậy!”

Chứng kiến nụ cười Bùi Lạc, tất cả mọi người an tâm đi ngủ.

4. Chương 06 - 07

Chương 6: Chiến nước miếng

Hôm nay là thứ bảy, Mạch Dao đi liền phát hiện Bùi Lạc ngồi trước máy vi tính mảnh liệt gõ bàn phím. Mạch Dao vô thức nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ xem một chút hôm nay mặt trời có phải là mọc từ phía tây hay không mà Bùi Lạc nha đầu kia lại có lúc dậy sớm như thế. Quả nhiên là vừa đụng đến Tô Ba liền có các loại không bình thường đến...Mạch Dao vào trò chơi nghĩ đến trong kho còn chứa không ít dược thảo, trước mang đi cống hiến cho bang phái

Trước kia tại Thiên hạ tình nghĩa bang, thuốc của bang phái cũng là Mạch Dao cung cấp .

Vừa mới vào “Thiên hạ tình nghĩa” lúc đó Mạch Dao liền ném một đồng dược thảo vào kho hàng của bang phái, bất quá lúc đó nàng bất quá cũng chỉ là 1 Dược sư nhỏ mà thôi. Dược thảo tồn kho cũng ít. Về sau phát hiện bang phái dùng đi đều là một chút máu lam dược cấp thấp, dược thảo trung cấp ngược lại không người nào hỏi thăm. Cho nên Mạch Dao cũng liền thỉnh thoảng hướng bang phái gửi vào một chút máu lam dược, còn dược thảo cấp 4 đến cấp 7 đều bó lớn chồng chất tại trong kho của mình. Mạch Dao xưa nay an phận cũng bởi vậy trong Thiên hạ tình nghĩa bang không có ai biết nàng đã là Dược sư lv 9.

Tiến vào bản đồ bang phái Phạm Cốc Lâu Lan, Mạch Dao sợ hãi than quả là đệ nhất bang phái tiền nhiều cũng đầy ắp.

Chỉ là chủ lâu bang phái đại sảnh cũng đủ để dung nạp tới mấy ngàn người. 1 bảng hiệu khảm viền vàng treo trên cao làm cho Mạch Dao dù cho ở tại trước màn hình đều sinh ra vài phần ý niệm trong đầu muốn nhìn lên. Trên tấm bảng Long Phi Phượng Vũ viết bốn chữ lơ mờ có thể luận ra “Phạm Cốc Lâu Lan”.

Trong tầm nhìn là 1 rừng trúc lớn, 1 hồ nhỏ hình bán nguyệt trên hồ còn có 1 chiếc cầu bạch ngọc, đơn giản hào phóng mà không mất đi nét phong nhã. Lan can bạch ngọc tinh xảo khắc hoa văn lộ ra một chút uyển chuyển hàm

Toàn bên trái là kho hàng thật chỉnh tề, gồm toà nhỏ đều có quản lí trong như 1 khu chợ vậy

Mạch Dao sợ hết hồn Thiên hạ tình nghĩa bang dầu gì cũng coi như cái đại bang phái đứng thứ 3 tổng cộng bất quá chỉ có 6 kho hàng - vũ khí, đồ trang sức đeo tay, đồ phòng ngự, dược phẩm, sách, Tiểu bang phái có hai cái kho hàng đều xem như có tiền...

Mạch Dao không khỏi mau chạy tới hướng kho hàng. Nhìn kỹ mới phát hiện, mỗi 1 toà nhỏ ở kho hàng bên trái đều dựng 1 tấm bảng gỗ viết rõ ràng phân loại hàng.

Không nhìn không biết, vừa nhìn giật mình. Nhà thứ nhất phân loại: mũ, miếng lót vai, áo, đai lưng... Chỉ riêng đồ phòng ngự cùng đồ trang sức đeo tay liền chiếm một trang trong kho hàng. Nhà thứ hai khoa trương hơn: thần khí, đao kiếm loại đồ tím, cung tiễn loại đồ tím, quyền trượng loại đồ tím, và các cái khác, tiếp theo là lam phẩm... Riêng vũ khí lại chiếm cả một mục hàng! Nhà thứ ba là đủ loại kiểu dáng Mạch Dao chưa thấy qua như các loại đao cụ cơ quan, còn dư lại ba mục nhỏ là các loại sách, đao cụ phân chi tiết làm cho người ta xem thế là đủ rồi. (Liên: quả là năng lực của hạt dưa nhỏ...)

Hiệu thuốc là nhà xếp thứ tư, rồi theo như cấp dược liệu từ thấp đến cao phân ra ba cái.

Mạch Dao lặng yên lựa ra một chút dược thảo, phân loại bỏ vào hiệu bang hội. Nàng nghĩ theo cấp nghề nghiệp của Phạm Cốc Lâu Lan cao như vậy sẽ dùng đến những thứ này.

Từ hiệu thuốc đi ra, Mạch Dao trông thấy trên cầu bạch ngọc có một người. Người đó một thân áo xanh, đưa lưng về phía nàng đứng chấp tay, trên lưng một bạch ngọc cung hình thù kỳ quái bị một đầu tóc trắng che kín hơn phân nửa, còn mơ hồ hiện ra hắc quang quỷ quyet.

Người đó hiển nhiên nhìn thấy Mạch Dao, xuống cầu đá hướng nàng đi tới. Trước mặt > Mặc Thất Tần : Chào bang chủ.

< Trước mặt > Minh Trạch : Thất Tần sao... ngưỡng mộ đã lâu.

Mạch Dao hàm chứa một mực sữa thiếu chút nữa phun ra. Làm sao liền ngưỡng mộ đã lâu hử? Muốn ngưỡng mộ đã lâu cũng là ta ngưỡng mộ ngài đã lâu được không?

< Trước mặt > : bang chủ đại nhân, anh đoạt lời em muốn nói rồi.

< Trước mặt > Minh Trạch : anh không ngại em đoạt lại đi.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : Hay là thôi đi.

Nhiếp Vũ Trạch tiện tay mở ra sổ sách hiệu thuốc, ánh mắt quét qua dược thảo mới tăng không khỏi sợ hết hồn. Dược thảo cấp 1 đến cấp 7 không chỗ nào không cần. Nhưng nên biết bởi thuốc cổ cấp 4 là có giá trị liên thành, bởi thuốc cổ cấp 6 lại càng có tiền mà không mua được. Vị cô nương này rõ ràng thoảng cái xuất ra 1000 phần dược thảo cấp 4, cấp 5, 500 phần dược thảo cấp 6, 300 phần dược thảo cấp 7.

Trước mặt > Minh Trạch : Thất Tần, em đem sạch được thảo trong túi lấy hết

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : không sai biệt lắm, chỉ lưu lại số lẻ.

< Trước mặt > Minh Trạch : chúc mừng em trở thành đại tài chủ thứ 2 của Phạm Cốc Lâu Lan. Xem ra anh về sau phải đem em trở thành tổ tông cung phụng.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : em còn muốn sống thêm vài năm.

- - - - - đường phân cách tượng gỗ chuyển thảo được- - - - -

Ra khỏi bản đồ bang phái Mạch Dao đúng hẹn đi tìm Bùi Lạc làm nhiệm vụ giải thưởng. Còn chưa đi đến địa điểm hẹn thì quẹt một cái 1 đáng điểm lệ màu đỏ hướng nàng bay nhào tới.

Thiên Lạc, lv 99 vong linh, con người đen tóc đen, một thân hoa lệ hồng y, giống như tính tình của nàng nhiệt liệt như lửa.

Chat riêng : Thiên Lạc : Thất Tần, người ta đợi đến người cũng mọc hoa rồi.

“Có ý gì thế ? Mình ngồi ngay ở bên cạnh cậu viết chữ không thấy mệt à?” Mạch Dao lành lạnh nói.

“Hắc hắc, chơi thật thú vị.”

Hai người cùng nhau chơi đùa một năm, phối hợp đương nhiên là phi thường ăn ý, xoát quá khí thế ngất trời. Nhưng luôn có vài người cứ thích quấy rầy người khác vào lúc này. Trứng gà lại bắt đầu hướng Mạch Dao d

[sự kiện] : Cơ Uyển Anh hướng Mặc Thất Tần ném 1 quả trứng gà

[sự kiện] : Cơ Uyển Anh hướng Mặc Thất Tần ném 1 quả trứng gà

...

[sự kiện] : con cò chạy trốn mau hướng Mặc Thất Tần ném 1 quả trứng gà.

[sự kiện] : con cò chạy trốn mau hướng Mặc Thất Tần ném 1 quả trứng gà.

... .

Đảo mắt liền đập phá mười mấy quả.

“Có lắm hay không, nữ nhân này vẫn chưa xong ư?” Bùi Lạc chửi nhỏ một tiếng, hai tay nhanh chóng ở trên bàn phím đánh l

[thể giới] Thiên Lạc : Cơ Uyển Anh, cô còn không dứt sao!

[thể giới] con cò chạy trốn mau : đầu ném cô lăn tăn cái gì!

[thể giới] Cơ Uyển Anh : Mặc Thất Tần, tôi chỉ muốn cô đem Vạn Lý trả lại cho tôi.

[thể giới] Thiên Lạc : cô có phiền hay không luôn chỉ có một câu này, cô không biết nói câu khác s

[sự kiện] : Cơ Uyển Anh hướng Thiên Lạc ném 1 quả trứng gà

[sự kiện] : Cơ Uyển Anh hướng Thiên Lạc ném 1 quả trứng gà

... .

[thể giới] Mặc Thất Tần : Cơ Uyển Anh, tôi nhin cô không phải là cho cô làm nó tầm trọng thêm !

Mạch Dao vốn là muốn để cho bọn họ đơn phương thích gì thì làm, chơi chán còn chưa tính, dù sao nhân khí thiếu mấy trăm điểm cũng không sao. Chơi trò chơi không phải là để vui vẻ sao. Chỉ là khi dễ đến Lạc Lạc, nàng không thể lại không lên tiếng.

[thể giới] Bạch Y Thiên Thỉ : chính chủ rốt cục

[thể giới] ngày ngày online : làm cho bão táp tới mạnh hơn liệt chút ít đi!

[thể giới] hạt dưa trong vỏ : tài thần bảo bối uy vũ! Rốt cục đợi đến lúc em phản kích!

[thể giới] Mặc Thất Tàn : không phản kích có người còn tưởng rằng em sợ cô ta đây!

[thể giới] hạt dưa trong vỏ : Cơ Uyển Anh cô cũng nên biết điều 1 chút đi, tự coi lão công là 1 bảo bối nay ngã vào cho chị đây, chị cũng cũng không thêm

[thể giới] Tình Thiên Oa Oa : Cơ Uyển Anh cô cũng quá nghèo đi, ném trứng gà cũng nhỏ mọn như vậy, 1 lại 1... Có dám 1 phát ném hết hay không?

[thể giới] Cơ Uyển Anh : chuyện liên quan gì đến mấy người, tôi chính là thích thế!

[thể giới] y lệ giết bạch : như thế nào không dính dáng tới chúng ta, cô thấy spam cao hứng nhưng người khác suốt ngày nhìn cô ném trứng gà có thấy phiền!

[thể giới] Tương Du ca : 9494

[thể giới] Tương Du muội : 9494

[sự kiện] : Cơ Uyển Anh hướng Mặc Thất Tàn ném 2 quả trứng gà.

[sự kiện] : Cơ Uyển Anh hướng Mặc Thất Tàn ném 2 quả trứng gà.

...

[thể giới] Mặc Thất Tàn : phốc, cô ngược lại quả tiền đồ, 1 rồi 1 ném bị khinh bỉ giờ liền 2 quả sao...

[thể giới] : cùng loại người này chửi nhau thật sự là vũ nhục chỉ số thông minh của con người.

[thể giới] Đường Kỳ Khảo Đắc : nên nói cái gì loại người này nên đóng cửa ở trong nhà đi !

[thể giới] Mặc Thất Tàn : phốc!

[thể giới] Túy Vô Miên : phốc!

[sự kiện] :Tình Thiên Oa Oa hướng Cơ Uyển Anh ném 10 quả trứng gà.

[sự kiện] :Tình Thiên Oa Oa hướng Cơ Uyển Anh ném 10

...

Chỉ lập tức đem số trứng ném hai ngày nay gấp mấy trăm lần trả về.

[thể giới] ta chỉ muốn lấy tên có thể lấy dài hơn : ta nói bảo bối Tình Thiên này, em chừng nào thì học được cách hạ thủ lưu tình thế?

[thể giới] Đường Kỳ Khảo Đắc : khủng hoảng kinh tế, trứng gà tăng giá,

[thể giới] Tình Thiên Oa Oa : NO... NO, em đây gọi hợp lý! Cô ta không phải ưa thích spam sao, ném 1 lần xong sẽ đã thương tâm nhà người ta! Huống chi làm người phải có tư cách cũng không thể khi dễ người ta nghèo, em muốn lưu cho người ta

[thể giới] hạt dưa trong vỏ : hu hu... Tình Thiên quá thiện lương. Mặt mũi thứ này chính chị cũng không có còn muốn lưu cho người khác ~

“Ha ha ha! ! !” Bùi Lạc ôm bụng cười đến nụ cười đỏ bừng

“Mạch Dao những người kia rất đáng yêu, quả là cực phẩm bằng hữu!”

Mạch Dao bật cười, không hổ là đệ nhất bang phái, ngay cả chiến nước miếng đều vô địch như vậy, một câu thô tục cũng không có, lại cứ chếch làm cho người khác một câu chen vào cũng không được.

Chương 7:Chiến nước miếng (hai)

[thể giới] Cơ Uyển Anh iểu Tam, tiện nhân, không biết xấu hổ!

[sự kiện] : Hạt dưa trong vỏ hướng Cơ Uyển Anh ném 100 quả trứng gà.

[sự kiện] : Tình Thiên Oa Oa hướng Cơ Uyển Anh ném 100 quả trứng gà.

[thể giới] Cơ Uyển Anh : tiểu Tam, tiện nhân, không biết xấu hổ!

[sự kiện] : Hạt dưa trong vỏ hướng Cơ Uyển Anh ném 100 quả trứng gà.

[sự kiện] : Tình Thiên Oa Oa hướng Cơ Uyển Anh ném 100 quả trứng gà.

[thể giới] Cơ Uyển Anh : tiểu Tam, tiện nhân, không biết xấu hổ

[sự kiện] : Hạt dưa trong vỏ hướng Cơ Uyển Anh ném 100 quả trứng gà.

[sự kiện] : Tình Thiên Oa Oa hướng Cơ Uyển Anh ném 100 quả trứng gà.

[sự kiện] : Hạt dưa trong vỏ hướng Cơ Uyển Anh ném 100 quả trứng gà.

[sự kiện] : Tình Thiên Oa Oa hướng Cơ Uyển Anh ném 100 quả trứng gà.

[thể giới] : xem nào... thích gây gổ nói một câu liền ném 1 nhát~

[thể giới] hạt dưa trong vỏ : hình như cũng không mang theo sự khinh bỉ l

[thể giới] Cơ Uyển Anh : các người có ý gì!

[sự kiện] : Hạt dưa trong vỏ hướng Cơ Uyển Anh ném 100 quả trứng gà.

[sự kiện] : Tình Thiên Oa Oa hướng Cơ Uyển Anh ném 100 quả trứng gà.

[thể giới] hạt dưa trong vỏ : chị đây dạy em ném trứng gà không nhìn ra sao?

[thể giới] Tình Thiên Oa Oa : không cần phải quá cảm động đã

[thể giới] ta chỉ muốn lấyt tên có thể lấy dài hơn : a! Hạt dưa tham tiền cũng có khi cam lòng dùng tiền sao, thật sự là kỳ quan đó!

[thể giới] Đường Kỷ Khảo Đắc : thần giữ của cũng có thể vung tiền như rác! Thật đáng mừng!

[thể giới] Tình Thiên Oa Oa : mắng, tiếp tục mắng đi, lão nương trong túi còn có hơn 9000 quả trứng gà, một lần 100 quả đủ để spam nửa ngày!

[thể giới] vai phụ : không nên lãng phí nhiều trứng gà đập như thế đập xong nó đều là đồ bỏ đi

[thể giới] Tình Thiên Oa Oa : vậy chút ít trứng gà này giữ lại cho anh làm cơm tối thấy như thế nào?

[thể giới] vai phụ : Em cứ tiếp tục ném đi, ta sợ ghen chết.

[thể giới] một nhành độc tiểu : Người của Phạm Cốc Lâu Lan có ý gì?

Người của Nhất Kiếm Thiên bang rốt cục phát hiện những người n đều là Phạm Cốc Lâu Lan .

[thể giới] y tiên MM(các cô nương)> Nhất Kiếm Thiên chúng ta xử lí tiện nhân kia chuyện này khi nào đến phiên các người quản?

[thể giới] vai phụ : người trên lấy cái tên quả biết điều, mở miệng ngậm miệng đều thô tục cũng không sợ người khác chê cười sao?

[thể giới] con cộp chạy trốn mau : Phạm Cốc Lâu Lan quá nhàn rồi sao, nhàn quá việc gì đều muốn trông nom chắc!

[thể giới] một nhành độc tiểu : đừng nghĩ đến đám các người là đệ nhất bang phái liền bức bách kẻ khác!

[thể giới] : hơ, là các người hiền nhiên bắt nạt người của chúng ta, lại không cho chúng ta bắt nạt đã trở lại? Đây coi là đạo lý gì thế?

[thể giới] Tình Thiên Oa Oa : Thích thì cứ làm thôi! Thất Tần là người của chúng ta, chúng ta đương nhiên muốn trông nom. Ngược lại nói mấy người, mấy người là gì mà muốn trông nom việc này đây? Nếu như ta nhớ không lầm Cơ Uyển Anh hẳn là người của Thiên hạ tình nghĩa chứ liên quan gì đến Nhất Kiếm Thiên đây?

[thể giới] hạt dưa trong vỏ : không trách được Nhất Kiếm Thiên ngày nào cũng chỉ xếp thứ 2, toàn kẻ không có việc gì nuôi những thứ ăn cơm trắng chõ mồm vào người khác!

[thể giới] một nhành độc tiểu : ha ha, còn đệ nhất bang phái ngay cả người của Thiên hạ tình nghĩa mới vừa vứt bỏ đồ bỏ đi mà các người còn muốn hay nói đệ nhất bang phái thì ra là nhặt đồ bỏ đi .

[thể giới] ta chỉ muốn lấy tên có thể lấy dài hơn : Người Thiên hạ tình nghĩa muốn chúng ta thu còn rất nhiều đây, thích thì nhận. Việc này khi nào cũng đến phiên các người quản hử?

[thể giới] hạt dưa trong vỏ : Tình Thiên mau đến xem, lại có người nói Được sư lv 9 là đồ bỏ đi kìa!

[thể giới] Tình Thiên Oa Oa : chưa từng gặp qua, chưa từng thấy qua kẻ ngu ngốc thế!!!!!!!

Lời này vừa nói ra, thế giới loạn thành một đồng.

[thể giới] tiểu thích khách : Được sư lv 9 ? Má ơi....ta còn cho rằng loại sinh vật này đã tuyệt chủng!

[thể giới] cảnh sát thúc thúc : còn ta cho rằng loại sinh vật này chưa từng tồn tại qua!

[thể giới] Tử Nguyệt Tinh Hà : Được Sư lv 9 duy nhất lại bị Phạm Cốc Lâu Lan đào đi! Đây còn để cho người khác sống thế nào đây!

[thể giới] Cửu Châu thương nhân : mua thuốc giá cao! mua thuốc giá cao!

[thể giới] thiên vị YOU : Được sư lv 9 rất lợi hại sao?

[thể giới] y lệ giết bạch : không phải là rất lợi hại.

[thể giới] y lệ giết bạch : là phi thường biến thái!

[thể giới] không có yêu : Thất Tàn quả nhiên quá an phận.

...

(Bạn đang đọc vòng du ” Y nhân hạo nguyệt” – Kỳ Nhược, chuyển ngữ Tuyết Liên. Chúc các bạn có những giây phút thư giãn vui vẻ!)

“Mạch....Dao” Bùi Lạc híp mắt nhìn nàng.

“Cậu chừng nào thì thành người của Phạm Cốc Lâu Lan?”

“Ách... Tối hôm qua... Còn chưa kịp nói cho cậu.”

“Cậu là Được sư lv 9 ? ? ?”

“Ách... cái này. . . đại khác. . . đúng thế.”

“Thế giới này thật ảo”

[thể giới] Cơ Uyển Anh : Mặc Thất Tàn cô được đó, trước kia ở Thiên hạ tình nghĩa cũng không nghe cô nói mình là Được sư vì tiến vào đệ nhất bang phái thủ đoạn gì đều đem ra hết thế

[thể giới] mi là kẻ điên ta là đứa ngốc : Mặc Thất Tàn tại Thiên hạ tình nghĩa lâu như vậy cũng không làm cống hiến cho bang phái, đến Phạm Cốc Lâu Lan có thể tốt hơn chỗ nào sao!

[thể giới] Xích Cước đại tiên : Mặc Thất Tàn, Thiên hạ tình nghĩa nuôi cô lâu như vậy, cô tốt hơn nói đi là đi có người vong ân phụ nghĩa như vậy sao!

[thể giới] màu đỏ tím : các người không nên nói vậy! Trước kia được phẩm bang phái còn không phải đều là Thất Tàn cung cấp sao!

[thể giới] hạt dưa trong vỏ : Cơ Uyển Anh cô cho rằng mọi người đều như cô, có chuyện gì ngày ngày đều treo ngoàiiao.

[thể giới] Tình Thiên Oa Oa : không thể nào cô ta cũng ngày ngày treo ở miệng...

[thể giới] hạt dưa trong vỏ : đúng vậy, cô nếu như là Được sư nhất định là xác con rùa đen đem 2 chữ “Được sư” ấn lên mặt rồi đi dạo phố !

[thể giới] Mặc Thất Tàn : ha ha, tôi tại Thiên hạ tình nghĩa ngây ngốc lâu như vậy, lại không có ai phát hiện hiệu thuốc bang phái mỗi tuần đều là tôi cống hiến mấy trăm cây dược thảo đây.

[thể giới] màu đỏ tím được rồi : bạn Xích cước quả rất trêu chọc, ta nhớ ngày hôm qua còn có người ước gì đuổi Thất Tần đi đấy, hôm nay lại người ta vong ân phụ nghĩa !

[thể giới] Xích Cước đại tiên : cô cho bang phái đều là chút ít thảo dược cấp thấp không đáng giá đi, dược thảo cao cấp cô có lấy ra qua sao?

[thể giới] : Bạn Xích cước đồ chân trần quả nhiên chỉ số thông minh cũng không tiến hóa hoàn toàn... Bạn cho rằng dược thảo cao cấp là rau cải trắng hả? Nói lấy ra liền lấy ra ư? Bạn tư tưởng như chủ nghĩa cộng sản thể trên người có cái gì có phải hay không đều muốn dâng đi ra cho bang phái sao? Dược thảo cho loại người như bạn ngu ngốc như thể dung dùng ta đều cảm thấy không đáng giá!

[thể giới] hạt dưa trong vỏ : một trăm cây dược thảo cấp 3 giá thị trường một vạn ngân tệ, ba nghìn cây cũng bất quá giá trị bằng 1 thân trang bị của Xích Cước đại tiên, thật sự là đáng giá tiền, hắc.... ~

Cơ Uyển Anh : các người biết cái gì, không có bằng chứng rõ ràng ít đi nói hươu nói vượn đi.

[thể giới] không sút mẻ không mất mát : Thất Tần xác thực cung cấp cho Thiên hạ tình nghĩa rất nhiều dược thảo, cần ta print screen phát lên diễn đàn, các người làm phản cái gì đồn đại vớ vẩn.

Mạch Dao trong lòng dâng lên một hồi ám áp. “Lạc lõng không âm thanh” mới vừa rời đi thì “Không sút mẻ không mất mát” chiếu cố mình đến nay rõ mồn. Mặc dù đối với 1 bộ phận người của “Thiên hạ tình nghĩa” có nhiều bất mãn nhưng đối với “Không sút mẻ không mất mát” tuy có thất vọng, nhưng giờ phút này đem những thứ kia xua tan oán hận cũng làm cho nàng thấy cảm kích.

[thể giới] Mặc Thất Tần : Tại hạ bắt tài, các người dùng là những thuốc mà không khéo đều là tại hạ cung cấp.

[thể giới] Cơ Uyển Anh : cô cho rằng chính là vài cái thuốc như vậy có thể thu mua tôi!

[thể giới] mi là kẻ điên ta là đứa ngốc : đúng thế, dùng thuốc của cô tôi còn cảm thấy mất mặt đây!

[thể giới] Mặc Thất Tần : dược phẩm thứ cho không chịu trách nhiệm. Nếu như có những người cảm thấy dùng thuốc của tôi làm hạ phẩm giá con người thì các người có bản lĩnh đại khái có thể phun ra. Ài... thiếu chút nữa đã quên Cơ đại mỹ nhân.... những thứ kia đều là từ tôi mà ra ~ nếu là thực cảm giác khó thể dễ dàng tha thứ, phiền toái cô cứ việc xóa sổ

5. Chương 08 - 09

Chương 8 : Mặc Thất Tần vs Cơ Uyển Anh

[thể giới] : Mặc Thất Tần, cô có dám đơn độc đấu không!

[thể giới] con cạp chạy trốn mau : đúng thế có bản lĩnh đến đơn độc đấu !

[thể giới] Thiên Lạc : nhìn một chút âm ỉ bất quá chỉ là muốn giết người đúng không ~

[thể giới] Tình Thiên Oa Oa : đúng vậy, thực có cốt khí thầy thuốc lv 99 hướng thầy thuốc lv 90 hạ chiến thư đây!

[thể giới] con cạp chạy trốn mau : Phạm Cốc Lâu Lan toàn đồ bỏ đi, ngoại trừảng chữ người còn biết cái gì!

[thể giới] Cơ Uyển Anh : dưới đất đấu trường Vô Huyết thành có dám tới hay không?

[thể giới] Mặc Thất Tần : phụng bồi.

Cửu Châu tổng cộng có chín thành chủ, mỗi thành chủ trong đều có hai cái giác đấu tràng. Thánh giác đấu tràng là đấu trường gọi là tự do để cho người chơi tự do luận bàn trong này tử vong là không có bất kỳ

trừng phạt gì. Trong tràng người chơi mỗi 1 lần tử vong liền rơi một bậc - mặc kệ bạn có tích lũy bao nhiêu kinh nghiệm.

Trong bang phái tất cả mọi người có chút lo lắng.

(Bạn đang đọc vòng du ” Y nhân hạo nguyệt” – Kỳ Nhược, chuyển ngữ Tuyết Liên. Chúc các bạn có những giây phút thư giãn vui vẻ!)

< Bang phái > Tình Thiên Oa Oa : Thất Tần, sao em lại tiếp!

< Bang phái > Đường Kỷ Khảo Đắc : bọn họ hoàn toàn cố tình gây sự, ầm ĩ chỉ muốn giết em, em có thể không nhận .Bang phái > vai phụ : đúng vậy, Cơ Uyển Anh cấp so với em cao nhiều hơn như vậy, không nhận thì thế nào chứ!

< Bang phái > Mặc Thất Tần : rõ ràng cô ta muốn bắt nạt em, em thua lại không mất mặt so với không chiến mà bại tốt hơn. Hơn nữa em mới vừa lên tới lv 90 thua cũng rơi không bao nhiêu kinh nghiệm.

< ta chỉ muốn lấy tên có thể lấy dài hơn : ủng hộ Thất Tần.

< Bang phái > Tình Thiên Oa Oa : chị cũng vậy ủng hộ em!

< Bang phái > vai phụ : +1

< Bang phái > chần dề tinh tinh : +1

< Bang phái > Đường Kỷ Khảo Đắc : Ok! Vậy rút cấp cùng lãnh đây dẫn em đi luyện lại!

< Bang phái > hạt dưa trong vỏ : mắng vậy cũng đủ rồi...

< Bang phái > Tình Thiên Oa Oa : ...

< Bang phái > Mặc Thất Tần : ...

“Mạch Dao, cậu vậy mà dám đón hử!” Bùi Lạc liền chạy tới.

“Vì cái gì không thể đón?” Mạch Dao như không có việc gì nghiêng

“Cho dù cậu có tự tin nhưng chênh lệch 9 cấp đó! Hơn nữa trang bị cô ta lại tốt như vậy...”

Mạch Dao khẽ mỉm cười: “Chờ xem đi, mình nếu đã dám đón thì chưa chắc đã thua.”

Dưới đất giác đấu tràng.

Trên vách tường ánh nến lúc sáng lúc tối, màu vàng của mặt đất hơi có vẻ ngọt ngào. Trên mặt đất những vết nứt nông sâu không rõ, có 2 đội người xa xa giăng co. Mạch Dao bên cạnh là Thiên Lạc, phía sau là Hạt dưa trong vỏ, Tình Thiên Oa Oa, Đường Kỷ Khảo Đắc cùng Ta chỉ muốn lấy tên có thể lấy dài hơn.

Cơ Uyển Anh bên cạnh là Con cộp chạy trốn mau, Một nhánh độc tiểu, y tiên MM(các cô nương), và vài người khác như: rồng phun lửa, rau trộn cải trắng, thích khách vô địch.

< Trước mặt > Cơ Uyển Anh : Mặc Thất Tần, chúng ta vốn là là bạn tốt không cần thiết làm thành như vậy.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : cô có phiền hay không là tự cô nói muốn đơn độc đấu, đừng làm ra vẻ giống như tôi muốn khi dễ cô thế.

Lúc này Mạch Dao đã không có kiên nhẫn cùng nàng ta cằn nhằn .

< Trước mặt > Thiên Lạc : đúng vậy, hiện giờ giả làm người tốt cũng chậm đi!

< Trước mặt > Tình Thiên Oa Oa : các người đây lại không hiểu sao có người không dám đánh, muốn nửa đường bỏ cuộc ~

< Trước mặt > Cơ Uyển Anh : Mặc Thất Tần...cái khác tôi cũng không cần, cô đem ‘động lại quang’ trả lại cho tôi, chuyện cô đoạt Vạn Lý tôi có thể không so đo.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : Trả? Thật sự là buồn cười ‘động lại quang’ vốn chính của tôi, cô nói chuyện không cần đầu óc sao?

< Trước mặt > hạt dưa trong vỏ : đầu óc là thứ gì ...hình như ta không có

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : sai lầm, em cho rằng cô ta cấu tạo cùng người bình thường là quá giống nhau...

< Trước mặt > hạt dưa trong vỏ : Cơ Uyển Anh cô thích diễn đau khổ như vậy thì đi đóng phim đi, rất hợp đó,...biết đâu những bộ phim truyền hình cô học thuộc hết lời thoại rồi nhỉ?

< : hạt dưa bảo bối, em không nên làm khó chỉ số thông minh của cô ấy chứ , nói thâm ảo như vậy cô ta không hiểu.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : cô không phải muốn ‘động lại quang’, muốn id của Vạn Lý hay sao? Dù thế nào đi nữa tôi đây cũng không cho cô~

< Trước mặt > con cọp chạy trốn mau : cô đừng rượu mời không uống lại uống rượu phạt!

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : Ít nói nhảm,

Thân ảnh trắng thuần vừa động vũng vàng rơi vào giữa sân pk.

Cơ Uyển Anh chậm nửa phút mới tới đây. Mới vừa gia nhập pk nàng liền giơ lên quyền trượng phát ra công kích cường thế nhất. Cơ Uyển Anh xem ra gần mười cấp, trang bị lại có ưu thế hơn thắng bại đã không thấp thỏm, càng nhanh phóng cho Thất Tần máu hết xem có thể nhục nhã đến nàng không.

Nhìn xem kĩ năng chói mắt bắn thẳng đến 1 đoàn, Mạch Dao trên mặt hiện lên 1 cái vui vẻ mỉa mai.

Tuyệt Ảnh chợt lóe 1 đoàn công kích nàng lê thân mà qua. Không đợi Cơ Uyển Anh đánh lên thất bại trong lúc khiếp sợ phục hồi tinh thần Mạch Dao đã cực nhanh tăng thêm cho mình lên một trạng thái công kích, cùng trạng thái phòng ngự.

Lúc này Cơ Uyển Anh đã kéo gần lại khoảng cách giữa hai người, quyền trượng trên không trung đi qua một cái hình chữ thập, ba đạo ánh sáng màu đỏ tươi xoáy ra nhanh chóng.

“Ồi trời!” Bùi Lạc không khỏi lên tiếng kinh hô, hai mắt không hề chớp mắt nhìn chằm chằm màn hình. Nàng nhận ra đây là kĩ năng tổng 3 kích của vũ khí mà Cơ Uyển Anh có, làm tăng thời gian đóng băng, 1 khi công kích liên 1 phát 3 đòn không cho người ta có cơ hội thở.

Đồng Mạch Dao mặt sắc mặt ngưng trọng lại không thấy hoảng loạn. Mười ngón tay ở trên bàn phím linh hoạt nhảy. Mọi người chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, hơi mờ một cái đường cong kì lạ, kĩ năng phát 3 công kích liên tục khó khăn mới tiến sát người nàng lại là một chữ miss thật to!

Cơ Uyển Anh ngưng lại một chút, đón lấy một cái quần công phạm vi lớn nổ tung trên mặt đất. Kĩ năng này phạm vi công kích rất lớn, tính hồng cũng rất ít. Đại khái là phía trước có hai cái miss làm cho nàng hoảng hốt, nên cái gì cũng có thể thử khi đã tuyệt vọng

Trước màn hình 1 cô gái cười khê một tiếng... chờ mãi thời khắc này!

Nàng không né tránh ngược lại hướng phía người mặc y phục xanh biếc tươi đẹp nhanh chóng lao đi. Khi kĩ năng ánh sáng khoa trương tản đi mọi người thấy trên màn hình hai người đã “thân mật” dán chặt cùng một chỗ. Không ngoài sở liệu, thân mình thầy thuốc cường đại phòng ngự cùng vừa mới cộng thêm phòng ngự Cơ Uyển Anh phạm vi công kích lớn chỉ xóa sạch máu của Mạch Dao không đến mười phút, Mạch Dao tiện tay nuốt thêm làm được đem huyết bơm đầy.

Ngón tay nhỏ nhắn ở trên bàn phím quét qua chỗ hai cô gái đụng vào nhau như có xẹt qua một ánh sáng màu lục sẫm cơ hồ trong nháy mắt biến mất. Mạch Dao con mắt đen hiện lên giảo hoạt vui vẻ.

còn chưa kịp có bất kỳ động tác gì thì cô gái đối diện đã đi qua khê lui lại, không khách khí chút nào một đại chiêu phát tới. Nhìn xem Cơ Uyển Anh trên đầu con số máu đỏ bay lên Mạch Dao khóe môi lại nhếch lên xem ra nàng đã đánh giá quá cao đối thủ – thật sự là không chịu nổi một kích. Chẳng lẽ thuộc tính của mình đã thêm 1 công kích lên rồi?

Từ kỹ năng công kích đẹp mắt của “Động lại quang” liên tục không ngừng ném ra, giống như đoán chắc Cơ Uyển Anh di động thế nào bách phát bách trúng. Cuối cùng Cơ Uyển Anh thế nhưng đứng nguyên tại chỗ bất động.

Người của Nhất Kiếm Thiên bang nóng nảy.

< Trước mặt > một nhành độc tiểu : đồ đệ, thêm máu đi!

< Trước mặt > con cộp chạy trốn mau : sư muội mau thêm máu! !

Nhưng mà cô gái lục y giữa sân lại phảng phất như không nghe thấy, vẫn không nhúc nhích duy trì tư thế đứng.

Đến lúc này Cơ Uyển Anh đương nhiên hiểu muốn giết chết Mạch Dao là không thể nào. Cái cô gái bạch y kia lại luôn có thể xảo diệu tránh đi tất cả công kích, rồi lại không tổn sức chút nào đánh trúng mình. Cơ Uyển Anh đến rất rõ ràng nếu đã tránh không thoát dứt khoát không né, dù sao Mặc Thất Tàn công kích đánh nàng không được bao nhiêu máu, chỉ cần liên tục thêm máu kéo qua một trăm hiệp, hệ thống sẽ tự động phán định hoà.

Nhưng...

Ngoài màn ánh chiếu đến 1 thiếu nữ mặt trắng bệch mặt bị răng cắn phải môi. Tay run rẩy chỉ cơ hồ muốn đem bàn phím gõ ra một cái hồ rờ ràng không thấy kỹ năng hồi huyết. Một màn này làm cho cô gần như muốn hồng mắt! Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ trong máy vi tính bị nhiễm độc rồi? Mắt thấy máu sắp cạn, cô nhanh chóng nuốt vội vài cái thuốc tăng máu lại như cũ không hiệu quả.

Rốt cục người tử mị phát hiện trong tay lục y quyền trượng không ngừng chớp động bạch quang hồi huyết lượng máu của nàng cũng không có 1 tia bay lên, ngược lại Mạch Dao công kích thì duy trì liên tục giảm xuống.

Sau một đạo quang màu lam, cô gái mặc lục y h lệ ngã xuống .

Chương 9: Bí quyết

Hệ thống phát ra tin tức trước tiên .

[sự kiện] : Mặc Thất Tàn lv 90 tại Vô Huyết thành – dưới đất giác đấu tràng đánh bại Cơ Uyển Anh lv 99.

Trong lúc nhất thời, thế giới sôi trào.

[thế giới] vô bực đường mèo : Wow

cái này chuyện siêu to nha!

[thế giới] Ma Vương bất bại : ta dựa vào... đây cũng quá choáng d

[thế giới] 007 : sớm biết rằng có pk ta liền đi xem cuộc chiến ~~

[thế giới] gió lớn thổi : ai nói cho ta biết ta vừa rồi không có nhìn lầm đúng không?

[thế giới] y Lysa bạch : bạn à để mình giúp bạn nhéo bấp đùi nhé?

[thế giới] run re meo : Thất Tàn thật giỏi!

[thế giới] Ma Quỷ Thiên Sứ : điều này sao có thể! ! !

[thế giới] Bạch Y Thiên Thủ : ××bug rồi

[thế giới] Bạch Y Thiên Thủ : . . .

[thế giới] chân tướng chỉ có một : đầu óc mi mới bug !

[thế giới] manh muội giấy : mặc dù rất không thể tin... Như vẫn là sảng khoái! Ha ha ha! ! !

Mấy bạn nhỏ của Phạm Cốc Lâu Lan rất hưng phấnbọn họ vốn là cũng trông cậy là đừng thua phải quá thảm, mà một cái thắng lợi này là ngoài ý muốn nên bọn họ ngạc nhiên mừng rỡ.

< Trước mặt > Đường Kỷ Khảo Đắc : Thất Tần lợi hại!

< Trước mặt > hạt dưa trong vỏ : tài thần bảo bối uy vũ!

Mạch Dao , cảm thấy cô gái này gọi nàng bằng danh hiệu này rất thuận miệng ...

< Trước mặt > : không nhìn ra Thất Tần à, hoá ra thật nhanh nhẹn dũng mãnh tuyệt vời!

< Trước mặt > Thiên Lạc : đó là đương nhiên, cũng không nhìn là ai nuôi trong nhà ~!

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : = =, ta không mất mặt...

< Trước mặt > một nhàn độc tiểu : đây là chuyện gì?

< Trước mặt > y tiên MM(các cô nương) : cái này không có khả năng

< Trước mặt > Tình Thiên Oa Oa : thua thì thua, không nhận cũng không phải do mi!

< Trước mặt > Cơ Uyển Anh : máy tính mình xảy ra vấn đề...

Trước mặt > Tình Thiên Oa Oa : a ~ có người thua muốn trốn nợ ~

< Trước mặt > Cơ Uyển Anh : máy tính tôi thật sự bị làm sao ấy, thuật trị liệu không thể dùng

< Trước mặt > hạt dưa trong vỏ : nói, tiếp tục nói ~ đánh không lại liền đổ thừa máy tính ~ chiêu này quá không thông minh!

< Trước mặt > Cơ Uyển Anh : tôi nói là sự thật!

< Trước mặt > ta chỉ muốn lấy tên có thể lấy dài hơn : ha ha, thật sự là đúng dịp nhỉ, máy tính của cô sớm không xấu muộn không xấu, hết lần này tới lần khác lúc này xấu...

< Trước mặt > Thiên Lạc : nói thật... chị đây còn thực tin là máy tính vấn đề, đối với người nhân phẩm không tốt hết thấy đều

Hay cho 1 câu “nhân phẩm “, một câu hai nghĩa !

Bùi Lạc vừa dứt lời, “Con cạp chạy trốn mau” đã một chiêu liền chém tới, “Hạt dưa trong vỏ” một cái lắc mình ngăn cản phía trước nàng

“Xoát” dưới đất đi hơn phân nửa, chỉ thấy trên tay nàng Bạch quang chợt lóe, huyết lập tức trở về mãn.

Bùi Lạc thầm nghĩ nguy hiểm thật, “Con cạp chạy trốn mau” chiêu này cực kỳ nham hiểm, nếu thật là đánh tới trên người nàng tuyệt đối là nháy mắt giết mình! Vì vậy nàng đối với “Hạt dưa trong vỏ” độ hảo cảm trong nháy mắt tăng vọt ~

< Trước mặt > hạt dưa trong vỏ : con cạp giấy, mi dám !

< Trước mặt > Thiên Lạc>: đơn độc đấu không phục muốn tới quần đấu đúng không? !

Đường Kỷ Khảo Đắc đi đến bên cạnh Hạt dưa trong vỏ đứng lại nói:

< Trước mặt > Đường Kỷ Khảo Đắc : Còn có ai muốn đánh

Ta chỉ muốn lấy tên có thể lấy dài hơn lẳng lặng đi lên không tiếng động muốn phụng bồi.

Bên kia người không nhúc nhích.

[thể giới] Tình Thiên Oa Oa : Nhất Kiếm Thiên lấy nhiều bắt nạt ít, ăn vạ rồi giết người! ! !

[thể giới] Tình Thiên Oa Oa : Nhất Kiếm Thiên lấy nhiều bắt nạt ít, ăn vạ rồi giết người! ! !

[thể giới] Tình Thiên Oa Oa : Nhất Kiếm Thiên lấy nhiều bắt nạt ít, ăn vạ rồi giết người! ! !

[thể giới] 007 : có làm hay không, thua liền giết người !

[thể giới] Thiên Lạc : đúng vậy, quá vô sỉ!

[thể giới] manh muội giấy : có vài người thật sự của Nhất Kiếm Thiên thật sự là quá kiêu ng

[thể giới] rau trộn cải trắng : các người chó có nói hươu nói vượn ngậm máu phun người! ! !

[thể giới] hạt dưa trong vỏ : ai nói hươu nói vượn trong lòng chẳng lẽ không phải rõ ràng nhất sao?

...

Không biết là bởi vì mất mặt hay là tự biết đuối lý, mấy phút sau, đám người kia đồng loạt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Bùi Lạc miễn cưỡng tựa lưng vào ghế, kinh hồn không ngừng lấy tay vuốt ngực một cái: “Mình nói Mạch Dao này, nữ nhân kia máy tính sẽ không trúng độc chứ?”

“Mình làm sao biết ~” Mạch Dao cười trộ

“Vận khí cũng là quá tốt một chút đi ~ “

Mạch Dao thần bí hề hề nhìn nàng một cái, cố làm ra vẻ cao mặc không nói, đổi lấy Bùi Lạc một cái bạch nh

Mạch Dao tự chắc là đánh không hề nắm chắc trận chiến. Nàng sở dĩ dám đón lấy chiến thư còn rất lớn dựa vào lá bài chủ chốt ở trong tay – được thảo cấp 9 “Bích Huyết đằng!

Không thể không nói đến trình độ biến thái của công dụng loại dược này giống như sự xuất hiện kì quặc của nó. Bích Huyết đằng quý dị chỗ ngay tại khi dùng nó có thể làm cho trong vòng một phút làm cho người trúng độc tất cả các kỹ năng hoặc là dược vật trị liệu bị vô hiệu, mà người trúng độc cũng không nhận được bất kì sự nhắc nhở nào từ hệ thống - chỉ xuất hiện ở trên đỉnh đầu một vòng lục sắc - nếu không phải là rất lưu tâm sẽ nhìn không ra .

Đương nhiên dược thảo biến thái thì cách dùng cũng như vậy, khoảng cách sử dụng nó có tác dụng khoảng cách là – lẻ. Lúc Pk cùng đối thủ tiếp xúc khoảng cách lẻ thì rất nguy hiểm rất có thể mình ngay cả quần áo người ta cũng chưa đụng được thì mình đã gục xuống.

Mạch Dao là đoán chắc Cơ Uyển Anh đánh chưa đến giữa trận sẽ hỗn hển, tự loạn cước nên mới ôm lòng tin đối với thao tác của mình mới dám mạo hiểm thử 1 lần. Nàng chưa bao giờ thấy mì lựa chọn nghề Dược sư mà thấy gặt đầu măn ý như ngày hôm nay.

Đáng thương cho Cơ Uyển Anh rút một bậc còn không biết mình chết như thế nào...

Nói đến vận khí, Mạch Dao không khỏi âm thầm may mắn thật không nghĩ tới tới một ngày trước lấy được Bích Huyết đằng nhanh như vậy liền đã dùng ngay Trong lòng lại âm thầm cúng bái đại thần một chút người đã nàng đi hái thuốc...

Nhiếp Vũ Trích gỡ xuống tai nghe duỗi lưng ra một cái. tiện tay nhìn hình ảnh trò chơi, chỉ liếc qua, ánh mắt đã bị dính lại trên màn hình, chỉ thấy thông báo hệ thống toát lên 1 dòng chữ đỏ sang chói.

[sự kiện]: Mặc Thất Tần lv 90 tại Vô Huyết thành dưới đất giắc đấu trường đánh bại Cơ Uyển Anh lv 99

Nhẹ nhàng thổi một iếng huyết sáo, Nhiếp Vũ Trạch lăm bầm lầu bầu nói: “ Cuối tuần lễ nghỉ mở cái hội nghị gì đó làm mệt mỏi không đỡ được, lại còn để cho mình bỏ lỡ 1 trò hay như vậy!”

Nhiếp vũ Trích hướng trên ghế kê dựa, tựa đầu chuyển hướng ngoài cửa: “ Sở Hạo, đến đây, 1 tin tức trọng đại

“Không rảnh!” Cúi đầu giọng nói không khác khí cút vẻ khinh thường.

“Này, đừng như vậy. Không nhì cậu sẽ phải hối hận!” Gặp đối phương không có phản ứng, Nhiếp Vũ Trạch tiếp tục cố làm ra vẻ nói:

“PK tử vong! Trăm năm mới thấy! Đi qua, đi qua đây, ngàn vạn lần đừng bỏ lỡ”

“Nhàm chán!”

“A ha, thực không nhìn ra.... Thất Tần lại lợi hại như vậy! PL cũng dám nhận lại, còn làm chết người ta, giá có khí phách!” Người nào đó nhếch hai chân bắt chéo, lăm bầm lầu bầu.

“Nhìn một chút cấp không cao, trang bị không mạnh như vậy cũng có thể giết chết 1 người, tụt của người ta 1 cấp!... Này. cậu nói cô bé này thao tác mạnh cỡ nào? Cao thủ như thế mình làm sao lại không sớm một chút đào tới đây... Cậu không phải nói nhầm chán sao?”

Nhiếp vũ Trạch cười mờ ám len lén nhìn sang Sở Hạo, không biết từ thời điểm nào đã vững vàng đứng ở

6. Chương 10 - 11

Chương 10: Tu La tháp

Từ không có thiên lý đi ra, Mạch Dao chợt cảm thấy tâm tình của mình phát sáng lên.

Còn chưa kịp động một chút, một thân ảnh quen thuộc kim quang nhàn nhạt từ trên trời giáng xuống. Mạch Dao sững sờ – nàng đang ở vị trí không phải là điểm truyền – người đến sự trợ giúp bằng hữu hoạn nạn có nhau đuổi tới.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : đại thần sớm ~

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : đi luyện cấp không?

Mặc Thất Tần : Ok!

Tiến vào đội ngũ đại thần, hồn thư đột nhiên nhảy ra một cái yêu cầu mời giao dịch. Mạch Dao nhìn chăm chăm giao dịch là hai đồng trái cây không biết tên nhìn nửa ngày, không nhìn ra là gì.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : đây là... ?

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : phúc lợi bang phái.

Do d một chút, Mạch Dao vẫn là xác nhận giao dịch.

Đi theo sau lưng đại thần Mạch Dao bắt đầu tinh tế quan sát đến người trước mắt này. Rõ ràng là cùng 1 người cùng là tóc dài màu đen tại sao khi ở trên người hắn lại tỏa ra một thân khí chất nho nhã. Trong tay hắn cái ngọc tiêu hiện ra ánh sáng bạch kim làm cho người ta có cảm giác một loại tiên giáng trần siêu phàm thoát tục. Vẻn vẹn là một bóng lưng liền cho nàng một loại cảm giác có thể rất tin cậy. Giống như có thể cái gì đều không cần nghĩ, chỉ cần đi theo, chỉ cần làm theo là tốt rồi.

Mạch Dao rốt cuộc biết trong lòng nàng cảm giác một ít tia quái dị là từ đâu mà đến đơn thuần từ bên ngoài xem thì nghề nghiệp của hắn chắc là nhạc sĩ đi... Dù sao binh khí của hắn là một ngọc tiêu. Nhưng nàng lại nhớ rõ khi hắn bị bày quái vây dùng cung tiễn nàng chưa thấy qua có người nhạc sĩ nào có thể phát ra kĩ năng quần công. Nhưng hắn nếu như là 1 cung thủ... cảm giác, cảm thấy lại không giống như vậy.

Mạch Dao cứ như vậy vướng mắc một đường như đi vào cõi thần tiên, trong lúc vô tình đã đến Tu La tháp bốn tầng.

Tu La tháp là bản đồ mới mà game Cửu Châu mới mở. Nó từ đầu đến đuôi gồm có chín tầng, tầng dưới cùng là quái vật lv 80, đi lên cấp quái mỗi tầng tăng lên 5 cấp. Hai người hiện nay đang tại tầng thứ tư quái đều là cấp 95.

Điểm khác so với bản đồ khác Tu La tháp sở dĩ gọi là Tu La tháp vì ngay tại ở trong tháp quái đều phi thường cường đại, vô luận công kích, hay phòng ngự cùng lượng máu đều cao hơn so với quái bình thường. Mà tương đối là mỗi quái bị giết kinh nghiệm có được cũng tăng trưởng gấp bội.

Kỳ thật đối với rất nhiều người chơi mà nói, tiến Tu La tháp luyện cấp là có được có mất bởi vì khó khăn quá lớn nửa ngày mới giết chết một đồng quái, lại một cái không cẩn thận tùy thời khả năng bị quái đập chết, chẳng thà đi bản đồ khác luyện cũng nhanh. Cũng chính vì như vậy tại trong tháp Tu La thấy một tổ đội tốt luyện cấp cơ hồ là khó khăn.

Mạch Dao tò mò ngắm nhìn bốn phía. Tu La tháp bố trí cực kỳ đơn giản, ngoại trừ bốn phía quái lượn lờ thì trên bản đồ cũng chỉ có hai mặt nam – bắc phân biệt đi thông các tầng là các bậc thang, và chân tường dày đặc bạch cốt. Những thứ quái kia lúc ẩn lúc hiện mặc dù bụi không phủ nhưng trông nó cũng rất chết chóc, đen tối.

Trường Phong Hạo Nguyệt đứng lại trên mặt đất giữa bản đồ:

< Trước mặt > : Thất Tần, trong ba lô lấy ra trái cây màu xanh biếc cùng màu tím mỗi quả dùng 1 một lần. Trong chốc lát thêm cho mình 1 cái trạng thái giảm tổn thương buff, chú ý máu.

Cô gái áo tơ trắng trên tay vừa động, màu nâu nhạt pháp từ trượng từ trên đỉnh đầu điểm ra một cái ngân quang. Theo như chỉ thị nhanh chóng nuốt trái cây, Mạch Dao phát ra cái “OK” ý bảo tốt lắm.

Bốn phía quái lục tục hướng hai người vây quanh tới đây, chỉ thấy ảnh vừa động, Trường Phong Hạo Nguyệt đã vào giữa một bầy quái. Tay nắm tiêu giương cao xuyên qua thân thể trong hư không lưu lại 1 tàn ảnh màu vàng kim quái con nọ rồi đến con kia

Lúc nhàm chán, Mạch Dao không tự chủ đem con chuột dời về phía trong góc xuất hiện trạng thái mới, sau đó ... nằng hóa đá. Phía trên rõ ràng rành mạch viết: trong một giờ kinh nghiệm chiến đấu x6. Gấp sáu lần kinh nghiệm là khái niệm gì? Lượng công việc sáu giờ thoảng cái áp đến một canh giờ, hơn nữa Tu La tháp giá trị exp gấp mấy lần cùng tốc độ phang quái của đại thần... Mạch Dao cảm giác được trái tim nhỏ của mình hưng hăng co rúm một chút.

Là 2 trái cây vừa nuốt vào kia! Mở ra bao Mạch Dao rất dễ dàng tìm được 1 tá trái cây còn dư lại đáng vẻ rất kỳ lạ. Khi giao dịch nhận quá mau chưa kịp nhìn ngắm, giờ phút này cảm thấy những thứ trái cây thực là nhìn mà đáng yêu đến nhường nào! Quả màu xanh lục là trong một giờ kinh nghiệm chiến đấu gia tăng gấp đôi, trái cây màu tím là gia tăng gấp bốn hơn nữa có thể cùng được phẩm khác đồng thời sử dụng. Bất quá một lát vốn là thanh exp trống trơn rõ ràng có dấu vết đang tăng lên. Nàng tung tăng như chim sẻ, rồi Mạch Dao không lịch sự có điểm hoài nghi ...thật là phúc lợi bang phái của Phạm Cốc Lôu sao? Như vậy trái cây kinh nghiệm hi hữu này làm sao có thể đánh một trận cứ vậy ra cầm? Nàng nghiêng cái đầu, một tay chống cằm trầm tư suy nghĩ, cho đến khi...

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : Thất Tần, em còn ở đó không?

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : Hả? Em có ~

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : Hồi huyết

Mạch Dao cả kinh, lúc này mới chú ý tới máu của mình sắp cạn, vội vàng vung một cái thuật trị liệu.

Trên màn hình xuyên qua một đám quái màu xám tro 1 thân ảnh trắng thuần có vẻ phá lệ chói mắt. Tay nâng tu lay gọn gàng... dời một chút! Tay nâng tiêu... Mạch Dao trong lòng đột nhiên “lộp bộp” một tiếng – nàng cũng lần đầu gặp qua người cầm ngọc tiêu làm chủ thủ! Tiêu này chất lượng cũng quá cao đi? (Kỳ Nhược: chắc, đó là thần khí đó, thần khí a.. Chất lượng có thể không tốt sao? Sở Hạo: tất nhiên, cũng không nhìn là ai đánh! Liên : chắc, đại thần kiêu căng dữ...>>))

Nếu như nói vừa rồi chỉ cảm thấy quái dị như vậy hiện tại đã là hoàn toàn làm kinh sợ! Mạch Dao nhú lại mi người này đến tột cùng là nghề nghiệp gì? Bây giờ nhìn lại hẳn cũng không như nhạc sĩ, cũng không giống cung thủ, công kích vừa rồi ngược lại là có chút như 1 nhà võ thuật nhưng là người ta giết quái cầm tiêu đó... Điều này cũng quả thực quỷ dị một chút. Mặc dù rất tò mò nhưng sợ trở ngại đại thần đang bề bộn giết quái không có tiện đặt câu hỏi. Hướng chỉ những người tích cách bí hiểm bình thường luôn kỳ lạ, sợ là không cho người khác hỏi hay nói! (Sở Hạo: tính tình... kỳ lạ sao? Tác giả : Ngài là tâm lý biến thái sao...)

Vì vậy, ánh mắt dò xét theo sát thân ảnh linh hoạt kia...

Sở Hạo dựa lưng vào ghế đệm, hai tay thuần thục trên bàn phím, ung dung ưu nhã. Chuông di động một bên truyền đến. Hắn một tay nhặt lên tai nghe đeo lên, tay kia vẫn gia tăng tốc độ nhưng không thấy một nét bối rối, trên màn hình vẫn vung tiêu giết quái không kém đi 1 chút nào.

“Sở Hạo Sở Hạo, người còn đang ở tuyến tại sao không trả lời tớ!” Nhiếp Vũ Trạch âm thanh cho dù là qua tai nghe truyền tới nhưng trước sau vẫn như một vẻ bảnh bao.

Lườm một cái góc phải phía dưới chớp động, Sở Hạo không đếm xỉa tới đáp:

“Không nhìn thấy. Cậu sẽ không quên đang ở cách vách phòng ta đi?”

“Cũng không phải thế! Tớ thấy cậu không trả lời nên liền gọi thôi! Mà dù tớ đây có hò hét nửa ngày cậu cũng không nghe thấy một chút, tường nhà cậu cách âm quả tốt như vậy đó...” Thanh âm này nghe quả thực có chút ai oán.

“Vậy cậu cũng không biết đường tới đây một chuyến? có vài bước chân

“Hắc hắc, không phải là chơi game ~ này đến đoạn vùng kiểm sát yêu đi!”

“Chỉ có như vậy?”

“Đúng thế!” Nói rồi hắn còn nặng nề gật đầu hai cái, cũng không quan tâm đối phương căn bản không nhìn thấy. Đợi nửa ngày cũng không nghe thấy tiếng Sở Hạo hắn lật qua di động vừa nhìn trên màn hình hình thành một hàng chữ - Trò chuyện kết thúc.

Nhiếp Vũ Trạch liếc mắt, vội đi dép liền hướng cách vách vọt tới, sàn gỗ kháng nghị phát ra tiếng vang “bành bành”.

Hai giây sau người nào đó một tay chống cửa, một tay chống nạnh xuất hiện ở cửa Sở Hạo, túm túm cái đầu, trong miệng còn nhẹ “Hừ” một tiếng. Duy nhất không được hoàn mỹ chính là một tiếng hừ rõ ràng có chút sức lực không đủ.

Sở Hạo bất động thanh sắc mắt liếc cửa, khóe miệng nhếch lên trên tay động tác chưa ngừng.

Không đến một phút, Nhiếp Vũ Trạch không nén được tức giận: “Này này, mình ở đây đừng cho là không có tồn tại nh

“Không... là cậu rất có cảm giác tồn tại, không cần nhìn cũng biết cậu ở đằng kia.”

“Này cậu tốt xấu gì vẫn phải liếc nhìn người ta...” Thật vất vả bày cái mặt ra đây!

“Tôi đối với đồ mặt trắng không có hứng thú.”

Nhiếp Vũ Trạch nổi giận: “Ai là đồ mặt trắng! Cậu mới là đồ mặt trắng! Cả nhà cậu đều là đồ mặt trắng!”

“Hả?” Giọng âm trầm đông lạnh khiến Nhiếp Vũ Trạch rụt cổ một cái.

“Lão ~~ đại

” người nào đó đổi sắc so với lật sách còn nhanh

“Tới giết kiểm yêu đi!”

“Không rảnh!

“Không rảnh cậu ở trong điện thoại sao không nói!”

“Tôi đây không phải là đã nói sao?”

“Hừ!” Nhiếp Vũ Trạch kiêu ngạo ngang đầu, dép lại “Ba ba ba” cút về ... Trước lúc xoay người liếc qua màn hình máy tính Sở Hạo, Nhiếp Vũ Trạch âm u nghĩ: đầu không lại nhà người, ta đùa giỡn Mặc Thất Tần còn không được sao ~ chờ xem!

Chương 11: Hoá ra là thích khách

Buổi tối logout xong Mạch Dao cảm thấy đầu mịt mờ. Loại cảm giác này giống như bị trên trời rớt xuống bánh nện nằng đến thất điên bát đảo, phân không rõ đông nam tây bắc...

Trước kia trông thấy một cao thủ mang theo một con chồng trước còn yên lặng khinh bỉ một chút. Hôm nay đến mình mới phát hiện ôm bắp đùi cảm giác rất kỳ lạ - có hưng phấn, có chút bất an.

Bị đại thần mang theo thăng cấp tựa như ngồi trên mũi tên có lửa, động hai cái đầu ngón tay hồi máu, kinh nghiệm cùng tiền đường như rót vào miệng túi của nàng. Một ngày qua đi mãnh liệt bay lên 9 cấp, nàng phảng phất đã trông thấy một Mặc Thất Tàn max lv... Mặc dù được thăng cấp rất sáng khoái nhưng Mạch Dao lại cảm thấy dễ cho đại thần dẫn theo cả ngày thực rất ngại. Mạch Dao cũng không phải là kẻ có thể yên tâm thoải mái nhận ân huệ người ta, nhưng đại thần 1 câu kia “Một Được sư cấp 9 mà, cũng không thể ngay cả hái được thảo cấp 8 đều phải có người mang theo” nên khiến cho nàng không cách nào từ chối.

Buổi tối đi theo đại thần đi ra ngoài Quân Thành Bắc hái thuốc, Mạch Dao mới phát hiện thì ra là được thảo cao cấp cũng không phải là đặc sản của Phong Tây cổ đạo. Quỳnh hoa có tuyến tịch, Vạn Diệp cốc có tiêu điệp hoa, Tuyết lãnh thổ đầm băng có tuyết thánh sáu... Quân thành Bắc được thảo phần lớn là được thảo tăng trạng thái khác, mà Phong Tây cổ đạo thì như Bích Huyết đằng đều là độc thảo.

Nợ ân tình... Mạch Dao nghĩ thầm về sau nhất định phải đối với đại thần cầu gì được nấy, làm tốt chú năng 1 người hầu khiêm bảo mẫu!

Sáng chủ nhật chỉ xoát quái trong chốc lát, Mặc Thất Tàn liền lên tới lv 100.

Trong game Phong Vũ Cửu Châu lv 100 có nhiệm vụ cấp tu luyện, người chơi có thể từ “Vật công, ma công, vật phòng, ma phòng, lượng máu, hung đánh đánh, đánh liên kích, tốc độ, mạng” chín hạng mục này chọn 1 cái tiến hành tu luyện. Tu luyện kỳ thật chính là đi Huyền Nhân thành giết thần giữ nhà, tu luyện tổng cộng phân làm cấp cấp mỗi khi hoàn thành một bậc lại lựa chọn 1 hạng mục tu luyện khác tăng cường thêm một điểm, tu luyện max level sau lại thêm ba cái. Nói thí dụ như lựa chọn vật công tu luyện, hoàn thành một bậc tu luyện nhân vật vật lý công kích sẽ gia tăng 1%, max level gia tăng luôn đếm là 13%. Nhiệm vụ này có người điểm hạn chế nhiều nhất tổ đội chỉ hai người. Đương nhiên, tu luyện cấp càng cao Thần giữ nhà càng mạnh.

Đối với Thần giữ nhà này Mạch Dao là tràn đầy sợ hãi. Hồi trước vẫn còn ở Thiên hạ tình nghĩa hai người vừa qua lv 100 hưng trí bừng bừng đi giết Thần giữ nhà. Mạch Dao hiểu kỳ, liền theo đi xem náo nhiệt. Thần giữ nhà máu cao da dày chém lên có chút lao lực cũng may người này công kích thấp hiểm thấy thật cũng không tính kh

Hai người kia phi thường cao hứng chém hơn mười phút, mắt thấy chỉ còn một chút máu tên kia giơ tay lên một cái hồi sinh thuật đem máu rót đầy. Cực nhọc vất vả chém hơn mười phút đều uống công nháy mắt điều này làm cho người ta làm sao mà chịu nổi! Nàng nhìn liền trái tim băng giá thôi thì đi hái thuốc đi. Về sau nghe nói tên kia ước chừng bỏ thêm bốn lần máu mới lưu luyến cho người ta chém chết.

Mạch Dao vì cái biến thái của boss này mà sợ hung hăng nhiệt tình mồ hôi lạnh! Đây không phải là thụ ngược cuồng sao? Cái này rất giống là bị người ta nghiêm hình bức cung, người khác thúc thời nói “Mi giết ta đi “, nó thì tốt hơn, ngược đãi một lần không đủ còn rót đầy máu làm cho người ta muốn ngược... Sao không chết cho sớm siêu sinh chứ?

(Bạn đang đọc vòng du ” Y nhân hạo nguyệt” – Kỳ Nhược, chuyển ngữ Tuyết Liên. Chúc các bạn có những giây phút thư giãn vui vẻ!)

Từ đó Mạch Dao mỗi lần đến Huyền nhân thành dè dặt vượt qua Thần giữ nhà – - loại biến thái này hay là tránh đi cho tốt.

Cho nên khi Trường Phong Hạo Nguyệt đề nghị đi giết Thần giữ nhà Mạch Dao trong lòng là một vạn lần không muốn.

< Trước mặt > Mặc Thất Tàn : đại thần, lúc này mới chém. Có 1 chút có nên hay không cứ tiếp tục chém quái đi?

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : không có việc gì... rất nhanh thôi. Giết hết Thần giữ nhà trở lại tiếp tục chém. Dù sao Huyền nhân thành cũng không xa.

Rất nhanh... Không xa...

Cho đến khi đứng ở cầu vào Huyền nhân thành Mạch Dao vẫn còn ở ngẫm bực mình không kiên định. Chuyện cho tới bây giờ lâm trận bỏ chạy thực tại mắt mặt, Mạch Dao kiên trì đi về hướng NPC

Lúc lựa chọn hạng mục tu luyện Mạch Dao không chút do dự ấn xuống tu luyện ‘hung mãnh đánh’.

Rất nhiều người chơi thầy thuốc đều cho rằng công kích thầy thuốc quá thấp muốn thông qua tu luyện công kích để cải thiện nhưng trên thực tế bởi vì số lần công kích ít cho dù là tu luyện công kích cũng không có rõ ràng tăng lên.

Cũng có ít thầy thuốc lựa chọn tu luyện phòng ngự, cảm thấy phòng ngự có vẻ có lời. Nhưng lựa chọn phòng ngự tu luyện khi pk giữa liên thường thường xuất hiện cục để tắc – người khác đánh bất động mình, mình cũng vô lực phản kháng.

Mà hung mãnh đánh thứ này rất thần kỳ, mặc kệ đối công kích cùng đối với trị liệu đều rất hữu hiệu. Thầy thuốc hung mãnh đánh cao lên không chỉ có tăng công kích trên diện rộng mà trị liệu cũng có tác dụng tăng cường thật lớn. Kỳ hiệu quả không cần nói cũng biết.

Đối mặt với bộ dạng thần giữ nhà như Thiên bồng nguyên soái, Mạch Dao cảm thấy áp lực rất lớn. Đang lúc nàng như gặp phải đại địch nhìn chằm chằm màn hình, đại thần vốn là cùng nàng đứng sóng vai bỗng dưng biến mất.

Mạch Dao phản ứng đầu tiên là ... đại thần rơi tuyến rồi ư

Xoay chuyển ánh mắt chỉ thấy sau lưng thần giữ nhà, có người bạch y đang múa, ngọc tiêu thẳng tắp từ bụng thần giữ nhà xuyên ra. Ngọc tiêu thu trở về trong chớp mắt tên kia thân thể khổng lồ âm âm ngã xuống.

Lúc này Mạch Dao trong lòng đã không có ý kiến gì. Một người đáng đáp như nhạc sĩ, kỹ năng giống như cung thủ, ngọc tiêu có thể làm chủ thủ cho dù hấn giết “Thiên Bồng nguyên soái” cùng chém “Trư Bát Giới” là như nhau tuy nói là ngoài ý liệu, cũng coi như trong tình có lý ... Vì vậy Mạch Dao đã có vẻ bình tĩnh... (Liên: Thiên bồng nguyên soái ko phải là Chư bát giới sao... nữ chính so sánh hay nhỉ ~~)

Không qua lâu sau, mười tên Thần giữ nhà đã giải quyết xong 9. Cuối cùng một hồi khai chiến rồi Trường Phong Hạo Nguyệt tựa hồ dừng một chút sau đó trên màn hình xuất hiện một hàng chữ.

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : Thất Tần, thêm kĩ năng chúc phúc!

< Trước mặt > Mặc Thất Tần :

Làm hai ngày con chồng trước thật vất vả có cơ hội biểu hiện, Mạch Dao tất nhiên là có chút nghiêm túc, cực nhanh cho đại thần lên một cái công kích thêm cùng tăng thêm một cái tốc độ.

Tấn ra kim quang nhàn nhạt thân ảnh như mau lẹ xuất hiện ở cách Thần giữ nhà một bước ngắn. Mạch Dao kinh ngạc phát hiện, trong ngọc tiêu kia lại dài ra cùng 1 lưỡi dao ngắn sắc bén vung đến. Hiện ra lưỡi dao hàn quang màu bạc quý dị phóng ra nghênh hướng Thần giữ nhà, giống như hoàn toàn không có kết cấu mà theo, lại một tia bất loạn làm cho người ta thấy không rõ. Lưỡi dao bén nhọn bạc trắng sắc quang như dời núi lấp biển hướng thần giữ nhà chém tới, chỉ thấy Thần giữ nhà kia trên đỉnh đầu liên tục không ngừng toát ra số máu giảm ...liên kích! Thích khách... Là thích khách!

Mạch Dao cuối cùng là hiểu cái gì gọi là người không thể nhìn bề ngoài.

Trước nàng không nghĩ tới trong Cửu Châu người chơi thích khách phi thường ít, bởi vì thích khách giai đoạn trước ưu thế lại không rõ ràng, máu thiếu phòng thấp dễ dàng chết, rất nhiều người chơi đều bởi vậy bỏ dỡ nửa chừng. Mà còn dư lại những thích khách kia phần lớn là theo khuôn phép cũ một thân hắc y coi như là không phụ lòng nghề nghiệp này.

Bất đắc dĩ tên thích khách này trước mắt phương pháp trái ngược, bạch y bồng bênh, một bộ dạng ôn tồn tao nhã. Cái này cũng chưa tính mà là lực sát thương lưỡi dao kia cực mạnh, không nên nhìn cái bộ dạng kia cùng ngọc tiêu cực kỳ mê hoặc. Nắm càng đẹp thường thường càng có độc, người này ôn hòa bộ dáng vô hại cùng sát chiêu bén nhọn cùng giống với quy luật của thiên nhiên cơ

Liên kích một khi mở ra liên không cách nào cắt đứt, một khi bị đánh trúng sẽ rất khó né tránh. Tại người chơi còn như thể hướng chỉ NPC . Kín không kê hở trong công kích, Thần giữ nhà máu xuống so với mở ra bể chứa nước còn nhanh hơn. Chiêu liên kích này liên tục kéo dài hơn mười lần Thần giữ nhà kia ngay cả cơ hội thêm máu cũng không có liền ngã xuống...

Mạch Dao tỉnh ngộ: đối phó với biến thái thì mình sẽ phải so với nó biến thái hơn! Y theo nàng trước sau như một nguyên tắc, thấy biến thái là cần phải đạo nghĩa đường vòng không thể chùn bước, bắt đắc dĩ bắt phải người tay ngắn lúc này đây chỉ sợ là quần không ra ...

7. Chương 12 - 13

Chương 12:Lần thứ hai giao đấu

Chơi thì chơi, tự học vẫn không thể bỏ. Buổi trưa trước kia out cùng đại thần hẹn thời gian hái thuốc, Mạch Dao liền ôm đại số tuyến tính tương thân tương ái.

Chỉnh lý xong tài liệu trong trò chơi đã là 7 giờ tối, Mạch Dao thu thập kho một chút phát hiện dược thảo còn dư lại không có mấy. Cách thời gian hn còn một tiếng đồng hồ, đại thần vẫn chưa on, Mạch Dao quyết định đi bổ sung cái kho.

Đến thời gian dược thảo nảy sinh cái mới, bản đồ cấp thấp phụ cận ra không ít dược thảo.

Mạch Dao tại Bắc bờ hái đang vui mừng lại trông thấy một màu xanh lục giống như đám cỏ đường như 1 thân ảnh hướng nàng dịch tới đây – đây không phải là Cơ Uyển Anh thì là ai? ‘Đám cỏ kia’ chuyển thật chậm, đi một chút rồi ngừng che dấu tai mắt người vậy. Mạch Dao cười lạnh người này thật sự là âm hồn bất tán! Nhìn đáng vẻ lén lút lút lút liên chuẩn không có chuyện tốt gì! Nàng cho rằng nàng một thân xanh lục là bảo vệ môi trường sao? Mặc dù Bắc bờ là một bãi cỏ nhưng có thêm một cái người bụi nghênh ngang đi tới người mù mới không nhìn thấy!

Mạch Dao bất động thanh sắc hái thuốc, cảm thấy cũng cần cảnh giác lên. Cho nên khi ánh sáng màu tím đánh tới Mặc Thất Tần dưới chân vừa động, ung dung lóe ra phạm vi công kích.

Cơ Uyển Anh này tâm tư là quá rõ ràng. Lần trước tại Tử vong giác đấu tràng bị Mạch Dao giết đi một bậc, Cơ Uyển Anh trong lòng là cực không phục. Nàng đến nay không biết là do dược thảo cấp 9 quấy phá, còn một lòng cho rằng thua trận là vì máy tính nàng có vấn đề. Không biết lúc này nàng ta xuất hiện ở nơi này là ngẫu nhiên gặp phải hay là cố ý tìm đến. Nàng ta đại khái cho rằng dựa vào đánh lén có thể dễ dàng thắng, không biết Mạch Dao có thể thắng nàng một lần thì sẽ có lần thứ hai. Huống chi bây giờ Mặc Thất Tần thực lực đã lên không chỉ một lv.

Một kích chưa thấy gì, một đạo ánh sáng tím ngay sau đó từ quyền trượng của Cơ Uyển Anh nhanh quay trở lại ra nhắm thẳng Mặc Thất Tần mà đến. Mạch Dao khiêu mi: không tệ lắm ngược lại học ra thông minh. Lúc này đây nàng cũng không tránh né trên tay thêm phòng ngự đem chính mình lộ ở dưới ánh sáng màu tím. Đồng thời nàng nhận được hệ thống

[Nhắc nhở] : Bạn đã bị người chơi khác ác ý công kích.

Lần này không phải là cho không nàng đánh...nếu muốn giết người tên sẽ bị hồng danh nên chỉ có thể lần lượt một chút.

‘Đám cỏ kia’ phảng phất nhận được cổ vũ, giơ lên quyền trượng lại vung một cái ba kích liên tục. Mạch Dao nhẹ cong khoe miệng – thật đúng cho là tôi sẽ đứng bất động cho cô đánh? Đáng người trắng thuần giống như là đạp trên nhẹ nhàng xảo diệu né qua những hoả cầu đỏ tươi kia.

Trong chớp mắt đã chuyển đến sau lưng Cơ Uyển Anh. ‘Động lại quang’ gương cao ba màu sắc khác nhau cơ hồ đồng thời ném ra Cơ Uyển Anh cuống quýt tránh né chỉ khó khăn lắm tránh thoát một kích, lại bị hai cái ánh sáng khác không chút lưu tình đánh trúng. Chỉ thấy hai con số màu đỏ tươi phóng đại từ trên đầu cô gái màu xanh biếc thoát ra – hung mãnh đánh! Đợt công kích thứ 2 còn chưa rời tay ‘đám cỏ kia’ cũng đã cùng mặt đất tiếp xúc thân mật .

Tình huống như vậy ngay cả Mạch Dao cũng bất ngờ. Đi theo sau đại thần đánh hai ngày ngoại trừ thêm trạng thái nàng không có cơ hội xuất thủ qua. Mạch Dao thể mới biết lại có lực sát thương mạnh như vậy

-- hung mãnh đánh cái tu luyện này quả nhiên bò... huống chi là thoáng cái bỏ thêm tới 13%!

‘Đám cỏ’ kia nằm rạp trên mặt đất không nhích, không đứng dậy cũng không có biến mất. Mạch Dao không đếm xỉa đến năng, thẳng đi về hướng đồng được thảo kia hái tiếp.

Phía trái tựa hồ có người chậm rãi bước thong thả tới đây, Mạch Dao nhíu mày, không phải là Cơ Uyển Anh đưa đến cứu binh chứ? Nếu là đúng là “Một nhành độc tiểu” hay là “con cạp chạy trốn mau” nàng tự nhận là mình cũng không có phần thắng. Mạch Dao không khỏi có chút khẩn trương vô thức nhìn kỹ -- bạch y kim mang tung bay, tay phải ngọc tiêu.... Trường Phong Hạo Nguyệt! Anh ta đến đây lúc nào?

Còn chưa chờ Mạch Dao đặt câu hỏi, bạch y thích khách đã ở bên người nàng đứng lại.

Chat riêng : Trường Phong Hạo Nguyệt : Thất Tàn... vừa rồi rất đặc sắc.

Một chữ một câu Mạch Dao lại phảng phất nghe thấy một tiếng cười nhẹ.

Một loại cảm giác kỳ dị đột nhiên từ đáy lòng lan tràn ra, những ngôn ngữ kia hẳn chưa từng biểu đạt năng tựa hồ có thể nghe được đầu bên kia người chưa từng gặp mặt cũng tựa hồ

Hắn vẫn luôn hiện hữu nhưng không có tại khi hai người giao tranh nhúng tay, hắn tựa hồ hiểu được ngạo khí của Mặc Thất Tàn ... có một số việc nàng có thể tự mình giải quyết, nàng không cho phép bất luận kẻ nào coi thường. Hắn nhìn xa xa nhưng không có rời đi, hắn tựa hồ cũng hiểu được Mặc Thất Tàn mềm yếu, có đôi khi nàng cũng cần được bảo vệ.

Mạch Dao trên mặt tràn ra vui vẻ nhẹ nhàng.

Chat riêng : Mặc Thất Tàn : tài nghệ còn chưa tốt, mong rằng đại thần chỉ giáo nhiều hơn!

Chat riêng : Trường Phong Hạo Nguyệt : Ok. Hôm nào chúng ta luận bàn một chút.

Mạch Dao mồ hôi lạnh! Đại thần à... em bắt quá liền nói như vậy, ngài đừng có tưởng

Chat riêng : Mặc Thất Tàn : = =, nhưng mà ?

Trường Phong Hạo Nguyệt : yên tâm, anh không khi dễ em.

Chat riêng : Mặc Thất Tàn : anh chính là không cảm binh khí nhưng mà chơi bắt quá anh...

Chat riêng : Trường Phong Hạo Nguyệt : Anh có thể toàn bộ cỡi.

Lôa chạy? Mạch Dao rung mình một cái, vội vàng đưa tay vỗ cái mặt vài cái, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Phi phi phi, mi nghĩ gì”

Thu thập nốt một gốc cây được thảo vừa hái xong, Mạch Dao đã nhìn thấy xa xa đi tới hai cái thân ảnh rõ ràng là sư phụ cùng sư huynh của Cơ Uyển Anh. Đi đến đến, hai người kia cước bộ rõ ràng ngừng lại một chút hiển nhiên là không biết là Trường Phong Hạo Nguyệt cũng ở nơi đây.

Trường Phong Hạo Nguyệt bất động thanh sắc tiến về phía trước một bước, nửa người ngăn Mặc Thất Tàn. Giờ khắc này bạch y thích khách trên người phảng phất phát ra sát khí bén nhọn.

Mạch Dao sửng sốt một giây, sau đó trong lòng dâng lên tràn đầy cảm động. Chỉ là trò chơi lần trước bị vây công trong lòng hoảng loạn lại rõ ràng. Vẫn nhớ rõ bạch y ở bờ Nghiệp Thủy Nam ngã xuống trong chớp mắt cái loại cảm giác khắc sâu đó vô lực phảng phất muốn đem nàng bao phủ. Còn lần này người ngăn cản ở trước thân ảnh cao lớn làm cho nàng cảm thấy an tâm.

‘đám cỏ’ cuối cùng từ trên mặt đất bò dậy, không đầy một lát liền trốn sau lưng “một nhành độc tiểu”.

Thiếu kiên nhẫn tất nhiên là con cạp giấy kia.

< Trước mặt > : Mặc Thất Tàn cô thật là quá đáng, tại sao có thể giết người lung tung!

Mạch Dao liếc mắt, đánh thẳng được trực tiếp giết, đánh không lại ngược lại nói gì thế!

< Trước mặt > Mặc Thất Tàn : phiền toái làm cho rõ ràng ra tay trước là cô ta, bằng không tôi đây sớm hồng danh rồi

< Trước mặt > Cơ Uyển Anh : tôi chẳng qua là muốn cùng cô luận bàn một chút ~Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt :Ồ, Thất Tần cũng với cô luận bàn một chút, đánh cô hai cái mà thôi ai biết cô lại dễ dàng chết như vậy.

Mạch Dao nở nụ cười. A, trọn tròn mắt nói lời bịa đặt là ai không biết

< Trước mặt > con cạp chạy trốn mau : quá không công bằng, nàng ta cấp so với Anh Anh cao hơn!

Người trong Cửu Châu có thể lựa chọn công khai trang bị đẳng cấp cũng có thể ẩn núp, Mạch Dao không có tận lực ẩn núp cho nên “con cạp chạy trốn mau” có thể nhìn thấy.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : như vậy sao... Nhưng là tôi nhớ được trên người tôi còn có ba kiện trang bị chỉ là lục phẩm. Bạn Cơ Uyển Anh giống như đều là lam phẩm đi? Hơn nữa... Người nào đó thời điểm hạ chiến thư còn cao hơn tôi 9 cấp. Các người nói công bằng thì khác nhau thế nào cũng quá rõ ràng đi?

Đối phương trong lúc nhất thời không phản bác được.

Mạch Dao đang muốn nói chuyện, đã thấy bạch y thích khách trống không cái tay kia khẽ nâng lên, ba đạo chói mắt ngân quang rời khỏi tay! Đối diện ba người nhất tề xong

Trường Phong Hạo Nguyệt tổ đội Mặc Thất Tần biến mất trên địa đồ, vền vền lưu tiếp 1 câu nói:

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : cái này gọi là gây ông đập lưng ông.

Chương 13 :Thám hiểm cổ mộ

Vẫn là bạch y thích khách dẫn đội, Mặc Thất Tần Tương Du tổ hợp, hai người lần nữa một trước một sau dọc theo Phong Tây cổ đạo đi vào bên trong. Thi thoảng bản đồ cao cấp sẽ không định giờ tung ra một số khoáng thạch trân quý và được thảo cao cấp vận khí không tốt cùng nhau đi đều không có gì phát hiện. Đến U Minh cổ mộ vừa qua tám giờ, lung tung một vòng vẫn là không thu hoạch được gì. Mạch Dao hơi có chút thất vọng.

Ánh mắt quét qua màn hình, Mạch Dao chợt phát hiện đằng sau vách tường hình cung lộ ra 1 ánh sáng màu vàng nhạt yếu ớt. Không giống là cái sáng của được thảo, nàng suy đoán có thể nào l

Mặc Thất Tần : đại thần, trên bên trái hình như có khoáng thạch.

Nàng vừa mở miệng đi Trường Phong Hạo Nguyệt dừng bước lại.

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : không giống khoáng thạch đi qua xem một chút.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : vâng.

Cách vách tường đồ càng gần đoàn ánh sáng kia lại càng rõ ràng. Dọc theo vách tường đến bên trái cổ mộ hai người rốt cục tại vách núi tìm ra được nguồn sáng. Đó là nửa tấm bia đá bị dây che mắt 1 nửa.

< Mặc Thất Tần : Em còn tưởng rằng là cái khoáng thạch kì kì quặc đây thì ra là đồ chơi này. Đây cũng là đồ cổ huyền ảo đi!

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : nhìn những hòn đá này xếp chồng chất không có quy tắc gì.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : nếu là khoáng thạch mà nói đây gọi bộ dạng bất quy tắc .

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : ...

Nói xong bạch y thích khách thật đúng là hướng nửa tấm bia đá đi tới. Chợt tấm bia đá kia nổi lên biến hóa cái tán loạn điểm một cái ánh sáng chậm rãi hướng trong tấm bia đá rồi tụ đi, màu sắc cũng đang dần dần nhạt vốn là dây dưa mất trật tự nhưng vẫn tản ra tại trên tấm bia chính tề rủ xuống.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : ách... Đại thần, anh đối với tảng đá kia đã làm gì...

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : ta bắt quá đi nó một chút muốn nhìn xem có phải hay không là khoáng thạch

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : Vậy... Đây là lông gì?

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : nhìn kỹ hă

Vì vậy, hai người lẳng lẳng đứng tại chỗ.

Một phút đồng hồ sau tất cả điểm sáng tại đoạn giữa bia tụ ra một cái hình tròn màu trắng. Đã không có dây leo che đoàn ánh sáng kia lộ vẻ phát sáng ngời. Bất quá hơn mười giây những thứ điểm sáng đó lại từ từ tản ra, hướng phía phương hướng bất đồng chạy đi. Rất nhanh, trên tấm bia đá xuất hiện một chữ - “Hãy nhìn” .

Một hồi lâu tấm bia đá kia lại không một chút biến hóa.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : “Hãy nhìn” ... anh nói đây là nhân viên kỹ thuật chơi ác hay là có ý tứ gì đặc biệt?

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : anh cảm thấy được nếu như là chơi ác sẽ không thấp như vậy, chỉ sợ muốn làm cho mọi người đều biết.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : cũng đúng nha. Bất quá cái chữ này muốn nói rõ cái gì đây? Nếu quả thật có huyền cơ gì...vậy vừa rồi hình tròn kia đâu phải cũng sẽ vô duyên vô cớ mà xuất hiện.

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : còn có dây leo. Cảm giác, cảm thấy sắp xếp như vậy có gì là lạ.

Mạch Dao chuyên chú nhìn chằm chằm màn hình, tay trái không tự chủ chạm lên cái cảm. Những thứ dây leo kia đích xác rất kỳ quái, thẳng tắp rủ xuống tại đó, màu sắc sơ lược khắc với thân cây.

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : 29 cây.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : 29 cái này thật kỳ quái vì cái gì không phải là 25, vì cái gì không phải là 30... hình tròn, “Hãy nhìn “... 29 cây dây leo... Cảm giác, cảm thấy có liên hệ gì đó.

Mạch Dao di động con chuột hướng những thứ dây leo kia, lập tức nhận được một cái nhắc nhở của hệ thống: [nhắc nhở]: Bạn cò

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : em vừa rồi chạm dây leo bị độc châm đến giảm máu.

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : đúng là không đơn giản, xem ra không thể ẩn loạn .

Mạch Dao hai mắt nhắm lại, tinh tế tưởng lại từ khi vừa mới bắt đầu đến bây giờ quá trình biến hóa của những vật này.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : anh nói “Hãy nhìn” có phải hay không là chỉ trắng rằm? Nói như vậy chữ có thể cùng hình vừa rồi có liên hệ !

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : có khả năng này.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : trắng rằm mà nói... cùng 29 cây dây leo có quan hệ gì đây?

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : nếu như là mười lăm “hãy nhìn” cùng trắng rằm đại biểu cho mười l

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : mười lăm! Hai mươi chín! Giữa cây kia!

Mạch Dao mới vừa ấn xuống “enter” gửi lời chat đã nhìn thấy cả đoạn bia kia trong nháy mắt đầy bụi bị gió thổi bay, chỗ giao giữa cổ mộ cùng vách núi âm âm nứt ra ra một cái cửa vào.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : thật nhanh! Em còn không nói hết thì anh đã nghĩ đến.

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : còn phân biệt trước sau, khi em vừa ở đây viết chữ, anh trực tiếp đi ấn xuống mà thôi.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : O (_)O~

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : vào xem một chút chứ?

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : đương nhiên!

Vừa bước vào cổ mộ, một khối nham thạch khổng lồ liền từ trên trời rơi xuống rơi vào phía sau nơi hai người cách đến nửa bước. Đồng thời, trên màn hình nhảy ra một cái khung đối thoại.

Mạch Dao nhanh chóng quét qua một đoạn văn tự đây là một đoạn giới thiệu vắn tắt về cổ mộ đại khái ý là:

Chỗ này mấy trăm năm trước là phong thủy bảo địa, có vị cao nhân từng ẩn cư ở lần này. Chỗ cổ mộ này chính là chỗ ở vị cao nhân năm đó, người đăm tuổi liền chôn cất ở nơi đây để lại nhiều bảo vật.

Về bố trí trong cổ mộ giới thiệu vắn tắt trong không có nói tỉ mỉ, chỉ nói là cực kỳ phức tạp. Rồi trên màn hình lại nhảy ra một cái nhắc nhở:

[Hệ thống]: Bởi vì trong cổ mộ không khí yếu nên bạn chỉ có ba giờ tiến hành thám hiểm. Nếu người chơi trong cổ mộ vượt qua ba giờ sẽ bị tự động đưa về Vô Huyết thành. Người chơi nếu trên đường rơi tuyến hoặc là tử vong cũng sẽ bị truyền tống về Vô Huyết thành. Cửa vào cổ mộ hiện đã đóng đóng nếu người chơi thám hiểm thất bại, cổ mộ vào khoảng một tháng sau một lần nữa mới mở ra và vị trí cửa vào cổ mộ cũng sẽ thay đổi. Và bây giờ sẽ bắt đầu hình trình thám hiểm cổ mộ của bạn ~ chúc bạn vui vẻ!

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : Thất Tần, em cũng nhận được nhắc nhở đi?

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : Vâng.

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : trong cổ mộ có thể sẽ có mê cung, em nhận biết phương hướng như thế nào?

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : nhận biết phương hướng cái đồ chơi này ... em căn bản không rõ.

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt :VẬY hay là để anh dẫn đội đi

Đi theo sau lưng đại thần một đường vào trong, Mạch Dao bắt đầu cẩn thận quan sát xung quanh. Dưới đất với khi vào cửa có khác nhau rất lớn, mặc dù gập ghềnh, cũng không có vết nứt. Nơi này chỉ có một đường hướng vào phía trong ước chừng bốn người sóng vai vẫn rộng. Hai bên trên là thạch bích lẻ tẻ khảm nạm sáng lên là lam ngọc thạch cả đường cũng bởi vậy không đến mức quá mức tối.

Không ngoài sở liệu chỉ đi một đoạn ngắn đường, hai người đã bị 1 cửa đá cao lớn trước mắt chặn lại đường đi.

Giữa cửa đá đem nó chia làm hai bộ phận, hai bên từ trên xuống dưới viết: “Nguyện cầu nhân thế trường hoài “, “Thuyền quyền chấp cánh cùng bay muôn trùng” .

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : làm sao còn cùng Tô Thức có quan hệ...

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : không nên quan tâm chuyện Tô Thức. Em xem những thứ văn tự này đều là nổi lên trên, hẳn là có cái nút gì đó.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : muốn chọn một mà nói... Chọn đúng còn có thể. Không biết chọn sai sẽ như thế nào...

< Trường Phong Hạo Nguyệt : đại khái cũng là làm thất bại, trực tiếp truyền tống về Vô Huyết thành đi. Xem xung quanh đây chút đi biết đâu có gợi ý gì đó.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : Ok.

Hai người không hẹn mà chia nhau tìm ra.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : đại thần bên này trên thạch bích có khắc chữ!

Bạch y thích khách rất nhanh đã đi tới. Chỉ thấy trên thạch bích màu xám tro có 1 lam ngọc thạch cực đại chiếu rọi 4 chữ khó luận ra “Thanh thánh trọc hiền”.

8. Chương 14 - 15

Chương 14: Thám hiểm cổ mộ (hai)

Hai thân ảnh đối mặt với thạch bích đứng sừng sững, tựa hồ cũng đang trạng thái s. Bạch y nhìn tại trên thạch bích lam ngọc thạch ánh sáng lam. Mạch Dao nghĩ thầm: những thứ lam ngọc thạch nếu có thể đào xuống nói không chừng còn rất đáng giá .

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : từ hình chữ nhìn lên “Thanh thánh trọc hiền” mấy chữ này giống như cùng câu kia thơ không có liên lạc gì.

Lời đại thần nói làm cho Mạch Dao phục hồi lại tinh thần, nàng ở trong lòng lặng yên khinh bình chính mình tham tiền.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : nếu đem mười chữ này tách ra xem, “Thanh thánh trọc hiền” cái từ này hẳn là đối ứng ở nơi nào đó.

< Trường Phong Hạo Nguyệt : có đạo lý.

Sở Hạo tay trái nhẹ nhàng gõ mặt bàn lông mày khẽ nhăn lên, thanh thánh trọc hiền... Chợt nhìn cùng cái nào cũng không có liên lạc gì.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : thanh thánh trọc hiền chỉ là chín, cái này sẽ hữu dụng sao?

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : ách... đánh sai là rượu.

Rượu sao... . đánh sai? Sở Hạo đột nhiên hai mắt tỏa sáng.

< Trước mặt > : là chữ “Lâu”! Nhờ có em đánh sai.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : Chó ngáp phải ruồi...

Ấn chữ”Lâu”, cửa đá quả nhiên hướng hai bên tách ra, lộ ra một cái lối đi tiếp.

Đường phía trước cùng nơi vừa rồi đi qua phi thường tương tự, khác duy nhất chính là con đường này hai bên chất đầy các loại dược thảo, khoáng thạch cùng da long thú (1 trong những tài liệu chế tạc cơ quan sự). Mạch Dao đối với khoáng thạch cùng da thú cũng không biết nhưng là biết rõ dược thảo kia nàng chỉ liếc mắt một cái liền luận ra những thứ dược thảo kia giá trị xa xỉ thể nào, nàng đoán rằng khoáng thạch cùng da thú cũng tầm như thế.

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : Thất Tần nơi này có hay không có những dược thảo em chưa từng thấy qua?

< Mặc Thất Tần : không có. Chúng ta mai đi qua ?

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : anh cũng đang có ý đó.

Đầy đất là tài liệu mặc dù trân quý nhưng đều là hao chút công phu bình thường có thể có được. Hai người cũng biết nhiều tài liệu như thế nếu toàn bộ dẹp xong nói ít muộn là một canh giờ, thám hiểm thời gian có hạn nếu là bởi vì nhỏ mất lớn chẳng phải là thua thiệt rất lớn sao?

Vì vậy, hai người lần nữa không ngừng lướt qua những khoáng thạch đầy đất cùng dược thảo kia, hướng chỗ sâu của cổ mộ đi tới. Mạch Dao trong lòng bắt đầu mơ hồ mong đợi vừa mới tiến đến nơi này liền có nhiều vật trân quý như thế vậy đằng sau sẽ có ngạc nhiên mừng rỡ gì đây?

Càng đi về phía trước khoáng thạch dược thảo bên đường lại càng ít, khi trên mặt đất không có tiếp tục những thứ tài liệu trân quý kia Mạch Dao phát hiện phía trước thậm chí ngay cả đường đi cũng không có. Trước mắt rõ ràng là một cái hình hồ sâu cực lớn ước chừng cao bằng một người, có thể thấy được con đường lại lờ mờ

Trường Phong Hạo Nguyệt dọc theo gần hồ sâu đi tới lui mấy lần đều không tiến triển thêm chút nào. Giống như là bị một gì đó trong suốt chặn con đường rõ ràng nhìn thấy đối diện.

Lúc này, Mạch Dao ánh mắt bị thu hút bởi 1 gốc cây thấp trong góc – chính xác ra là một gốc cây đã chết héo bị hấp dẫn đi tới.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : đại thần anh xem nơi này có cây.

Sở Hạo di nhân vật đi đến bên cạnh bạch y nữ tử, dường như hần phảng phất trông thấy một đôi con người linh động...cô bé này luôn có phát hiện một chút với những đồ tưởng như rất tầm thường.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : đi xa như vậy lần đầu tiên gặp cây đây! Chắc cùng cơ quan có quan hệ đi bằng không như thế nào lại là ở nơi này?

Sở Hạo di động thử trên vài chỗ cái cây kia, không thu được bất kỳ phản ứng nào - đây cũng không phải là 1 cơ quan chân chính mà là nhắc nhở gì đó. Ánh mắt dời về một bên, hần phát hiện bên trên cây thạch bích có một chút lõm vào hình lập phương, tại trên thạch bích lại có 1 cái hình tròn. Đếm một chút tổng cộng có mười hai cái.

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : em xem trên tường.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : hả? Xem ra đây chính là cơ quan .

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : tròn, hình vuông, cây. Lại hình như là hoàn toàn không có liên hệ gì đó với nhau. Lần này hình tròn không biết lại đại biểu cho cái gì.

Mạch Dao trầm mồi như tơ vò nhân vật tại trên địa đồ đi tới đi lui. Máu quang vô tình quét qua dưới chân nàng kinh ngạc phát hiện dưới chân là 1 cái vật thể kim quang nằm đó. Con chuột đến gần cái đồ không biết là cái gì chỉ một chút, nó liền biến mất. Đồng thời hệ thống nhắc nhở nói:

[Hệ thống]: Bạn lấy được 1 khối kim loại.

Mạch Dao mở ra ba lô, phát hiện cái khối tiểu kim khí này cũng không có bất kỳ thuộc tính gì. Điều này làm cho nàng càng thêm xác định cái này cùng cơ quan có ít nhiều liên quan. Mạch Dao lập tức đem chuyện nhặt được khối kim khí nói với Trường Phong Hạo Nguyệt.

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : 1 khối kim loại nhỏ?

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : Vâng.

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : hay là dùng để bỏ vào chỗ lõm trên thạch bích nào đó thì phải .

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : đúng nha! Em như thế nào không nghĩ ra!

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : còn có...em xem những thứ này sắp xếp có vẻ giống đồng hồ?

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : đúng thế, cái cảnh tượng này nếu nói là đồng hồ, vậy mấy trăm năm trước sao có đồng hồ nhỉ

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : thời đại kia mà nói đồng hồ... có phải hay không là bóng mặt trời?

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : rất có thể!

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : Thất Tần, anh là nghĩ như này: bóng mặt trời chỉ thời gian là dùng ” tí sừu dân mao thìn tị ngọc mùi thân đậu tuất hợi” này mười hai con giáp. Nếu như cây kia đối ứng với một cái thời gian vậy chính là 1 vị trí bóng mặt trời điểm xuống!

Mạch Dao nâng trán, không hồ là đại thần cái này cũng làm cho hần nghĩ đến. Vì vậy nàng giả hoạt cười một tiếng, nho nhỏ mở ra cái cười giỡn.

Trước mặt > Mặc Thất Tần : vâng... cảm giác, cảm thấy như vậy chắc đúng. Anh nói cây này bộ dạng xấu như vậy có phải hay không là giờ sừu đi?

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : ... Nói không chừng còn có người cảm thấy nó rất khá xem rất nghệ thuật đây.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : mới không phải...anh xem bộ dạng của nó đều chết không biết bao nhiêu năm, em gọi nó thụ là cất nhắc nó nói trắng ra là gỗ mục hay sao?

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : Khoan hãy nói. “Mộc” mà nói đây cũng là có điểm giống “Chưa” .

Mạch Dao mâu chột lóe, ngón tay nhanh chóng ở trên bàn phím đánh.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : Chính là chưa! Gỗ chỉ có một cây, một cây chính là chưa!

Mạch Dao đem cửa sổ trò chơi kéo qua một bên, mở ra tìm ẩn vào 2 chữ “Bóng mặt trời” từ hệ thống cho thấy vô số tin tức lựa ra – giờ Mùi, phuowng hướng đồng hồ 7 giờ.

Màu vàng bỏ vào hố đó trong nháy mắt Mạch Dao chỉ nghe thấy “Oanh” một tiếng cả mặt đất hung hăng động hai cái. Nàng sợ hết hồn vội vàng đem thanh âm tai nghe vụn nhỏ một chút. Phía trước trên mặt đất cái hố sâu hình vuông cuối cùng từ từ đi lên cho đến khi cùng mặt đất cân bằng, đem con đường tiếp tục.

Mới đi về phía trước vài bước, bên đường góc tường liền xuất hiện một cái túi nho nhỏ. Cái hình túi nhỏ bộ dạng không có gì lạ, Mạch Dao đoán rằng khả năng là vật phẩm gì đó của nhiệm vụ.

Trường Phong Hạo Nguyệt đi tới nhặt lên nó lại phát ra hiện nhắc nhở: bạn không thể nào mở ra cái túi này.

Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : hệ thống nói cho anh biết anh không mở được, em thử xem.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : anh mở không ra em khẳng định cũng không khác đâu ~

Cứ việc không ôm hi vọng, Mạch Dao tiếp nhận giao dịch túi nhỏ từ Trường Phong Hạo Nguyệt. Ngoài ý định chính là túi đó lại dễ dàng bị nàng mở ra. Vật phẩm trong túi đập vào mắt Mạch Dao không khỏi hung hăng véo hai bắp đùi – một đồng hạt giống được thảo!

Game Cửu Châu hạt giống được thảo cực kì hiếm thấy là khó có thể tưởng tượng. Mượn lời Mạch Dao mà nói từ một tiểu thảo thuốc từng bước một leo đến cấp chín hái gần vụn gốc cây được thảo, lấy được mầm mống cũng bất quá ba cái có thể thấy được mầm mống xuất quá hiếm . Đối với Dược Sư mà nói một hạt mầm liền cây thuốc với ý có lâu dài. Cho nên thoáng cái lấy được một đồng hạt giống mặc dù bình tĩnh như Mạch Dao cũng không nhịn được muốn hưng phấn một phen.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : ~ ()/~ chắc chắc, lần này phát đạt, một đồng hạt giống được thảo

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : khó trách anh mở không ra, thì ra là hạt giống được thảo.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : O (_)O~ không biết là những thứ được thảo gì, rất mong đợi ~

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : khoáng thạch không có hạt đây...

Mặc Thất Tần : = =

Chương 15: Thăm hiểm mộ cổ (3)

Kế tiếp đoạn đường rất dài, dọc theo đường đi, hai người cái gì cũng không có gặp được chỉ cảm thấy lối đi trở nên càng ngày càng rộng, khoảng cách trên nóc cách mặt đất đã có một chút gai tang, cả thông đạo thay đổi đến càng phát ra khoáng không.

Thạch bích bảo thạch màu lam dần dần biến thành màu xanh biếc, lại biến thành màu vàng, ánh sang bảo thạch dần dần tối...

Đang khi bọn họ cho rằng liên tục đi như vậy, thời điểm tầm mắt cuối cùng xuất hiện, quệt một cái ánh sáng chói mắt. Từng bước một đến gần mới phát hiện đó là 4 cột trụ tròn có ánh sang màu sắc khác nhau. Cột sang từ trái qua phải là hồng, xanh lục, trắng, tím,

Lúc này, hệ thống lại có nhắc nhở

[Hệ thống]: Chúc mừng bạn thuận lợi đến chỗ sâu nhất của U minh cổ mộ!, Tại trước mắt bạn chính là bốn cái truyền tống trận, một cái trong đó đi thông tới bảo khố cổ mộ, ba cái còn lại về Vô huyết thành.

Bạn có mười phút tiến hành lựa chọn, nếu sau mười phút chưa tời đi, hệ thống tự động mang bạn truyền tống về Vô Huyết thành. Chúc bạn may mắn!

Đồng thời cửa sổ trò chơi phía bên trái nhảy ra một cái đồng hồ đếm ngược.

<Trước mặt> [Mặc Thất Tần]: bị hạn định thời gian

<Trước mặt> [Trường Phong Hạo Nguyệt]: tìm gợi ý cần phải kịp.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : Ok.

Lúc này đây gợi ý tựa hồ không dễ dàng tìm thấy như những thứ kia. Hai người tại đó đi vòng vo gần hai phút cũng không có phát hiện gì đặc biệt.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : kỳ quái, cái gì cũng không có... Đại thần anh có phát hiện gì không?

< : một đầu mối cũng không có.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : chẳng lẽ chính là xác suất muốn chúng ta tìm vận may sao?

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : sẽ không ... nếu như chỉ dựa vào vận khí, nhất định sẽ không cho chúng ta mười phút lâu tới như vậy.

Mạch Dao tay lại không tự chủ chạm lên cái cầm. Trong thông đạo ánh sáng rất kém, Mạch Dao ánh mắt không tự chủ động lại nhìn 4 cột ánh sang đó trông chúng sang chói mắt như thế, giống như là... đang che dấu cái gì! Vì vậy ánh mắt lại một lần nữa thăm dò quét qua, Mạch Dao rốt cục phát hiện manh m

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : đại thần, trên mặt đất vẽ gì đó!

Sở Hạo hướng dưới chân nhân vật nhìn, quả nhiên trên mặt đất phát hiện một ít hình. Đó là hai cái hình cực kỳ an phận. Tựa hồ là bị cái gì khắc trên mặt đất . Hình đường cong cực không rõ ràng nhưng có thể biện ra bên trái là một con thỏ, mà bên phải là một cái bút lông.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : con thỏ cùng bút lông... Có quan hệ gì chứ ?

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : không vội... còn có sáu phút. Mặc Thất Tần : con thỏ mà nói cảm giác cảm thấy cùng màu trắng quan hệ lớn một chút. Cũng không thể có thỏ màu xanh lục , hồng , tím đi...

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : vậy bút lông có ý gì?

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : Bức tranh con thỏ

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : ...

Mắt thấy thời gian từng giây từng phút trôi qua Mạch Dao không khỏi có chút bức bối. Thật vất vả đi đến nơi này, nếu là sắp thành lại bại thực đáng

Mạch Dao cắn răng một cái, ấn xuống rút khỏi đội ngũ - không thể kéo dài tình hình được nữa!

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : đại thần, em ngẫu nhiên chọn một cái liền là tốt nhất, nếu sai vừa vận cho anh loại trừ một cái.

Mắt thấy áo trắng kia chuẩn bị tập kích truyền tống màu trắng, vốn là nam nhân nhàn nhả tựa lưng vào ghế thân thể bỗng dừng nghiêng về phía trước, đặt lên bàn tay trái nhưng rất nhanh. Đột nhiên có xúc động mãnh liệt muốn lướt qua màn hình giữ chặt cô ấy... Tại sao có cô gái như thế chứ? Cô ấy sao có thể làm được quyết đoán hy sinh chính mình như thế cho người khác tranh thủ thời gian?

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : trở lại

Người kia dừng lại, tựa hồ chân trừ

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : anh không cần cũng không cho phép đội ngũ của mình vì mình mà hy sinh.

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : nếu như em đã chọn màu trắng, chúng ta liền cùng đi.

Thân ảnh Bạch y thích khách chợt lóe, vừng vàng cạnh bên người tiểu thầy thuốc.

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : Thất Tàn, anh nếu đã dẫn em tiến vào, nhất định phải cùng đi ra ngoài.

Mạch Dao kinh ngạc nhìn chằm chằm màn hình. Nàng tựa hồ nghe 1 giọng nói tại bên tai thấp giọng nói: “Nếu anh đã dẫn em tiến vào, nhất định phải cùng đi ra ngoài” ... ôn hòa mà kiên định. phảng phất đột nhiên chậm nửa nhịp, Mạch Dao cảm giác được gò má khẽ nóng lên.

Cho tới nay Mạch Dao đều cảm thấy: đại thần muốn lấy khoáng thạch vì vậy thuận tiện cũng mang nàng đi hái thuốc; đại thần muốn thám hiểm nàng cũng liền thuận tiện đi theo tới. Nàng không có nhận biết phương hướng chỉ có thể yên lặng đi theo phía sau hắn. Nàng cảm thấy mặc dù không có nàng ở một bên, đại thần cũng luôn có thể chính mình tìm ra tất cả đáp án. Tại dưới hào quang của Trường Phong Hạo Nguyệt, Mặc Thất Tàn cơ hồ nhỏ bé đến cỡ nào.

Nhưng hắn nói: Anh không cần, cũng không cho phép đội ngũ của mình vì anh ấy mà hy sinh. Cảm động giống như muốn tràn ra đáy lòng. Thì ra là tại trong mắt đại thần Mặc Thất Tàn cũng có 1 chút tồn tại.

Mạch Dao trong đầu trong nháy mắt có chỗ trống, nắm con chuột tay vô ý thức tiếp nhận lời mời vào đội của đại thần .

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : anh không cho phép lại tự mình rời đi.

< Trước mặt > : Vâng.

Bên trên cửa sổ đã bắt đầu đếm ngược một phút. Bạch y thích khách dẫn đội ngũ hướng cột sáng màu trắng đi đến...

< Trước mặt > Mặc Thất Tàn : đợi một chút!

< Trước mặt > Mặc Thất Tàn : màu tím!

< Trước mặt > Mặc Thất Tàn : màu tím... màu tím... màu tím! ! !

Bạch y thích khách cước bộ chuyển một cái, hai thân ảnh màu trắng nhất tề biến mất tại chỗ

Cả màn ảnh trong phút chốc bị ánh tím sáng lấp lấp đầy. Khi trước mắt ánh sáng tản đi, Sở Hạo vui vẻ phát hiện hai bọn họ đã ở vào bên trong 1 cái thạch thất.

Mạch Dao nhìn chăm chú vào màn hình thật dài thở ra một hơi, không tự chủ cười khẽ một tiếng. Nhàn nhạt vui sướng không tiếng động dưới đáy lòng lan tràn. Là tín nhiệm thế nào mới để cho hắn trong lúc mấu chốt không hỏi nguyên nhân mà lựa chọn phục tùng? Nhưng hắn là Trường Phong Hạo Nguyệt đó!

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : nguy hiểm thật, thiếu chút nữa liền chọn sai. Thất Tàn, em thật lợi hại.

< Trước mặt > Mặc Thất Tàn : (*___*) hì hì...

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : vì cái gì đột nhiên nghĩ đến màu tím
< Trước mặt > Mặc Thất Tàn : đi đến điểm màu trắng truyền tống cảm giác, cảm thấy có chút không thích hợp. Không biết như thế nào liền nghĩ đến lúc nhỏ ông ngoại tặng em một cái bút lông hình thỏ, ông nói là làm bút lông nhỏ...

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : xem đi thật may là em vẫn còn nhớ.

Sở Hạo ánh mắt liên tục ngưng tại cô thầy thuốc này.

Nàng là 1 cô gái hoạt bát, mắt đi không om sòm, thậm chí rất lâu phi thường yên lặng. Cô bé có sự cơ trí tỉ mỉ, hài hước đáng yêu, lại ôn hòa thiện lương, lại không nhượng bộ mù quáng . Một người yên lặng đem hái thuốc luyện đến cấp chín biết là bền bỉ thế nào lại còn dứt khoát lựa chọn hy sinh mình.

Có lẽ là hắn tia sáng chói mắt cho nàng 1 áp lực vô hình. Nhìn ra được Thất Tàn liên tục rất nỗ lực không để cho mình trở thành gánh nặng của hắn kỳ thật cô bé đã làm rất khá. Có lẽ càng là người tự lập thì càng

mạnh mẽ càng sẽ có đáy lòng chôn sâu, không muốn người ta biết tự ti thế nào. Đột nhiên rất muốn để cho cô bé biết rõ hẳn may mắn cỡ nào đoạn đường này có nàng làm bạn.

Nam tử khỏe môi khê gương cao, trong mắt ẩn chứa một phần mê mang, một phần mong đợi.

Mạch Dao ngẩng nhìn bốn phía, phát hiện vị trí bọn họ đứng thạch thất này trang sức cực kỳ mộc mạc. Mặt đất hiện lên hình vuông, bốn bề vách tường đều do đá vôi lũy lên mà thành, trên nóc bị một cái hình cung bạch sắc bao phủ. Giữa thạch thất có một cửa hình vuông, bên trong đen nhánh một mảnh cái gì cũng thấy không rõ.

Cả một cái thạch thất to này ngoại trừ Trường Phong Hạo Nguyệt cùng Mặc Thất Tần chỉ có một rương gỗ khổng lồ.

Hai người không hẹn mà cùng đi đến trước cái rương. Rương gỗ mở ra trong nháy mắt, màu tím ôn hòa từ mở tràn ra, hai người bạch y song song đứng sững sờ tại nguyên chỗ. Nếu là giờ phút này bọn họ thật sự mặt đối mặt nhất định có thể chứng kiến vẻ mặt đặc sắc của hai bên.

May là thân 1 người luyện khí sư max level Trường Phong Hạo Nguyệt cũng không thoát được nhìn cái rương trang bị cực phẩm mà tắc lưỡi.

Luyện khí sư max level mặc dù có thể luyện ra trang bị màu tím thế nhưng phải cần lượng tài liệu cao cấp rất nhiều, muốn tạo ra 1 trang bị thuộc tính đặc biệt lại khó càng thêm khó. Mà rương này tràn đầy trang bị như thế nào không khiến người ta tâm động?

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : Oh my god!

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : Anh cũng bị giật mình.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : có thể lấy toàn bộ đi sao?

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : Trong kho em còn bao nhiêu chỗ trống?

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : em mới vừa thu thập xong, còn có hai trang.

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : anh cũng vậy có hai trang O (_)O~

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : thế giới này thật tốt đẹp!

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : em xem nhiều đồ như vậy đồ, nếu như hiện tại chỉ có một mình anh tuyệt đối là mang không nổi .

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : lão Đại...em sai rồi, em có tội, ngài liền tha cho em đi...

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : O (_)O ha ha ~ em chọn đi, trang bị nào tốt liền vội vàng thay đi ~

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : Vâng ~

Rương gỗ trong phần lớn là đồ trang sức đeo tay, mỗi kiện đồ trang sức đeo tay ngoại trừ công kích thêm ngoài đều có thuộc tính phụ hạng nhất.

Trường Phong Hạo Nguyệt lựa ra một cái dây chuyền thêm liên kích cùng một khối ngọc bội đem đồ thay đổi.

Mạch Dao thu hoạch hiển nhiên càng nhiều. Trên người nàng vốn là chỉ có ‘động lại quang’ cùng Thần Lộ là hai kiện đồ tím, lúc này thêm beo tay màu tím tăng thêm hung mãnh đánh. Mạch Dao mở ra bảng thuộc tính nhân vật, không khỏi hung hăng hút một ngụm khí - - công kích thoáng cái tăng lên gấp đôi hung mãnh đánh chỉ số cao gần 33%!

Rương gỗ trong còn dư lại trang bị bị hai người từng món thu vào ba lô, cái rương cuối cùng, quẹt một đồ màu vàng dần dần hiển lộ ra.

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : Thất Tần hình như là kiện nữ trang, nhặt lên xem là thuộc tính gì.

Mạch Dao điểm hướng bộ áo vàng kia. Hệ thống nhắc nhở: Lấy được “Vũ khinh” .

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : Vũ khinh, thuộc tính nguyên bản: phòng ngự +2000, 10% tỷ lệ triệt tiêu tổn thương.

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : quả nhiên là cực phẩm, mau thay đi. Hôm nay thật sự là lợi nhuận

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : Vâng O (_)O~

Vũ Khinh tại trên người Mặc Thất Tần có vẻ phá lệ tươi mát ôn hòa. Mạch Dao thấy như thế nào rất thuận mắt, mừng rỡ thao túng nhân vật tại trên màn hình quay một vòng đột nhiên nhớ tới đại thần còn ở một bên nhìn xem, lập tức cảm thấy gò má nóng lên... thật sự là quá high !

Sở Hạo bưng lên cà phê trên bàn. Trên màn hình nhìn cô gái mặc hoàng y so với trước kia trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhiều hơn một tia hoạt bát ấm áp. Chợt thấy trên màn hình cô gái kia tại chỗ quay một vòng, Sở Hạo cười khê không chút ngoài ý muốn Thất Tần cũng có 1 mặt đáng yêu như vậy.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : ... Chúng ta đi thôi?

Cảm thấy được nàng lung tung nho nhỏ, Sở Hạo đẩy mắt chứa đầy

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : Ừ, đi thôi.

9. Chương 16 - 17

Chương 16:Thám hiểm cổ mộ (bốn)

Bước lên trong lòng đất đang lúc địa phương động, trên màn hình lập tức một mảnh đen nhánh. Ngần ngửi ba giây sau bọn họ gặp lại ánh sáng, nghênh đón bọn họ là một con quái với móng vuốt khổng lồ. Còn không còn kịp suy tư hai người liền nhanh chóng hướng hai bên nhanh tránh ra.

Trước mắt rõ ràng là một con gấu đen khổng lồ, cao chừng ba người, trên bụng có một mảng lông màu trắng, đôi mắt nhỏ lóe đầy đặc màu xanh.

Quái vật này tốc độ cực nhanh, một phát nhanh chóng biến đổi phương hướng, móng vuốt cực đại đối với Mặc Thất Tần vô xuống. Đối với quái thuộc tính gì còn không biết Mạch Dao không dám đỡ, vừa nhanh chóng thoái lui, vừa cho hai người tăng thêm sự phòng ngự.

Dng sợi tóc nghĩ cũng biết, quái này khẳng định không phải là ở chỗ này đánh chơi. Đừng xem nó bộ dạng đần độn, động tác lại vô cùng mau. Mạch Dao phát hiện muốn viết chữ trao đổi cơ hồ khó có thể không cẩn thận cũng sẽ bị con gấu xù lông kia dùng móng vuốt đập chết.

Đừng nói con gấu đen này chỉ số thông minh thật đúng là cao, tựa hồ hiểu được đạo lý “Trước giải quyết thầy thuốc mới là vương đạo”, liên tục đuổi sát Mặc Thất Tần. Mạch Dao nhìn không được hoài nghi nó có phải hay không là chân nhân của NPC. Nàng đang liều mạng tránh né đồng thời trong lòng thầm mắng: đây đâu phải quả hồng mềm mà bóp đây... quá không có cốt khí! Mặc dù rất vất vả Mạch Dao cũng không có quá mức khẩn trương...đây không phải là còn có 1 đại thần sao ~!

Vốn tưởng rằng Trường Phong Hạo Nguyệt sẽ như giết Thần giữ nhà như vậy đi vòng qua sau lưng quái đã thấy kim quang bóng trắng chạm mà đến. Mặc dù khó hiểu Mạch Dao vẫn trong khoảnh khắc phán đoán, nhanh chóng hướng bên trái tránh đi. Đồng thời Trường Phong Hạo Nguyệt trong tay ngọc tiêu vẽ ra ba đạo sáng màu bạc nhất tề hướng bụng gấu đen đánh tới. Mà lúc này, hai móng vuốt dài rộng của nó cũng phủ đầu chụp được...

Không thể không nói con gấu đen to con bày không phải là lớn lên ăn cơm chùa. Một móng vuốt xuống Trường Phong Hạo Nguyệt máu lại thoáng cái đi xuống 1/3. Khi móng vuốt lần thứ hai vung hướng Trường Phong Hạo Nguyệt thì điểm sáng trắng muốt như mưa từ đỉnh đầu hắn hiện ra, chỉ thấy máu lần nữa giảm xuống trong nháy mắt trở về mãn.

Trường tiêu động, bạch y thích khách không hề cố kỵ đem mình đứng tại trong vùng hai con sắc bén. Tại phía sau hắn vền vền một bước ngắn chỗ, cô gái hoàng y vạt áo khê nhúc nhích, quyền trượng màu nâu nhạt quang đoàn liên tục không ngừng ném

Mạch Dao khê cần môi dưới, ánh mắt không hề chớp mắt nhìn chăm chăm màn hình, mười ngón tay nhanh chóng trên bàn phím chạy.

Nàng chưa bao giờ gặp phải qua một con boss lớn như vậy, cũng chưa bao giờ gặp đại thần hoàn toàn đem sau lưng giao cho nàng. Đây mới thật sự là cảm giác kẻ vai chiến đấu đi! Nàng rất hưởng thụ loại cảm giác được cần đến này... giờ khắc này nàng chân thật cảm giác được chính mình cũng không phải là kẻ dư thừa.

Trải qua hơn hai mươi phút chiến đấu hăng hái, thân thể cao lớn gấu đen hơi ngửa về phía sau rơi ra cho Trường Phong Hạo Nguyệt một chìa khóa đồng.

Sở Hạo khoe môi nhếch 1 cái: so với dự đoán còn nhanh hơn một chút. Thất Tần so với hắn tưởng tượng càng thêm xứng chức vụ, vừa có thể duy trì lượng máu cho hắn đồng thời còn có thể làm cho hắn trạng thái này thủy chung không ngừng.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : Hơ ~ rất cực quái ngã!

< Trường Phong Hạo Nguyệt : Thất Tần còn tốt chứ.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : O (_)O~

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : đúng rồi vì cái gì vừa rồi không từ phía sau lưng tiến công?

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : vừa rồi khi nó đuổi theo em anh ở sau lưng công kích nó phát hiện đánh bất động. Sau đó anh liền thử công kích chỗ màu trắng trên người nó.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : thì ra là như vậy. Hoàn hảo nó không có bốn cái móng vuốt công kích chúng ta, bằng không liền vui rồi...

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : bốn móng vuốt đều dùng để đập chúng ta mà nói... Nó lấy cái gì để đứng? Nằm đập sao?

Mạch Dao mơ mộng một chút bộ dáng con gấu đen nằm ra, không khỏi che miệng cười đến thở không ra hơi.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : ách... nó có thể lại mặc thêm ra hai cái móng vuốt để

Tiếp tục mơ mộng con gấu đen vô căn cứ dài hơn ra hai cái móng vuốt bộ dạng kia Mạch Dao âm thầm bội phục trí tưởng tượng của mình.

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : như vậy ... Vậy em liền thêm bốn cái tay ra thêm máu đi. Nếu nó cũng có thể mọc ra thì em không có đạo lý sẽ mọc thêm ra đúng không?

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : Có thể dài tay sao?

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : đương nhiên

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : không thể.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : ...

Mạch Dao oán niệm, lại nghĩ lại: này không đúng, nó có thể hay không dài ra móng vuốt cùng em chẳng có tí quan hệ nào! Em và nó là một chuyện khác! Nàng chu chu mỏ, nhỏ giọng lầm bầm nói: “Đại thần anh thật là tà ác, rõ ràng dẫn em sập hố...”

Mới từ phòng học trở về Kiều Á vừa vào ký túc xá đã nhìn thấy Mạch Dao lại chu môi lại lầm bầm lầu bầu, con mắt “Bá” một chút liền phát sáng lên:

“Oa

nhìn em quả thực lưu manh! !”

Mạch Dao phục hồi tinh thần lại, ghét bỏ vuốt ve khuôn mặt Kiều Á mục đích bóp khuôn mặt nàng. Kiều Á diêm dúa cười một tiếng hướng nàng đá lông nheo, lắc lắc eo đi rửa mặt. Mạch Dao run rẩy, bất đắc dĩ bĩu môi, tiếp tục trò chơi.

Ánh mắt quay lại màn hình, Mạch Dao phát hiện giờ có tận ba cái rương trước mặt.

Lại 1 nhắc nhở đại khái nói là: ba cái rương bên trong vốn có một cái giấu bảo tàng, cái rương cần dùng là chìa khóa trên người gấu đen rơi xuống lấy nỏ để mở ra, nếu cái chìa khóa cùng cái rương không đúng chìa khóa sẽ bị bể gãy. Nói cách khác cơ hội mở cái rương chỉ có một. Nhiệm vụ này có thời gian hạn chế cũng là mười phút.

Trước mắt ba cái rương cực kỳ tương tự nhau, điểm khác duy nhất chính là hình vẽ ở trên rương – - tự trái qua hữu theo thứ tự là đàn tranh, nhị hồ, tỳ bà

Trường Phong Hạo Nguyệt tiến lên trước một bước tựa hồ vừa vận dẫm lên cơ quan nào đó, trong rương từ đuôi đến đầu dâng lên một cái hình thủy mạc trong suốt đến. Màn nước này từng nhómnhỏ màu vàng tím dần dần hiện ra. Những thứ chữ nhỏ này dường như là chữ hán lại tựa hồ như không đúng, hang cao thấp không rõ .

Sở Hạo động lại mi, nhỏ giọng thì thầm: “17... 717... rồi gì lại có 8... là cái gì... đồng lộn xộn này là cái gì!” Hoàn toàn không có đầu mối, chợt thấy trên màn hình có một hàng chữ.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : chọn cái rương cuối cùng. Đây là Trương nhạc phổ là phổ văn tự cổ đại. Đây là một khúc tỳ bà gọi là Uống rượu vui mừng .

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : lợi hại.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : em cũng là ngẫu nhiên mấy ngày trước gặp phải mà thôi.

Mở ra bảo rương, một hộp nhỏ màu vàng tự động rơi vào ba lô của Trường Phong Hạo Nguyệt. Hệ thống xuất hiện nhắc nhở lần nữa.

[hệ thống] : Chúc mừng bạn thuận lợi hoàn thành thám hiểm bảo khố! Bạn có thể thông qua truyền tống trận trở lại Vô Huyết thành!

Đồng thời hiện ra 1 cái bạch quang truyền tống trận xuất hiện ở trên mặt. Trải qua truyền tống trận trở lại Vô Huyết thành, Mạch Dao hôm thư nhắc nhở là thông báo kinh nghiệm đạt được. Mạch Dao thấy đầu óc có điểm phát mộng: làm sao nhiều “0 như vậy! Chẳng lẽ dưới lòng đất ngày ngốc đã lâu con mắt hoa rồi?

Quơ quơ đầu mở ra bảng nhân vật sau đó nàng hóa đá. Thanh kinh nghiệm nhiều “0 giá trị rõ ràng làm cho Mặc Thất Tần lv 100 thoáng cái nhảy lên lv 105! Đây đều đã không phải là ngồi hỏa tiễn, Mạch Dao cảm giác mình đã xuyên qua...

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : lại để cho em qua mấy lần truyền tống trận đi... O (_)O ha ha ~

< Trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : không vội, em muốn max level cũng là chuyện tháng này rồi.

< Trước mặt > Mặc Thất Tần : ách... em chỉ là nói như vậy.

Chương 17: Nền Vũ

Mặc Thất Tần cùng Trường Phong Hạo Nguyệt mới từ cổ mộ đi ra, hệ thống liền phát ra một thông cáo toàn sever

[Hệ thống thông cáo] : Chúc mừng người chơi Trường Phong Hạo Nguyệt và Mặc Thất Tần hoàn thành thám hiểm U Minh cổ mộ! Bản đồ phó bản “U Minh bảo tàng” ngay hôm nay chính thức mở ra. Người chơi có thể tại chỗ thành chủ Vô Huyết thành nhận lấy nhiệm vụ, do U Minh cổ mộ bản đồ tiến vào bản đồ phó bản nên tình hình cụ thể và tỉ mỉ mời các bạn theo dõi thông báo của diễn đàn. Chúc mọi người chơi game vui vẻ!

Trên thế giới lập tức náo nhiệt .

[thế giới] ma Quỷ Thiên Sứ : ơ

đại thần đó ~ cầu xin chụp chung!

[thế giới] Tương Du ca : U Minh bảo khổ sao? Ta sao cho tới bây giờ chưa từng nghe qua?

[thế giới] Tương Du mu : nói nhảm! Người ta là đại nhân vật đi bản đồ thì cho anh tùy tiện tiện nghe nói sao? Mau tắm một cái rồi ngủ đi!

[thế giới] Tương Du ca : có ai nói lão công mình như vậy không...

[thế giới] 007 : Wow! Phó bản mới á

mong đợi đây!

[thế giới] vô bực đường mèo : cầu xin đồ! Trong bảo khổ có thần mã không?

[thế giới] ta là thổ hào : Tuyển tổ đội đi phó bản mới

có đi không, có đi

[thế giới] Yêu Nguyệt hát : ta đi... ta đi

[Bạch Y Thiên Thi : Mặc Thất Tần tại sao lại cùng Trường Phong Hạo Nguyệt hoàn thành chung chứ?

[thế giới] Tình Thiên Oa Oa : bạn ở trên, muốn chết thì có thể nói thẳng.

[thế giới] ta là thổ hào : “U Minh bảo khổ” phó bản còn 1 đi nào, đi nà

...

Kênh bang phái của Phạm cốc Lâu Lan cũng thoáng cái nổ tung.

< Bang phái > ta chỉ lấy biết tên có thể lấy dài hơn : ha ha! Lão Đại quả uy vũ !

< Bang phái > hạt dưa trong vỏ : \$_\$! Tài thần bảo bối cũng uy vũ!

< Bang phái > Mặc Thất Tần : hạt dưa chị thì không thể đổi lại xưng hô sao... em cảm giác, cảm thấy chị là kêu con mèo lắm chiêu nào đó

< Bang phái > hạt dưa tron vỏ : chẳng lẽ em không phải ?

< Bang phái > Tình Thiên Oa Oa : Thất Tần, em liền nhận đi, nó không có bảo em là Vượng tài đã là vạn hạnh lắm rồi

< Bang phái > Mặc Thất Tần : = =

< Bang phái > Minh Trạch : các người quá không hiền hậu, chuyện tốt như vậy rõ ràng không gọi cho

< Bang phái > Mặc Thất Tần : chúng ta cũng là ngẫu nhiên phát hiện cửa vào, thật sự là hoàn toàn không có trong dự liệu...

< Bang phái > Minh Trạch : cướp bóc! Đứng lại... không được nhúc nhích, giơ tay lên!

< Bang phái > Trường Phong Hạo Nguyệt : đến đi.

< Bang phái > Minh Trạch : ...

< Bang phái > Đường Kỷ Khỏa Đắc : Cầu xin chia của.

< Bang phái > Trường Phong Hạo Nguyệt : sẽ có .

< Bang phái > hạt dưa trong vỏ : (o) oa! Lão Đại!

< Bang phái > Tình Thiên Oa Oa : em cũng không nhịn được muốn tham tiền một chút ~

...

Trong Vô Huyết thành thích khách cầm trong tay ngọc tiêu giắt giắt.

< Chat riêng> Trường Phong Hạo Nguyệt : đúng rồi cái này cho em.

Yên lặng nhìn thoáng qua giao trong là 1 hộp nhỏ màu vàng kim Mạch Dao quyết đoán ấn xuống cự tuyệt giao dịch.

Mặc dù không biết trong hộp này là gì thần bí nhưng có thể nghĩ tuyệt đối là giá trị liên thành. Lần này thám hiểm nàng đã thu hoạch rất nhiều, thứ gì đó quý trọng nên thuộc về đại thần.

< Chat riêng> Trường Phong Hạo Nguyệt : anh xem qua thuộc tính trong hộp là một bình khí hoàng kim, một khi mở ra liền không cách nào đổi chủ, chủng loại thần khí cũng xem nghề nghiệp chủ nhân mà định

(Bạn đang đọc vòng du " Y nhân hạo nguyệt" – Kỳ Nhược, chuyển ngữ Tuyết Liên. Chúc các bạn có những giây phút thư giãn vui vẻ!)

Trời ạ! Tiếp xúc liền có chuẩn bị tâm lý, Mạch Dao hay sợ hết hồn. Thần khí trong truyền thuyết! Nói vô tâm không động là giả Mạch Dao trong lòng mặc niệm: bình tĩnh bình tĩnh...

Tựa hồ đoán được nàng còn có thể cự tuyệt, trên màn hình bạch y thích khách giơ tay lên ngọc tiêu trong hư không xẹt qua một đường cong. Ngay sau đó, Mạch Dao chứng kiến màn hình phía dưới khung tán gấu truyền đến một cá

< Chat riêng> Trường Phong Hạo Nguyệt : thần khí anh đã có rồi.

< Chat riêng> Trường Phong Hạo Nguyệt : Nhật Xước (Trường Phong Hạo Nguyệt chế tạo), thuộc tính: Phong. Công kích +3000, liên kích +15%. Kỹ năng thần khí: nhân 10 kỹ năng nhanh nhẹn (phạm vi công kích lớn nhất)

< Chat riêng> Mặc Thất Tần : oa

Mạch Dao rốt cuộc biết đại thần làm thích khách vì cái gì có được kỹ năng quần công cường đại như thế...

< Chat riêng> Trường Phong Hạo Nguyệt : em thấy được thần khí cho anh cũng là lãng phí.

< Chat riêng> Mặc Thất Tần : em vẫn không thể cầm. Trước kia mọi thứ đều là em cầm, cái này vốn là của anh. Hơn nữa, thần khí còn bao nhiêu người muốn có...

Sở Hạo mâu quang ảm. Kỳ thật sớm đoán được nàng sẽ như thế -- quật cường có điểm khó chịu, một chút cũng không muốn thiếu

< Chat riêng> Trường Phong Hạo Nguyệt : em nói gì vậy? Cổ mộ vốn chính là em và anh đi, chúng ta là một đội, lấy được đồ cũng không có ai nhiều ai ít trọng yếu nhất là sự tận dụng vật phẩm. Chúng ta có được lại cho người khác em cảm thấy nói vậy là xong sao? Chuyện này nếu như đổi lại là em làm sao em làm?

Mạch Dao sờ sờ mũi, không tốt, đại thần giống như tức giận.

Có nhiều thứ chi có thẹn, nàng liền không thu đây là hành vi đạo đức của Mạch Dao. Nhưng giờ là mình lại khắp nơi theo người ta phân rõ giới hạn thái độ vậy tựa hồ thật sự sẽ làm bị thương hẳn... Nàng có chút luống cuống nhìn chăm chăm màn hình.

< Chat riêng> Mặc Thất Tần : em không phải là ý kia...

Sở Hạo mím môi -- cô bé tựa hồ có điểm bị sợ đến

< Chat riêng> : em cứ việc an tâm nhận lấy. You deserve it.

Trường Phong Hạo Nguyệt: nếu như em vẫn cảm thấy không ổn, trong ba lô những thứ kia trang bị tím kia tất cả đều cho anh. Như vậy được chưa?

< Chat riêng> Mặc Thất Tần : Ok

Nhìn xem trong hộp nhỏ trong ba lô mình Mạch Dao trong lòng cảm động thậm chí quá nhiều giờ phút hưng phấn. Nàng biết rõ nhiều hơn nữa trang bị tím cũng bù không được cái hộp nhỏ trên tay nàng. Đại thần hiển nhiên là tìm cái bậc thang vô cùng tốt cho nàng đi làm cho nàng không có biện pháp nào cự tuyệt.

Khẽ run tay mở ra hộp nhỏ, một cây quyền trượng bạch ngọc lẳng lặng nằm ở trong ba lô Mặc Thất Tần. Thần khí xuất thế lại an phận đến như thể lặng yên không một tiếng

“Nền vũ”, thuộc tính: Quang. Công kích +2600, hung mãnh đánh +20%, kĩ năng thần khí: chớp trong nháy mắt.

Đây là một quyền trượng vô cùng an phận, dài chừng cỡ nửa người, thân trượng màu trắng có chút hoa văn màu đỏ nhàn nhạt như ẩn như hiện, quyền trượng đỉnh là một cái chạm rồng, một bảo thạch mà đỏ thẫm lẳng lặng khảm ở chính giữa. Cầm trên tay Mặc Thất Tần lộ vẻ ôn hòa vô hại.

Nghe tiếng mà đến Minh Trạch lúc này đứng đối diện với Mặc Thất Tần, đang mở kênh bang phái chậm chọc.

< Bang phái > Minh Trạch : đồng dạng là thần khí, đồng dạng là bạch ngọc như thế nào “nền vũ” trên người em liền bộ dạng bình thường như vậy, còn sao của ta liền bộ dạng kì lạ... như này đây?

< Bang phái > Mặc Thất Tần : không có đâu... kỳ thật cái kia của anh nhìn... rất

Mạch Dao có điểm chột dạ liếc nhìn cung trên mu bàn tay của Thanh Y “bạch ngọc cung”. Cứ việc nhìn người kia đầu như tuyết che kín hơn phân nửa, nó tản mát ra hơi thở âm lãnh nhưng không bị che lại phân nửa.”Dị dạng “, hướng tốt lắm nói... gọi “nghệ thuật” là sao?

< Bang phái > Tình Thiên Oa Oa : phốc! Nghệ thuật... Thất Tần, em cũng là học Trung văn sao...

< Bang phái > Mặc Thất Tần : không có em học quản lý tài chính

< Bang phái > Đường Kỷ Khỏa Đắc : khụ khụ, nghệ thuật... Thất Tần thực biết chọn từ.

< ta chỉ muốn lấy tên có thể lấy dài hơn : Nghệ thuật... Ha ha ha! ! !

< Bang phái > Minh Trạch : các người làm gì! Tất cả phản rồi phải không!

< Bang phái > hạt dưa trong vỏ : bang chủ nổ lên.

< Bang phái > Tình Thiên Oa Oa : hẳn phải là bang chủ “lại” nổ lên

< Bang phái > Minh Trạch : Hừ! Thực Nguyệt của ta trưởng thành như vậy, nhất định là bởi vì ủ lên tên do “Trường Phong Hạo Nguyệt” chế tạo, bằng không như thế nào đức hạnh nhường này ~

< Bang phái > hạt dưa trong vỏ : em yếu ớt nói một chút... Nhật Xước của lão Đại cũng là “Trường Phong Hạo Nguyệt” chế tạo...

< Bang phái > Minh Trạch : a a a a! BS! Chính mình làm ra cái xinh đẹp như vậy, làm cho ta như thế nào thành như vậy! ! !

< Bang phái > Trường Phong Hạo Nguyệt : nếu là ghét bỏ cậu có thể trả hàng.

< Bang phái > Minh Trạch : ...

Nhiếp Vũ Trạch oán niệm trừng mắt liếc bạch y thích khách trên màn hình. Trường Phong Hạo Nguyệt bạch y trắng tuyết, bên cạnh Mặc Thất Tần có vẻ dịu dàng linh động.

Nhiếp Vũ Trạch oán thầm: Khó trách 2 hai có thể thông đồng đến cùng 1 nơi đi, thoát nhìn cũng là nhiều cái trông như vô hại trên thực tế đều là sói đội lột cừu. (Mạch Dao: hey... nói cái gì đó, em rất thiện lương được không được?)

10. Chương 18 - 19

Chương 18: “Chân tướng” trong truyền thuyết

Mạch Dao dung hện đem đồ tím gửi cho đại thần lại phát hiện trong ba lô chẳng biết lúc nào nhiều hơn 1 quyển sách tên kỳ quái

Đây là một quyển màu rậm nắng, thật nhìn rất cũ kỹ, dung dây nhỏ màu càng trói vào. Mạch Dao mở ra thuộc tính ngoại trừ 4 chữ “vật phẩm nhiệm vụ” không có nhắc nhở gì

<Chat riêng> [Mặc thất Tần]: Đại thần, em ở trong ba lô phát hiện một cái quyển màu rậm nắng, không biết là cái gì, anh có không?

<Chat riêng> [Trường Phong Hạo Nguyệt]: Ủ, anh cũng mới vừa thấy một cái. Không biết là cái gì. Trước giữ đi, biết đâu khi nào ngẫu nhiên gặp.

<Chat riêng> [Mặc thất Tần]: Ủ

Trước máy vi tính ngồi mấy giờ, lại là lẩn qua lẩn lại trong mộ, Mạch Dao tuy hưng phấn nhưng không khỏi hơi mệt chút, đáng muốn logout nghỉ ngơi, một cái thân ảnh màu đỏ nhạt giáng xuống, rơi vào trước mặt nàng.

Người một bộ áo vải dày sắc mộc, tóc dài rủ xuống trên lưng, trong tay là một thanh trường kiếm cổ.

<Trước mặt> [Mặc Thất Tần]: Vạn Lý, bạn đã trở lại

<Trước mặt> [Băng Phong Vạn Lý]: Ủ

<Trước mặt> [Mặc Thất Tần]: Thi như thế nào?

<Trước mặt> [Băng Phong Vạn Lý]: Có thể gọi là được đi. Thất Tần, cậu gặp chuyện như thế nào không nói cho mình?

<Trước mặt> [Mặc Thất Tần]: ách.... Cái gì cơ?

<Trước mặt> [Băng Phong Vạn Lý]: Đừng gãi bộ ngực. Mình vừa lên mạng khung tán gẫu, khung đều muốn nổi điên. Mình nói cậu tính ngực này khi nào thì có thể thay đổi? Liền không phải là muốn chuyện đều chính mình khiêng....

<Trước mặt> [Mặc Thất Tần]: Hắc hắc.... Kỳ thật mình đã giải quyết phải không đến nỗi nào

<Trước mặt> [Băng Phong Vạn Lý]: Cậu còn không biết xấu hổ nói... Được rồi, tóm lại chuyện này coi như cho cậu 1 bài học

<Trước mặt> [Mặc Thất Tần]: Ủ, mình không có việc gì, chớ để trong lòng. Mình ou

<Trước mặt> [Băng Phong Vạn Lý]: 88

“Mạch Dao Mạch Dao ~ “

Mạch Dao dựa ở đầu giường, đưa ánh mắt từ quyển ‘Kinh tế vi mô’ dời đi, nhìn sang đang Bùi Lạc đang bò gần nàng : “Người làm gì thế...”

“Hắc hắc.” Bùi Lạc không đếm xỉa đến nàng ánh mắt ghét bỏ, đảo mắt đã ngồi cạnh ở bên người nàng “Cậu đoán mình hôm nay thắng bao nhiêu cấp?”

“ Bao nhiêu ?” Mạch Dao nghiêng đầu nhìn nàng, thuận tay cầm lên cây lược gỗ chải lấy tóc dài kia.

“Ba cấp đó

tỷ tỷ rốt cục lv 100 ~” Bùi Lạc cười như 1 đứa bé được cho kẹo.

“Khụ khụ... A... không tệ lắm!” Mạch Dao che miệng.

“Hi hi, mình có lợi hại không? Cóay không tỷ tỷ dẫn em đi ~” Nàng dí dỏm nháy mắt mấy cái, “Cậu lv bao nhiêu rồi?”

Mạch Dao khẽ cúi đầu, khoé miệng vui vẻ biến mất.

Bùi Lạc ôm lấy tay của nàng làm nàng nói: “Bao nhiêu

“

Mạch Dao thu hồi nụ cười, hắng giọng một cái nghiêm túc nói: “105.”

“Ha ha ha! ! !” Bùi Lạc cười đến nụ cười đỏ bừng. “Cậu trêu mình à !” Nàng vỗ tay vui vẻ nửa ngày, ngẩng đầu lại trông thấy gương mặt kia gần trong gang tấc vẻ mặt như cười như không.

“Ách... Khụ khụ, cậu không phải là nói thật đi?”

“Hả... hừ ~” Mạch Dao nhếch môi.

“Điều này sao có thể? Cái này không có khả năng!”

Mạch Dao bĩu môi, đem chuyện hai ngày nay đơn giản thuật lại o nàng một lần.

Nghe xong chuyện Bùi Lạc nghiêng đầu, môi hồng khẽ nhếch, một đôi mắt xinh đẹp trừng như trộm. Một hồi lâu, nàng đưa tay nheo nheo khuôn mặt của mình, chậm rãi thở hắt ra:

“Hô... Quá thần kỳ!”

Mạch Dao cười khê, học giọng nói vừa rồi của Bùi Lạc nói: “Như thế nào ~ có muốn hay không tỷ tỷ dẫn em đi

Bùi Lạc ngạo kiều hơi ngửa đầu: “Hừ ~ ai muốn cậu mang! Lãnh mỹ nhân nhà mình so với cậu còn mạnh hơn nhiều ~ “

“Hả?” Mạch Dao khiêu mi.

Bùi Lạc nghiêm trang gật đầu: “Cậu nghe qua Bạc Giang Hàn Tuyết không?”

“Có.” Bạc Giang Hàn Tuyết là vì số không nhiều nữ người chơi max level, Mạch Dao từng trên đường làm nhiệm vụ gặp qua nàng. Lúc đó người này đang một mình chém boss. Động tác gọn gàng, chạy vị rất tinh chuẩn lưu loát liền mạch, có thể so với Lạc long không âm thanh năm đó. Vì vậy Mạch Dao nhớ kỹ người nà

Nhắc tới Bạc Giang Hàn Tuyết, Bùi Lạc nụ cười trên mặt lập tức sáng lên: “Lãnh mỹ nhân hôm nay dẫn theo mình cả ngày đây! Nàng giết quái rất nhanh!”

“Ừ, mình đã thấy qua cô ta, thao tác rất cường đại.”

“Đúng vậy đúng vậy, nhưng cô ấy đều không nói lời nào đây...” Bùi Lạc chu miệng lên, một bộ dạng ủy khuất.

Mạch Dao đưa tay như sờ sững vật sờ sờ đầu của bạn:

“Mình nhớ được trước kia có người mắng nàng ta la nhân yêu đều bị nàng ta trực tiếp chém.”

“Lãnh mỹ nhân mới không phải là nhân yêu!” Bùi Lạc nặng nề nện hai cái ván giường, ngược lại vẻ mặt sùng bái.

“Lãnh mỹ nhân mặc dù không có lợi hại như đại thần nhà cậu nhưng vẫn là rất tuần tú !

Mạch Dao yên lặng liếc mắt: “Cái gì gọi là ‘đại thần nhà mình ’, mình cũng không phải lừa bán nhân khẩu ...”

Bùi Lạc le lưỡi, ngoan ngoãn bò đi ngủ...

Thứ hai học hết cả ngày trở lại ký túc xá đã là bảy giờ tối. Mới vừa lên trò chơi, Mạch Dao liền phát hiện cửa sổ phía dưới khung tán gấu chột hiện không ngừng nội dung không chỗ nào không hướng diễn đàn. Mạch Dao tạm thời không đếm xỉa những tin tức kia, mở ra diễn đàn trò chơi.

Chỉ liếc mắt một cái Mạch Dao liền phát hiện mục tiêu -- diễn đàn trên có 1 new topic lượt xem hơn 10000, có mấy ngàn bình luận mà người mở topic là người ngày gần đây cùng Mạch Dao “đi lại thân mật” – Cơ Uyển Anh. Mạch Dao động mi: nữ nhân này lại làm gì đây?

Tiến vào topic, một đo văn tự đầy đặc đập vào mắt, nhìn ra số chữ hơn một ngàn. Càng hướng xuống xem Mạch Dao thần sắc liền trở nên càng cổ quái. Quét xong toàn văn Mạch Dao ra một cái kết luận -- thật sự là chim lớn rừng nào cũng có!

Từ một trong đoạn văn Mạch Dao đại khái biết hôm nay ban ngày chuyện gì

Vạn Lý vì chuyện mấy ngày chất vấn Cơ Uyển Anh, yêu cầu nàng trước mặt mọi người làm sáng tỏ sự thật cũng xin lỗi. Cơ Uyển Anh vốn định nung nấu lừa dối cho qua không ngờ bị Vạn Lý phát cường chế giải trừ quan hệ phụ thê. Mà thiên văn chương này Cơ Uyển Anh đối với cả chuyện là giải thích.

Văn chương có vài đoạn văn là như này :

“Tôi là thật thật rất thích Vạn Lý, nhưng anh ấy luôn nhìn không thấy tôi. Tôi cũng không phải là cố ý nhằm vào Mặc Thất Tần nhưng tôi nghe Vạn Lý đã nói qua Mặc Thất Tần là 1 người quan trọng của anh ấy trong trò chơi này tôi. Tôi nghĩ có lẽ cùng cô ấy đối nghịch, Vạn Lý liền sẽ thấy mình...”

“Khi Vạn Lý tới tìm mình, tôi rất vui vẻ cho là hẳn thật sự thấy sự tồn tại của mình. Nhưng anh ấy thế nhưng một câu giải thích cũng không nghe. Tôi thật sự thật đau lòng... Tôi biết rõ Vạn Lý vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi... Nếu đã như vậy tôi phải rời đi thì được rồi, tôi về sau cũng sẽ không lên trò chơi nữa. Các bằng hữu tái kiến! Vạn Lý chúc 2 người hạnh phúc.”

Mạch Dao không nói gì nhếch nhếch khóe môi. Cơ Uyển Anh... Tên ngược lại rất văn nghệ như thế nào lại là đoá hoa tuyệt thế như vậy? Cô đây là diễn phim thần tượng đi? Tự biên tự diễn còn rất chuyên nghiệp, nhưng kịch bản này viết rất cũng quá hăm hại cha đi?

Dưới topicment phần lớn là thóa mạ Cơ Uyển Anh, đương nhiên có bạn bè quan hệ với Cơ Uyển Anh là ủng hộ nàng ta. Cũng có ít người cảm thấy bị lão công không đếm xỉa như Cơ Uyển Anh phi thường đáng thương.

Mạch Dao theo topic đi xuống , có bình luận thực làm cho nàng đỏ khóc đỏ cười.

Khoác lê nói: “Này nhìn chính là từ nữ chính thiếu não trong tiểu thuyết xuyên qua ra ngoài hay sao!”

Mạch Dao rất muốn xông tới cùng người đó nắm trả: bạn hữu thật sự là rất đúng lòng ta!

Xuống chút nữa Mạch Dao liền thấy được gương mặt quen - Tình Thiên Oa Oa nói: ” Ô, chơi trò chơi sao này? Lão công không nhớ cô, cô cũng không chơi đây chuyện gì! Cô đây là muốn ở nơi này tìm đối tượng sao? Người tốt xấu tìm mạng liền kết giao duyên thế kỷ ấy, diễn đàn thân cận... chạy nơi này đến không phải là làm cho người ta chọc chơi cô sao?”

Còn có người lời ít mà ý nhiều khái quát bản chất chuyện xảy ra : “Cô đầu óc có bệnh đi!”

——hân cách tuyển tượng gỗ muốn diễn kịch——

Chương 19: Luận bàn

Mạch Dao phát hiện mình dạo này thời gian lên mạng so với trước kia nhiều hơn gấp đôi. Sau hai tuần thành một vị thầy thuốc max level xuất hiện tại Cửu Châ

< trước mặt> Trường Phong Hạo Nguyệt : chúc mừng. Rốt cục max level .

< trước mặt> Mặc Thất Tần : đại thần khổ cực O (_)O~

< trước mặt> Trường Phong Hạo Nguyệt : Ủ. Đi Quân thành bắc thánh giác đầu tràng đ

< trước mặt> Mặc Thất Tần : hử?

< trước mặt> Trường Phong Hạo Nguyệt : chúng ta luận bàn một chút.

Mạch Dao đỏ mặt lạnh: cảm tình lâu như vậy chuyện trước kia anh ta còn nhớ rõ...

< trước mặt> Mặc Thất Tần : có thể không đi không?

< trước mặt> Trường Phong Hạo Nguyệt : không thể

< trước mặt> Mặc Thất Tần : ...

< trước mặt> Trường Phong Hạo Nguyệt : em hãy đi trước, anh sau đó liền đến.

Thá

Mặc dù không phải là lần đầu tiên tới nơi này nhưng Mạch Dao giờ phút này tâm tình cùng trước kia khác một trời một vực. Đối lại người khác nàng còn ít nhiều lòng tin nhưng lần này là đại thần... Mạch Dao chưa có một tia tâm lý sẽ may mắn chỉ ngóng trông trong chớp lát mình bị chết không cần phải quá nhanh...

Qua thời gian ăn cơm tối cả một cái gác đầu trăng to bự trong chỉ có 1 mình Mặc Thất Tần. Mạch Dao nhàm chán tại trên địa đồ ẩn vài cái trên màn hình cô gái mặc hoàng y dường như nhàn nhã tại trong gác đầu trăng dạo tới dạo lui.

Đột nhiên một người mặc quần áo vải thô xuất hiện ở giữa thánh gác đầu trăng. Mạch Dao mím môi, đứa bé nhà ai lại nhàm chán đi dạo tới nơi này đây? Cho dù muốn xem náo nhiệt cũng không thể chọn nơi không có người đi? Không phải là lạc đường chứ?

Đứa bé kia rất bình tĩnh đi nhàm cũng không cũng cuống cuống, cứ như vậy không nhúc nhích đứng tại nguyên chỗ. Mạch Dao thầm nghĩ: này thật đúng là 1 người khoẻ như trâu, mang bao bố to vật vã như vậy cũng có thể tới được nơi này, thật có tiền đồ!

Đợi một chút... ! Mạch Dao dụi mắt lần nữa nhìn về tên dưới chân người nọ Là... Trường Phong Hạo Nguyệt!

Mạch Dao phản ứng đầu tiên là: đại thần, anh phá sản rồi sao?

< trước mặt> Trường Phong Hạo Nguyệt : Em đợi lâu.

< t : ách... Không có.

< trước mặt> Trường Phong Hạo Nguyệt : vậy chúng ta bắt đầu đi.

< trước mặt> Mặc Thất Tần : cứ như vậy đánh?

< trước mặt> Trường Phong Hạo Nguyệt : Ủ, anh đã nói rồi anh sẽ không khi dễ em.

Mạch Dao lần nữa đổ mồ hôi lạnh. Liền nghĩ tới câu nói kia của đại thần “anh có thể toàn bộ cõi xuống “, lúc ấy nàng cười cho qua cũng nên liền đã quên, không nghĩ tới...

Lúc này Trường Phong Hạo Nguyệt mặc một b không biết từ nơi nào lấy được, ngay cả binh khí không có cầm. Tại trước mặt 1 thầy thuốc max level phòng ngự cường đại cho dù cho giờ có một ngày một đêm khó có khả năng chém chết Mặc Thất Tần.

Mạch Dao nghĩ thầm: anh đích xác là không khi dễ em, anh đây là để cho em khi dễ anh... Mạch Dao yên lặng ở trong lòng hò hét: điều này làm cho mình sao có thể xuống tay được đây! ! Đây không phải là khảo nghiệm sự thương xót của mình sao! ! !

Tựa hồ đoán được tâm tư Mạch Dao đại thần bỏ thêm một câu.

< trước mặt> Trường Phong Hạo Nguyệt : không cần phải khách khí với anh, mặc dù em là nhất định sẽ không thua nhưng cũng chưa chắc có thể thắng.

Mạch Dao nổi giận. Đây tuyệt đối là khinh bỉ... rõ ràng rành !

Thầy thuốc áo vàng trong tay cầm ‘nến vũ’ bỗng nhiên giương cao, quyền trượng phút chốc phóng ra ánh sang chói mắt, một tia chớp màu đỏ nhắm thẳng tới người áo vải.

Chỉ thấy thân hình người áo vải vừa động không hề áp lực mà né trnh. Mạch Dao nhếch khóe môi... như trong dự liệu Trường Phong Hạo Nguyệt há lại dễ dàng trúng chiêu sao? Vì vậy vừa tập kích áo vải đồng thời mặt khác ba đạo kỹ năng nhất tề từ thạch đồ trên quyền trượng tung ra. Nhưng lúc này đây, nàng tính sai rồi. Người áo vải di động lộ tuyến lại cùng dự tính của nàng hoàn toàn bất đồng.

Theo như lẽ thường khi đã bị công kích mà vô lực phản kháng, người thường sẽ hướng phương hướng khác của kẻ địch rồi tránh né. Mạch Dao tính hẩn tránh né lộ tuyến phát ra công kích, lại đã quên người này vô cùng không đi đường tầm thường, luôn yêu cái phương pháp trái ngược.

Lúc này Trường Phong Hạo Nguyệt đã động. Hẩn không ngừng cùng Mặc Thất Tần lướt thoảng qua, lại làm cho nàng hoàn toàn tìm không được cơ hội hạ thủ. Thật vất vả chứng kiến áo vải dừng lại Mặc Thất Tần nhanh chóng vung ra một cái công kích.

Sao đoán được nàng lại tính sai rồi. Ánh sáng kia mới vừa từ quyền trượng thượng bay ra, áo vải liền lại động. Chỉ thấy hẩn một cái xoay người, dễ dàng trượt ra khỏi phạm vi công kích. Mạch Dao cũng không nóng nảy, lẳng lặng chờ đợi một cái cơ hội khác. Nhưng mà mỗi lần công kích thì người áo vải cũng có thể nhanh chóng tránh ra.

Mạch Dao mặc dù lý luận kiến thức phong phú nhưng thường thường đều dựa vào giết quái để luyện tập, kinh nghiệm thực chiến là quá ít. Đối phó với Cơ Uyển Anh chống lại hồ ly gian trá liền là chuyện khá

Mấy vòng xuống Mạch Dao đã có vẻ luống cuống tay chân. Nàng dần dần hiểu thì ra là lời đại thần nói cũng không phải là nói giỡn, tiếp tục như vậy nàng hoàn toàn không thắng lợi. Mạch Dao trong lòng mặc niệm: bình tĩnh, bình tĩnh...

Trong chớp mắt, Mạch Dao phát hiện tia tập kích của áo vải đã vững vàng rơi vào hậu phương của nàng... cơ hội!

Nhưng mà khi ánh mắt quét qua màn hình, Mạch Dao liền cảm thấy một chậu nước lạnh giội đến đem hi vọng vừa rồi đẩy lên của nàng trong nháy mắt bị dập tắt ... kỹ năng lan ra một mảnh u ám...

Như vậy cũng tốt hơn so với một kẻ bụng đói kêu vang, mắt thấy mỹ thực đang ở trước mắt lại phát hiện mình bị buộc chặt tại nguyên chỗ, nửa bước khó đi... Mạch Dao buồn bực muốn tìm một miếng đậu hủ đâm vào chết. Đây quả thực thiên lý khó dung!

Áo vải ung dung từ phía sau lưng vươn tay, một cây chủy thủ thẳng tắp hướng phía sau lưng hoàng y. Trên đỉnh đầu toát ra chỉ là một giá trị sát thương nho nhỏ “1”, Mạch Dao hoàn toàn có thể tưởng tượng đại thần cầm trong tay nếu là ‘Nhật xước’ thì trong nháy mắt có thể giết nàng.

Trường Phong Hạo Nguyệt đánh ra 2 chữ “Tiếp tục”, sau đó nhanh chóng từ phía sau nàng lui lại. Cùng lúc đó, Mạch Dao phát hiện kỹ năng ột giữa một cái kỹ năng phát sáng lên. Mạch Dao khắc chế mãnh liệt muốn hộc máu ... cảm tình người này ngay cả kỹ năng thời gian làm lạnh của nàng sao có thể tính chuẩn như thế!

Vì vậy, trò chơi mèo vờn chuột lại một lần bắt đầu...

Một hồi lâu, áo vải ở sau lưng áo vàng lần nữa đứng lại. Mạch Dao không dám động, quyết định yên lặng theo dõi biến. Hai người cứ như vậy mặt đối mặt, yên lặng giằng co.

Một lát sau, đại thần lên tiếng.

< trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : như thế nào, em nhận thua sao?

Mạch Dao đang muốn nói “Không”, nhưng tay trên bàn phím gõ chữ bỗng dừng dừng lại – chỉ thấy cô gái áo vàng trên đầu một cái kí hiệu giảm máu nho nhỏ.

< trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : bình bất yếm trá.

Chuyện cho tới bây giờ, Mạch Dao còn có thể có ý kiến gì không đây?

< trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : tốt lắm, hôm nay liền đến như vậy đi.

Đại thần rốt cục hô ngừng ! Mạch Dao đang muốn hoan hô, đã thấy trên màn hình lại toát ra một hàng chữ.

< trước mặt > Trường Phong Hạo Nguyệt : ngày mai tiếp tục.

< trước mặt > Mặc Thất Tần :

Trở lại Quân thành Bắc, Mạch Dao từ trong bao lụa ra một chút được thảo giao dịch cho đại thần.

Trải qua hơn nửa tháng phần đầu lúc này Mặc Thất Tần đã là một Được sư max level. Nhận được đại thần chiếu cố Mạch Dao cảm thấy không gì báo đáp, vì vậy mỗi ngày giao dịch cho hắn một đồng lớn được thảo. Trường Phong Hạo Nguyệt cũng không từ chối, sẵn khoái toàn bộ nhận lấy. (Trường Phong Hạo Nguyệt: người ta không có gì báo đáp không đều trực tiếp lấy thân báo đáp sao?)

Giao dịch xong Mạch Dao vô thức muốn vội vàng chạy. Không thể không nói, cùng đại thần giả lính mới pk so với bị đại thần trực tiếp nháy mắt giết bị kịch hơn nhiều.

Lúc này Mạch Dao đã tổng kết ra hai đại kết luận. Thứ nhất đối với trình độ biến thái của người nào đó nên biết sau là cần phải quyết đoán rồi trốn tránh. Thứ hai tại lúc nào đó có chút khách sáo khen tặng mà nói là tuyệt đối không thể nói trước nhất là “Kính xin đại thần chỉ giáo nhiều hơn” !

Chỉ tiếc là đã trễ....

Mạch Dao đưa mắt quay lại màn hình, phát hiện đại thần phát tới một cái mời

< trước mặt> Mặc Thất Tần : ?

< trước mặt> Trường Phong Hạo Nguyệt : trả lễ. Hai kiện trang bị mà thôi, đã dùng qua.

Đại thần đều sẵn khoái như vậy Mạch Dao cũng không thể già mồm, quyết đoán tiếp nhận trang bị. Trong cái bao xuất hiện một đôi giày trang bị tím, cùng một đai lưng đỏ tím.

Nếu nói “đã dùng qua”, kì thực đã là thượng phẩm. Mạch Dao đã bị người nào đó ngược đến thần kinh tê dại chỉ xúc nhếch môi, đem trang bị thay. Max level, một thân trang bị tím, lại thêm thần khí ... đây là cái đối với một tháng trước mà nói là nghĩ cũng không dám nghĩ .

Buổi tối trước khi ngủ, Mạch Dao đột nhiên nghĩ đến một cái vấn đề - - một vấn đề rất nghiêm túc. Đại thần để nàng đi gác đầu tràng chờ, chính mình sau đó tới, chẳng lẽ là... đi cởi quần áo ? Là vì ở trước mặt nàng thẹn thùng không thoát sao? Nghĩ tới đây Mạch Dao không khỏi cười đến bụng

(Bạn đang đọc vãng du ” Y nhân hạo nguyệt” – Kỳ Nhược, chuyển ngữ Tuyết Liên. Chúc các bạn có những giây phút thư giãn vui vẻ!)

————Phân cách tuyến tượng gỗ luyện pk————

11. Chương 20 - 21

Chương 20: Vô tình gặp gỡ

Một loạt các môn tự chọn luôn làm nhiều người ảm đạm, cách thời gian học không tới một phút, trong phòng học ngồi không đến một phần ba người.

Mạch Dao đạp trên tiếng chuông đi vào phòng học, tùy tiện tìm 1 chỗ ngồi xuống.

Mạch Dao.” Bên tai truyền tới một giọng nói ôn nhã trong suốt. Mạch Dao quay đầu, đối diện là một đôi mắt ngậm cười.

“Thật là hay, cậu cũng học môn này sao.” Mạch Dao nhẹ nhàng cười.

Cô gái kia mặc một bộ áo long xanh nhạt rộng thùng thình, trên cổ 1 cái khăn bạc, tóc dài rơi loạn trên vai hơi có một loại mới hương vị tươi mới.

Cô gái ấy chính là 1 phần tử được người người ái mộ, cải biến toàn trường , rất có ting tầm là “tiểu thiên hậu” Tô Nhược của người. Cô gái này nhìn rất thanh tú lại cũng không tuyệt đẹp; ở trong trường ting tầm lừng lẫy lại rất ít xuất hiện ở công chúng. Luôn làm cho người ta một loại cảm giác nhàn nhạt - - bất kể là tướng mạo, tính tình hay là xử sự.

Mặc dù Tô Nhược là bạn học cùng lớp của Mạch Dao, hai người cũng bắt quá chỉ là sơ giao.

Lần này gặp nhau Mạch Dao cảm thấy Tô Nhược tựa hồ thay đổi không ít. Trước kia nàng luôn cảm giác được Tô Nhược trong ánh mắt nhàn nhạt bi thương, phảng phất một loại cô độc. Mà hôm nay nhìn cặp mắt kia, Mạch Dao lại như chứng kiến đáy mắt chớp động điểm tinh quang. Nàng cơ hồ cũng bị loại thần thái xán lạn của ngôi sao này hấp dẫn. D không khác là cảm giác xa cách ở bên ngoài.

Trong ngày thường lão sư nghiêm khắc hôm nay tựa hồ xuất kỳ ung dung bình tĩnh. Tiếng chuông reo qua một hồi lâu, rồi cô ấy mới chậm chạp từ trên ghế đứng người dậy, lấy tay có khê vuốt ve 1 ít tư liệu mỏng ở trên bàn.

Mọi người đột nhiên có một loại dự cảm không tốt lắm, vì vậy trong phòng học có hơn phân nửa người bắt đầu cúi đầu gửi tin nhắn.

Không ngoài sở liệu, lão sư hắng giọng một cái, nâng gọng kính trên sống mũi, vô cùng bình tĩnh nói:

“Hôm nay tôi đột nhiên rất muốn đến biết các bạn 1 chút.”

Dưới lập tức loạn thành một đồng, tiếng vỗ tay ồn ào nhìn có chút hả hê, rồi thật nhanh cầm điện thoại gọi điện thoại hay gửi tin nhắn .

Mạch Dao khê nghiêng đầu, ánh mắt cùng bên người bên cạnh nhìn rồi sao đó hai người trầm mặc một hồi lâu, cười một tiếng.

Mỗi khi đến loại này, những người thi thoảng mới trông thấy không biết từ nơi nào xuất hiện, lục tục tiến vào phòng học. Hôm nay cũng không ngoại lệ, rất nhanh sinh viên trong liền so với lúc trước nhiều thêm gần gấp đôi.

Không biết là các bạn học tên đặt rất nghệ thuật, hay là vị lão sư này trình độ quốc văn có hạn, cơ hồ là mỗi lần đọc lên một cái tên ở dưới giọng uốn nắn liền vang lên thành một mảnh.

“Lưu... Nghiêu, Lưu Nghiêu có tới không?”

Dưới có 1 người thanh âm yếu ớt trả lời: “Lão sư, ý cô là Lưu Kiều sao?”

“Ách... hả? Lưu... Kiều. A, xin lỗi, Lưu Kiều.”

“Có.” Đứa bé kia rõ ràng bị đả kích.

“Khụ khụ, Vương Nguyệt.” Lão sư dừng một chút, tiếp tục điểm danh.

Mạch Dao cảm giác được cánh tay bị nhẹ nhàng đụng một cái, bên cạnh cô gái kia thấp giọng hỏi:

“Mạch Dao, lão sư là theo trình tự điểm danh hả?”

Mạch Dao trên mặt vẻ mặt khê vặn vẹo: “Đường như... là đúng vậy.”

“Phía trước vài người không phải là lớp chúng ta sao?” Tô Nhược mày đẹp khê nhăn

“Ừ.”

“Lớp chúng ta... Có Vương Nguyệt?”

“Không có...”

“Như vậy...”

Trên bục giảng người lần thứ hai hỏi lại: “Vương Nguyệt bạn học có đến chưa?”

Một giọng nữ sáng ngời trên tức từ sau truyền đến: “Lão sư, cô ý nói là Tống Nguyệt sao?”

Lão sư vẻ mặt cứng đờ, nhìn hồi lâu mới lần nữa ngẩng đầu lên, điềm nhiên như không nói:

“Tống Nguyệt đã tới chưa?”

“Có

” Nghe ra là cô ý , cô gái đem thanh âm kéo kéo thật là dài.

Dưới đài một mảnh cười âm lên.

Mạch Dao nhìn về phía cô gái bên cạnh chỉ thấy nàng cũng về mặt rồi ren nhìn sang.

Tô Nhược quơ quơ đầu, nghiêm trang nói:

“Kỳ thật... mình rất muốn biết, cô giáo là như thế nào đem chữ ‘ tô ’ nói thành ‘ vương ’ !”

Mạch Dao làm như thật gật đầu: “Ừ. Vấn đề này rất có giá trị nghiên cứu. Mặc kệ đọc âm hay là từ hình... cái này chênh lệch... có vẻ hơi lớn đi?”

“Bạn xác định chỉ là có chút?”

“Kỳ thật còn có một loại khả năng...” Mạch Dao bĩu

Tô Nhược ngẩng đầu lên, một hai mắt to vụt sáng vụt sáng nhìn thấy nàng.

“Đó chính là cô trực tiếp đem chữ ‘ Tổng ’ không thấy, sau đó đem ‘ nguyệt ’ chém ra!”

“...” Tô Nhược liếc mắt, há to miệng, một hồi lâu mới phun ra một câu: “Điều này cũng... Rất có kỹ thuật hàm lượng đi!”

Điểm danh vẫn còn tiếp tục. Lão sư niệm thật chậm, tựa hồ ngay cả chữ đơn giản nhất đều muốn tinh tế cân nhắc một phen. Qua hơn mười phút, lần này điểm danh vẫn còn “Hiện đang tiến hành ” .

“u Yết... u Yết có tới không?” Lão sư vừa nhớ tới, vừa nhìn

Lúc này cửa phòng học đột nhiên bị mở ra, còn không thấy rõ bóng người, mọi người liền nghe một câu vang dội “Đã đến!” .

Chỉ thấy một nam sinh cao vừa gầy cách lão sư vền vẹn vài bước, tay còn dừng lại trên quả đấm cửa. Lão sư một tay cầm sổ điểm danh, một tay dừng ở giữa không trung có điểm ngậy ngốc nhìn xem người đột nhiên xuất hiện n

Vốn là phòng học khê xao động trong phút chốc an tĩnh lại, chỉ chốc lát sau trong phòng bộc phát ra một hồi vang dội cười to!

Đứng ở gần bục giảng nam hài kia về mặt mờ mịt nhìn thoáng mọi người phía dưới sau đó đi về hướng chỗ ngồi.

Trên bục giảng nữ lão sư về mặt bắt đầu dĩ nhiên lướt qua mọi người rồi mở miệng nói:

(Bạn đang đọc vòng du ” Y nhân hạo nguyệt” – Kỳ Nhược, chuyển ngữ Tuyết Liên. Chúc các bạn có những giây phút thư giãn vui vẻ!)

“Các em nói... cái này có tính hay không?”

Dưới đài lại loạn thành một đồng, có người kêu “Tính” , cũng có người kêu “Không tính” , mà đại đa số mọi người chỉ lo cười, cái gì cũng không nói.

u Yết tại bên cạnh Tô Nhược ngồi xuống, khuỷu tay dựa phải dựa cánh tay của nàng

“Em không có nghĩa khí, điểm danh cũng không cho anh đây biết một tiếng.”

“Tôi không thông báo thì anh cũng không tới sao?” Tô Nhược không cho là đúng nói.

“Cắt, đồ gặp sắc vong nghĩa, có nam nhân quên huynh đệ. Không để ý tới em ~” u Yết nói từ trong ba lô xuất ra Laptop, bộ dáng kia cực kỳ giống một bé trai giận dữ.

Tô Nhược xoay đầu đi, đối diện với ánh mắt Mạch Dao nhìn sang, hai người lại một lần nữa nhìn nhau cười.

Có đôi khi con gái trong lúc đó sẽ sinh ra một loại từ trường rất kỳ lạ. Cũng như hiện tại tại một tiết học nhàm chán, hai nữ sinh vai nhau rồi câu được câu không tán gẫu, Mạch Dao phát hiện, hai người đứng là xuất kỳ hợp pháp. Cái cô gái gọi là Tô Nhược này so với trong tưởng tượng của nàng cư xử khéo léo hơn rất nhiều .

Bên cạnh u Yết đang chuyên chú nhìn chăm chăm Laptop của mình. Ánh mắt trong lúc lơ đãng chạm vào màn ảnh máy vi tính, Mạch Dao cũng sờ..hình này rất quen thuộc! Đây không phải là “Phong Vũ Cửu Châu” sao?

Trên đó đúng là bản đồ Vô Huyết thành của Phong Vũ Cửu Châu, u Yết tựa hồ đang cùng người nào đó giao dịch. Chứng kiến nhân vật, Mạch Dao lập tức có một loại cảm giác thế giới này quá nhỏ.

“Anh tên là Đường Kỷ Khảo Đắc?” Mạch Dao đem thanh âm nói cho nhỏ đủ nghe thấy được.

u Yết hơi kinh ngạc quay đầu, ngược lại cười đến vô cùng bảnh bao:

“Như thế nào, tên anh đây làm thức dậy nghệ thuật đi?”

Mạch Dao trầm mặc một lát, trong con ngươi dính vào một tia giảo hoạt quang mang:

“Nghệ thuật sao... Tôi cảm thấy được loại từ hay này nên là để hình dung ‘ thực nguyệt’ của bang chủ đại nhân thích đáng hơn.”

Nhìn u Yết trên mặt hơi choáng, Mạch Dao bướng bỉnh cười mở ra:

“Đường Kỷ Khảo Đắc, em là Mặc Thất Tần

Cho đến khi ba người sóng vai đi ra phòng học, u Yết trên mặt vẫn mang theo 1 vẻ không thể tin: “Em lại là Mặc Thất Tần...”

“Như thế nào? Bộ dạng không giống?”

Tô Nhược vẫn như cũ cười nhạt một tiếng:

“Quá thú vị, hai người rõ ràng ở trong trò chơi biết nhau.”

“Ha ha... nếu hai ta đã quen như vậy, Được sư đại nhân có thể hay không cho anh đây ít được thảo không?” u Yết chân chó đưa tới.

Mạch Dao đối với đại nam hài này ấn tượng không sai, cho nên đáp ứng sảng khoái: “Không thành vấn đề ~ “

Chương 21: Mặc Thất Tần & Minh Trạch

Kh như thế nào, nghĩ đến max level sau liền có thể tự chính mình đi hái thuốc, Mạch Dao trong lòng lại khẽ mất mát. Mà trên thực tế, Đại thần vẫn như cũ 8 giờ tối dung giờ chờ nàng đi hái thuốc, lý do là: dù sao cũng thuận đường, hai người cùng nhau vẫn hơn một người.

Vì vậy Mạch Dao trở nên rất quy luật, mỗi ngày đi theo đại thần hái thuốc, sau đó đi thành giác đấu tràng luyện PK. Diễn đài trò chơi đã phát ra thông báo giữa tháng sau Cửu Châu cử hành một cuộc thi đấu PK toàn sever. Cần nhắc đến trình độ thao tác chênh lệch của nam nữ người chơi nên hệ thống đem nam nữ tách ra tiến hành trận đấu.

Lần này thi đấu PK chia làm 4 vòng: vòng thứ 1 là thi vòng loại qua 3 trận người thất bại bị loại, cuối cùng còn lại mười người tiến vào vòng bán kết. Vòng thứ hai là vòng tròn thi đấu tiểu tổ, đem mười người chia làm 2 bảng AB, tiến hành tuần hoàn PK, cũng chọn ra mỗi cái 2 người tiến vào vòng bán kết. Sau đó, tựa như qua rất nhiều trận đấu nhất bản A, vòng bán kết đấu với nhì bảng B, rồi nhất bảng B đấu với nhì bảng A. Vòng cuối cùng là chọn ra á quân giác trực. Bởi vì Cửu Châu với hoàn toàn hệ thống huyền khí mới, cho nên lần này thi đấu PK 3 người chơi nam, 3 người chơi nữ đều sẽ đạt được 1 cái đồ cực phẩm huyền khí!

Cực phẩm huyền khí lựa hấp dẫn không thể nghi ngờ là rất khổng lồ, nhân số báo danh PK tốc độ thẳng tắp bay lên 1 ngày mấy trăm người. Ngày này, Mạch Dao rỗi rảnh lên trò chơi. Vừa lên mạng đã nhìn thấy bang chủ đại nhân ở trong kênh bang phái ồn ào

<Bang phái>[Minh Trạch]: Cầu xin PK!!! Cầu xin PK!!! Cầu xin ngược!!!

<Bang phái> hạt dưa trong vỏ : bang chủ đại nhân em khinh bỉ anh!

<Bang phái> ta chỉ muốn lấy tên có thể lấy dài hơn : nhân rồi không chuyện gì làm tìm tai vạ mới để pk đi!

<Bang phái> Tình Thiên Oa Oa : anh ấy không phải tìm tai vạ, rõ ràng là muốn tìm người ngược bồng không như thế nào lại chọn khi lão Đại không có ở đây cầu xin pk?

<Bang phái> cá chép : phốc ha ha! Tình Thiên tỷ nói rất đúng!

<BTình Thiên Oa Oa : chán ghét, không cần phải gọi là tỷ, người ta là Laury.

<Bang phái> Mặc Thất Tần : Tình Thiên phân tích quá đúng chỗ !

<Bang phái> Minh Trạch : Thất Tần ~ đến pk đi ~

<Bang phái> Mặc Thất Tần : Ok

Mạch Dao đáp ứng cực kỳ sáng khoái. Nhìn trên màn ảnh cái này, Nhiếp Vũ Trạch lại không hiểu sao có điểm chột dạ.

<B hạt dưa trong vỏ : bang chủ anh thật là quá đáng! Tại sao có thể khi dễ Thất Tần chứ?

<Bang phái> Đường Kỳ Khỏa Đắc : đúng thế.... khi dễ thầy thuốc anh cũng không biết xấu hổ.

<Bang phái> Minh Trạch : ơ hay..., các người nhóm người này cùi chỏ ra bên ngoài chạm người, rõ ràng là chính em ấy đáp ứng ta đó!

<Bang phái> Tình Thiên Oa Oa : Thất Tần em đừng để ý đến anh ta, không cùng anh ta đánh!

<B Minh Trạch : cái này không thể được là chính em ấy chính miệng đáp ứng ~

<Bang phái> Mặc Thất Tần : không có việc gì, tùy tiện vui một chút.

Đi theo đại thần luyện vài ngày pk, ngay cả y phục người ta cũng chưa đựng tới, Mạch Dao trong lòng một cái biệt khuất. Nàng bây giờ là một chút cũng không sợ pk cùng đại thần đều pk qua còn có cái gì sợ chứ ? Cùng lắm thì bị nháy mắt giết thôi! Mà trọng yếu hơn là nàng rất muốn nhìn một chút hiệu quả vài ngày luyện tập của mình thế nào.

Nhiếp Vũ Trạch trên mặt lộ ra một tia vui vẻ giảo hoạt: ngược cũng không đến phiên Sở Hạo vậy ta liền đến ngược đồ đệ của mi~

<Bang phái> Minh Trạch : như vậy... tại Thánh đấu giác tràng Vô Huyết thành

<Bang phái> Mặc Thất Tần : Ok

<Bang phái> hạt dưa trong vỏ : cầu xin vậy xem!

<Bang phái> t : cùng cầu xin!

<Bang phái> Đường Kỳ Khỏa Đắc : cầu xin cái gì ... đi xem một chút! Đi nào!

Bởi vì liên quan đến cuộc thi pk sắp tới, trong thánh giác đấu tràng đã người. Cũng có hai bên so tài, cũng có chỉ là dạo qua pk chơi .

Khi nam tử Thanh y với bạch ngọc cung tóc trắng xuất hiện trong giác đấu tràng, chung quanh những người kia -- bất kể là đánh nhau hay là vậy xem đều tự giác tản ra làm thành một cái vòng tròn, dọn ra 1 khu đất trong ở giữa giác đấu tràng.

Mạch Dao không khỏi cảm thán: nhìn một chút, khí thế này...!

Pk đã bắt đầu, một xanh một vàng hai bên đều đứng tại nguyên chỗ, ai cũng không có động.

Đối mặt Minh Trạch nhân vật thần cấp lớn như vậy Mạch Dao tất nhiên là không dám vọng động. Nàng bắt đầu ở trong lòng phân tích ưu khuyết điểm của địch ta: Minh Trạch là một Ma Cung Thủ, công kích cao, phạm vi công kích đại, phòng ngự tương đối thấp; mà mình máu cao da dày, công kích cũng rất có hạn. Trong bao mặc dù có không ít được thảo nhưng là nếu muốn đối với Minh Trạch hạ độc tựa hồ rất khó khăn.

Bất chấp tất cả, Mặc Thất Tần giờ cho mình lên thêm hai cái thuộc tính.

Lúc này thanh y cung thủ động, dáng vẻ “Thực nguyệt” kì lạ chẳng biết lúc nào đã bị hấn nắm trong tay, một đạo mũi tên đen nhánh bay thẳng bắn tới Mặc Thất Tần.

Áo vàng vạt áo lay đập bước chân nhẹ nhàng nhanh tránh ra. Nhưng ngay sau đó cả một hàng màu đen liền chạm mặt mà đến. Mạch Dao tỉnh ngộ thì ra là đạo kiếm vừa rồi chỉ là nguy trang. Mặc Thất Tần vội vàng không kịp chuẩn bị đạo quang kiên đánh trúng. Nhưng mà hoàng y trên đầu toát ra con số giảm máu lại làm cho 2 người 2 đầu màn hình và mọi người ngẩn ra.

Vừa rồi hai người cũng không chú ý chính là: Mặc Thất Tần là thuộc tính quang là thầy thuốc, mà Minh Trạch là ám hệ, quang chống lại ám là hoàn toàn tương khắc! Mạch Dao cười nhạt một tiếng: xem ra cũng không phải là hoàn toàn không đùa.

Nhiếp Vũ Trạch vỗ trán: lần này khả năng có vẻ phiền toái – - bất quá cũng chỉ là có vẻ chút phiền toái mà thôi.

Ai cũng không nghĩ tới trận đánh này lại thần kỳ giằng co, Nhiếp Vũ Trạch kinh ngạc phát hiện mạng của mình tỉ lệ trở nên thấp như thế. Hai vòng giằng co lẫn nhau hai mươi phút nhưng vẫn không phân ra thắng bại. Người vây xem càng ngày càng nhiều cả giác đấu tràng người cơ hồ đều vây quanh tới đây.

Chợt thấy thanh y cung thủ lộ sau lưng chống, Mặc Thất Tần thân hình chợt lóe trong nháy mắt đã dời tới sau lưng Minh Trạch cách đó không xa, đỉnh hồng quang của ‘nền vũ’ sáng choang.

Nhiếp Vũ Trạch trên mặt lộ ra một cái nụ cười gian kế thực hiện được. thấy trên màn hình thanh y đột nhiên xoay người, hắc quang bạch ngọc cung phá lệ âm lạnh lên, một đạo sắc quang đen tím kẹp lấy lãnh ý nhẹ nhàng quay ngược trở lại .

Mạch Dao thầm nói không tốt... trúng kế! Lúc này muốn tránh né đã không còn kịp rồi, Mạch Dao mắt nhìn trên màn ảnh hai đạo quang đoàn giao thoa trên không trung giao nhau nhẹ nhàng. Đạo đen tím kia sắc quang không trở ngại chút nào đánh trúng hoàng y.

Lúc này, 1 màn hí kịch xuất hiện.

Hoàng y trên đỉnh đầu toát ra một cái chữ Miss thật to – - không phải là kí hiệu giảm máu, lại là một ánh vàng rực rỡ chữ “miss” ! Mà cơ hồ đồng thời đối diện người tập kích thanh y ngã xuống .

Mạch Dao còn không có phục hồi lại tinh thần, liền chứng kiến người nào đó ở trong kênh bang phái gào khóc thảm thiết.

<Bang phái> Minh Trạch : a a a a! ! ! ! Tại sao có thể như vậy! ! ! Ta mặt thành già nua rồi! ! ! Làm sao mà chịu nổi! ! !

<B Minh Trạch : như này làm cho anh đây về sau sao có thể hành tẩu giang hồ đây! ! !

<Bang phái> hạt dưa trong vỏ : tài thần bảo bối uy vũ! Tài thần bảo bối vạn tuế!

<Bang phái> Minh Trạch : ô ô... Ta có thể nói mình bị trộm số không?

<Bang phái> ta chỉ muốn lấy tên có thể lấy dài hơn : bang chủ đại nhân, phiền toái ngài chú ý một chút hình tượng được không?

<Bang phái> : anh ấy khi nào thì từng có

<Bang phái> cá chép : đó là tình huống gì? Cầu giải thích!

<Bang phái> Tình Thiên Oa Oa : như đã chứng kiến, Thất Tần thuận lợi đem bang chủ đại nhân đựng ngã .

<Bang phái> Mặc Thất Tần : phốc! Chị à... Chú ý dùng từ,

<Bang phái> Trường Phong Hạo Nguyệt : Ủ, lời không thể nói lung t

Mạch Dao sững sờ, đại thần là đến lúc nào? Không đợi nàng mở miệng, đã có người thay nàng đặt câu hỏi.

<Bang phái> Đường Kỷ Khảo Đắc : ách, lão Đại anh chừng nào thì xuất hiện?

<Bang phái> Trường Phong Hạo Nguyệt : vừa tới không bao lâu, vừa vặn xem 1 phút cuối cùng.

<Bang phái> Đường Kỷ Khỏa Đắc : hô lạp lạp ~ lão Đại, vừa rồi rốt cuộc phát sinh chuyện gì, như thế nào đều không thấy rõ ràng liền GAME OVER rồi?

Mặc Thất Tàn : em cũng rất muốn biết...

<Bang phái> Trường Phong Hạo Nguyệt : Thất Tàn cuối cùng một chút hung mãnh đánh cho nên Minh Trạch tính ra ” gió không hiểm” thì không thể giữ lời. Vốn là Minh Trạch muốn chốc lát làm ngã Thất Tàn dù hết sức cẩn thận , nhưng đáng tiếc bị bộ y phục kia của cô ấy chống đỡ hết.

<Bang phái> Mặc Thất Tàn : đúng nha nghĩ rồi! “Vũ khinh” có 10% xác suất triệt tiêu tổn thương!

<Bang phái> Minh Trạch : ta siết...đi ! Thất Tàn nhân phẩm em có thể không thể tốt hơn một chút sao?

<B : khụ... chủ yếu là bởi vì là ta đã tới. Ta đây vượng em ấy.

<Bang phái> Tình Thiên Oa Oa : phốc!

<Bang phái> Đường Kỷ Khỏa Đắc : = =

<Bang phái> ta chỉ muốn biết lấy có thể lấy dài hơn : cái này chẳng lẽ chính là “ vượng phu”

<Bang phái> Mặc Thất Tàn : ...

Không biết vì cái gì...những lời “Vượng phu” này làm cho Mạch Dao có điểm mặt đỏ. Nàng tiện tay cầm lấy 1 quyển sách trên bàn quơ quơ, muốn toát đi trên cái nóng trên mặt.

Đang nằm ở trên giường Lưu Giai Kỳ thấy thế, cảm thấy có điểm kỳ quái:

“Mình nói Mạch Dao hôm nay rất lạnh cậu sao lại nóng? “

Mạch Dao một cái , vội vàng để xuống sách:

“Hắc hắc... Hôm nay hệ thống sưởi dường như đặc biệt tốt cho nên...”

——Phân cách tuyến ượng phu trong truyền thuyết——

12. Chương 22 - 23

Chương 22 :Rời đi như thế nào không tổn thương?

Phía dưới nhấp nhোáng một cái tán gẫu.

<Chat riêng> : Bằng Phong Vạn Lý: Thất Tàn, có rảnh không?

<Chat riêng>: Mặc Thất Tàn: có, làm sao vậy?

<Chat riêng> : Bằng Phong Vạn Lý: đến thác nước Vũ Sơn 1 lát được không?

<Chat riêng> : Mặc Thất Tàn: Ok, tới đây

Mạch Dao cảm thấy trong lòng là lạ , cảm giác cảm thấy Vạn Lý hôm nay nói chuyện giống như dè dặt .

Nhưng là bởi vì tất cả mọi người vội vàng luyện tập pk, lúc này trên bản đồ một người chém không có, yên lặng rất hiếm thấy.

Thác nước Vũ Sơn cao từ nhìn không thấy tới chỗ đỉnh thác, bọt nước trắng xoá không ngừng tung ra phảng phất như muốn đem xung quanh nó thấm ướt. Người kia là một bộ áo vải mộc mạc, cổ kiềng buông rủ xuống ở sau người, hần cứ như vậy lẳng lẳng đứng lẳng, phảng phất như trầm tư.

Tình cảnh này làm cho Mạch Dao ở trước màn ảnh tự động cảm thấy một loại bi thương không tên.

Chứng kiến hoàng y xuất hiện, Băng Phong Vạn Lý xoay người đi tới.

<Trước mặt> Băng Phong Vạn Lý : Mạch Dao.

Mạch Dao nhíu mày, hẳn chưa bao giờ ở trong trò chơi hô qua tên thật của mình, hôm nay tốt cùng là làm sao vậy?

<T : Có lẽ mình.... muốn đi.

Mạch Dao phảng phất nghe thấy trong lòng 1 vật gì đó “Phanh” nổ tung. Rốt cục hiểu hẳn lần này dè dặt là vì cái gì, rốt cục hiểu vì cái gì kêu nàng qua nơi này, đây là nơi trước kia bọn họ hay chêm. quá!

Nhìn thác nước tuôn trước mắt chảy bay thẳng xuống, trong thoáng chốc giống như là trở lại thời gian trước kia cùng nhau xoát quá! Khi đó max level cách bọn họ còn rất xa xôi, thao tác trang bị giống như đều là mây bay, hai người cùng một chỗ chỉ biết là luyện cấp cứ như vậy vui vẻ. Vốn cho là bọn họ sẽ liên tục cùng nhau xoát quá! cùng nhau đánh boss, cùng nhau max level, cũng cho rằng có thể liên tục như vậy vui vẻ...

Ai có thể nghĩ tới vốn tưởng rằng sẽ rất dài dòng buồn chán thì ra là ...chỉ giống như thoáng qua.

Hai tay dừng ở trên bàn phím không biết nên nói cái gì cho phải.

<Trước mặt> Băng Phong Vạn Lý : Mạch Dao, bạn ở đó không

<Trước mặt> Mặc Thất Tần : Ừ.

<Trước mặt> Băng Phong Vạn Lý : Minh ngày hôm qua đã theo đuổi được cô gái mình liên tục thích. Cho nên... Minh nghĩ mình khả năng không có thời gian lại tiếp tục chơi.rước mặt> Mặc Thất Tần : chúc mừng.

<Trước mặt> Băng Phong Vạn Lý : Mạch Dao, cậu có nghĩ tới hay không, cậu liên tục ở lại trong trò chơi là vì cái gì?

Mạch Dao tròn mắt trầm tư. Liên tục ở lại vì cái gì đây? Trò chơi này đối với lực hấp dẫn người chơi dù sao cũng có hạn, mặc dù ban đầu thật sự là vì chơi trò chơi mà chơi, nhưng qua đoạn thời gian thích nhất ... còn vì cái gì lưu lại? (Liên : đại thần bạn vứt đi đâu?)

Mạch Dao lúc này mới phát hiện có lẽ mỗi người tiến vào trò chơi nguyên nhân cũng không cùng nhưng liên tục không cùng nguyên nhân rời đi tuy nhiên rời đi khó... là vì không bỏ được những bằng hữu kia.

<Trước mặt> Băng Phong Vạn Lý : bây giờ suy nghĩ một chút, kỳ thật chơi lâu như vậy thu hoạch lớn nhất chính là biết cậu. Nếu như nói phải lý khai trò chơi còn có cái gì mà mình không bỏ được, chính là tình cảm bạn bè của chúng ta. Mặc dù mình chưa từng gặp qua cậu, nhưng là cho dù là ở trong hiện thực...cậu cũng đã trở thành 1 người bạn, 1 người bạn vô cùng quan trọng.

<Trước mặt> Mặc Thất Tần : Ừ, mình biết rõ...

Mạch Dao cảm giác được hốc mắt khê nóng lên. Ngay cả chính nàng đều cảm thấy loại cảm tình này rất kỳ lạ, hai người chưa từng gặp mặt, lại có thể trở thành bạn tốt. Có chút chuyện không thể để cho người khác biết nhưng lại đối với Vạn Lý cũng có thể rất dễ dàng nói ra. Mặc kệ khi nào thì luôn có thể cảm giác được có một người như vậy, bạn ấy bên cạnh

<Trước mặt> Băng Phong Vạn Lý : kỳ thật rời đi trò chơi chuyện này mình đã suy nghĩ thật lâu. Mình vốn cho là có hai bên có phương thức liên lạc, chơi hay không cũng không có gì khác nhau. Nhưng mà Mạch Dao, chúng ta ở trong trò chơi biết, ở trong trò chơi quen biết đột nhiên cảm giác được giống như bỏ trò chơi có khi ngay cả phần tình cảm này cũng cùng nhau bỏ qua sao. Mạch Dao, chúng ta về sau vẫn là bạn bè, phải không?

Mạch Dao hít sâu một hơi, cưỡng chế bức bối trong lòng.

<Trước mặt> Mặc Thất Tần : Ừ, ừ... nào có nhiều ngổn ngang thế! Chúng ta đương nhiên vẫn là bạn bè! Cậu nam nhân lại dài dòng nhu nhược thế!

<Trước mặt> Băng Phong Vạn Lý : ha ha, giống như hơi ki

<Trước mặt> Mặc Thất Tần : yên tâm, tớ cũng không phải là người không phóng khoáng như vậy, hoan nghênh cậu về sau tùy thời quấy rầy ~

<Trước mặt> Băng Phong Vạn Lý : như vậy mình an tâm.

<Trước mặt> Mặc Thất Tần : ừ. Có gì cứ gọi mình, mình out đây ~

<Trước mặt> Băng Phong Vạn Lý : đi đi

Mạch Dao ỉu xiu nằm lì ở trên giường, cảm giác giống như là bị nhốt vào một cái hầm kín không kẻ hở, trong lòng buồn buồn khó chịu. Mặc dù biểu hiện rất rộng rãi, nhưng làm sao có thể thật sự không thêm để ý? “Chúng ta vẫn là bạn bè”, nhưng trò chơi chính là cái duy nhất mà bọn họ có liên quan, Vạn Lý rời đi tựa như đem hai người ngăn đến hai thế giới, bọn họ về sau còn sẽ có chuyện gì để nói sao?

Vạn Lý nói từng lần một trong đầu cất đi: “Cậu có nghĩ tới hay không, cậu liên tục ở lại trong trò chơi là vì cái gì?”

Đúng vậy, liên tục ở lại trong trò chơi là vì cái gì đây?

Ban đầu là đi theo Bùi Lạc chơi thuần túy cảm giác có phần mới mẻ, khi đó nàng cũng chỉ biết hoàn toàn là 1 tiểu Bạch. Sở dĩ chơi tiếp tục là vì gặp được một sư phụ tốt, lại về sau là vì có người bạn Vạn Lý này. Đoạn thời gian trước bị Cơ Uyển Anh chọc nàng liên quyết định muốn làm cho mình trở nên mạnh mẽ. Mà bây giờ sư phụ sớm đã rời đi, Vạn Lý cũng muốn đi, Cơ Uyển Anh biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, Mặc Thất Tần cũng đã luyện tới max level... Như vậy, nàng lưu lại còn vì cái gì?

Chợt phát hiện thế giới ảo này rất đáng sợ, bởi vì tất cả mọi người có lại không nói 1 tiếng nào đột nhiên biến mất. Nhìn xem các hảo hữu nói nhau rời đi – - đầu tiên là sư phụ, giờ là Vạn Lý, kế tiếp là ai... Một cái thân ảnh bạch y cầm trong tay ngọc tiêu hiện lên trong đầu dần dần rõ ràng, Mạch Dao đột nhiên cảm giác được một hồi khủng hoảng không hiểu, nàng bỗng đứng từ trên giường ngồi d

Vì vậy, Mạch Dao lại một lần nữa ngồi ở trước máy vi tính. Cơ hồ là mới vừa online trong chớp mắt, quẹt một cái bóng trắng quen thuộc liền xuất hiện tại trước mặt Mạch Dao, cứ vậy mà mời tổ đội. Mạch Dao không khỏi có chút áy náy, vừa rồi chuyện kia làm mình cứ thế out, lại đem chuyện hái thuốc quên sạch sẽ, không nghĩ tới hẳn còn liên tục chờ.

Cho đến đi ở phía trước Trường Phong Hạo Nguyệt dừng bước lại, Mạch Dao mới phát hiện mình đang đặt mình trên biển mây giữa biển. Hai thân ảnh bị tầng tầng đám sương vờn quanh, ánh nắng sáng rực rỡ xuyên thấu trên tầng mây toát ra vàng sáng mờ ảo làm cho khắp biển mây có vẻ cực kỳ mộng ảo. Một cái gió thoảng mát lạnh rót vào nội tâm của nàng, những thứ phiền loạn kia lại dần dần nhạt đi.

<Trước mặt> Mặc Thất Tần : Oa, Cửu Châu khi nào thì ra có cái bản đồ này rồi?

<Trước mặt> Trường Phong Hạo Nguyệt : đây là bản đồ mới chưa mở của người max level “Vong ưu biển mây”, bất quá bug nên có thể tiến đến

<Trước mặt> Mặc Thất Tần : thì ra là như vậy...

Mạch Dao ngẩng nhìn bốn phía, cái bản đồ mới này cái gì cũng không có. Nàng trong lúc nhất không rõ ràng lắm chẳng lẽ đại thần mang nàng nơi này đơn thuần chỉ là cho nàng mở mang kiến thức hay sao?

<Trước mặt> Trường Phong Hạo Nguyệt : mới vừa mới nhìn thấy Băng Phong Vạn Lý tại trên kênh thể giới cùng mọi người nói.

<Trước mặt> Mặc Thất Tần : ừ, em biết.

Đề cập đến Vạn Lý, Mạch Dao trong lòng lại nhin không được khê mát mát. Nhìn trước mắt người mấy ngày nay như hình với bóng này, nàng đột nhiên rất muốn biết hẳn “vấn đề kia” đáp án ra sao.

<Trước mặt> Mặc Thất Tần : đại thần, anh có từng nghĩ tới hay không, anh liên tục lưu ở trong trò chơi là vì cái gì?

Đại thần cũng không trực tiếp trả lời, mà là vút cho nàng một cái vấn đề.

<T : em muốn rời đi?

Mạch Dao ngẩn ra, muốn rời đi ư?

<Trước mặt> Mặc Thất Tần : em không biết... Chỉ là đột nhiên cảm thấy thì ra là gặp nhau cũng không phải trong tưởng tượng tốt đẹp như vậy, bởi vì mỗi một lần gặp nhau liền chắc chắn mang tới một lần biệt l

<Trước mặt> Trường Phong Hạo Nguyệt : cho nên?

<Trước mặt> Trường Phong Hạo Nguyệt : người ta cũng không thể bởi vì sợ chết mà cự tuyệt sinh ra sao? Huống chi cũng không phải là tất cả gặp nhau đều mang ý nghĩa biệt ly, bởi vì sẽ có lúc em cuối cùng sẽ gặp phải một người, cùng người ta làm bạn cả đời. (Liên : nói quả xa xôi Sở Hạo : là nói cho ng' ta hiểu, mà sợ có ng' ko hiểu...)

<Trước mặt> Trường Phong Hạo Nguyệt : anh sợ dĩ liên tục lưu lại... Là vì có quá nhiều thứ để cho anh không cách nào bỏ qua.

Nếu như rời đi, nếu như rời đi... Đúng vậy, làm sao lại nghĩ phải rời đi chứ? Vạn Lý đi... nàng mất đi chỉ là một bạn chơi mà tình hữu nghị vẫn còn ở đây. Nếu phải ly khai nàng sẽ mất đi toàn bộ thế giới này. Sẽ không còn nữa âm thanh gió thổi xào xạc của cây khô chốn cổ trấn, không có cỗ mộ thần bí khó lường U Minh, không có nơi tiên cảnh vong ưu biển mây... Nh thứ lẽ tẻ rồi có chút động lại, nó cũng không thể dần dần tiêu tan sao?

Nhớ tới “Tình Thiên Oa Oa” nhanh mồm nhanh miệng, “ hạt dưa trong vỏ” đáng yêu, tính tình cùng bên ngoài khác khá xa là bang chủ đại nhân, còn có người giờ phút này đang không nói một lời lẳng lặng đứng ở bên nàng Trường Phong Hạo Nguyệt... Mạch Dao lúc này mới phát hiện, thì ra là ở nơi thế giới ảo này có nhiều cái là tồn tại chân thật như thế...

Lời đại thần nói tựa như trận trận gió mát, đem sương mù quấn quanh nàng thổi tan. Nhìn qua khu vực dưới chân chưa mở ra này, Mạch Dao đột nhiên có cảm giác thoải mái.

Cho dù gặp nhau sẽ mang đến sự chia lìa nhưng vậy ít nhất có thể làm cho mỗi một đoạn đường đều không đến mức cô đơn mà qua, ít nhất sẽ lưu cho mình 1 đoạn kí ức nhớ lại, mà những chia lìa kia có lẽ cũng ý nghĩa như mới gặp nhau... Người ta cũng không thể vì những thứ chia li không thể tránh khỏi kia mà cự tuyệt gặp mặt, mà bỏ lỡ cơ hội “Làm bạn cả đời” kia thì? Đã có nhiều thứ không cách nào bỏ qua... sao còn phải lẩn tránh gì đây?

Bỗng nhiên lại nghĩ đến một cái vấn đề.

<Trước mặt>

<Trước mặt> Trường Phong Hạo Nguyệt : ở đây.

<Trước mặt> Mặc Thất Tần : anh từ 8 giờ liên tục chờ em hả?

<Trước mặt> Trường Phong Hạo Nguyệt : Ừ. Sợ em một mình hái thuốc đem mình hái mất.

<Trước mặt> Mặc Thất Tần : ...

Mạch Dao trên mặt rốt cục hiện nụ cười thần nhiên.

Chương 23 :Tiêu tan

Mạch Dao đang ôm máy tính xem phim, QQ một cái thanh nháy hai tiếng chớp động.

Vạn Lý: ~o (_)o ~ cầu xin an ủi!

Tần: ?

Vạn Lý: hôm nay toi rồi!

Tần: Sao thế?

Vạn Lý: Mình hôm nay đi tìm bạn gái, đang trông thấy cô ấy cùng một cô gái khác đang nói chuyện phiếm, sau đó mình đi qua.

Tần: sau đó... ?

Vạn Lý: Khi mình đi qua cô gái kia đang đặc biệt tức giận nói: “Bọn họ nam nhân không có một đồ tốt!”

Tần: A...ha! ?

Vạn Lý: sau đó mình liền không vui ! Nam người làm sao sẽ không là thứ đồ tốt . Vì vậy mình bật thốt ra: “Ta đây chính là đồ tốt!”

Tần: ách... thứ đ tốt...

Vạn Lý: nói xong mình đã cảm thấy không đúng, mình làm sao lại thành đồ rồi... Sau đó mình liền bổ thêm một câu: “Sai rồi sai rồi... ta đây không phải là một món đồ!”

Tần: phốc! ! ! Ha ha ha! ! ! Anh à đừng có high như vậy được không?

Mạch Dao nằm sấp ở trên bàn cười đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Vạn Lý: hơ...Mình là tới cầu xin an ủi ... Cậu cho mình một chút mặt mũiđược sao?

Tần: mặt mũi đều cho chính bạn ném ~ ha ha... Tổ thật lòng tìm không ra lời nào để an ủi cậu, ha ha...

Vạn Lý: được rồi... mình ngồi chồm trong góc tường thành cây nấm là xong!

Vạn Lý: à đúng rồi... có một vấn đề thỉnh giáo cậu 1 chút.

Tần: cậu nhanh như vậy thành nấm dài rồi sao?

Vạn Lý: ...

Tần: khụ khụ... nói đi nói đi, mình nhất định sẽ vận dụng chỉ số thông minh trong phạm vi của mình giải đáp cho cậu !

Vạn Lý: tớ làm sao lại quen biết 1 người bạn xấu như vậy! Này...cậu nói xem mua vật gì đó đưa cho con gái thì được, mình chưa có tặng qua nên...

Tần: a, cái này phải xem cô ấy thích gì như vậy mới có thành ý, cậu nói xem cô ấy thích gì?

...

Cứ như vậy câu có câu không tán gẫu, Mạch Dao tâm tình dần dần phiêu lãng.

Cùng là sinh viên lại ở vào hoàn cảnh tương tự, vốn là cách sống khác nhau thì sao, Vạn Lý vẫn có đề tài để nói đây? Thì ra là trong lúc vô tình, phần tình bạn này đã vững chắc như vậy. Đóng kín khung chút, Mạch Dao đứng dậy rót chén nước uống.

Lúc này Bùi Lạc về mặt mệt mỏi đẩy cửa vào, vừa vào cửa liền nặng nề đem túi sách bỏ ở trên bàn, đặt mông ngồi trên ghế la hét:

“Mệt chết đi được.... mệt chết đi được! Tuyến tính đại số thật là ác, làm cho người ta chóng mặt, còn phải giặt quần áo nữa! Đáng ghét!”

Mạch Dao nhàn nhã dựa vào cái bàn, nhấp một ngụm nước:

“Chắc, mình cũng có một chồng y phục chưa giặt đây giờ ngại nhiều, tưởng ít mà soạn ra 1đống.”

nh mắt sáng lên: “Mạch Dao, chúng ta cùng dùng một cái tủ lạnh giặt chung đi!”

Mạch Dao sững sờ nước còn chưa có nuốt xuống chặn ở cổ họng, sắc đến ho khan, Bùi Lạc chạy nhanh qua giúp bạn vỗ lưng.

Ho khan nửa ngày rốt cục tạm hồi, Mạch Dao ngồi thẳng lên hơi ai oán nhìn Bùi Lạc, về mặt có chút vặn vẹo, giọng nói vẫn còn là bình đạm :

“Này bạn thân, mình giặt quần áo chưa bao giờ dùng tủ lạnh ... Cho nên cậu hay là tự mình giặt đi.”

“Phốc ha ha ha! ! !” Ngồi ở trên giường Kiều Á kìm nén nửa ngày rốt cục nhìn không được cười ha hả.

Bùi Lạc vẫn vẻ mặt mờ mịt: ” Tủ lạnh gì cơ?”

Mạch Dao kéo kéo khoe môi: “Đem câu cậu vừa nói lặp lại lần nữa...”

Bùi Lạc gãi gãi đầu: “Mình nói, chúng ta cùng dùng chung một cái... Ách”

Kiều Á cười đến run rẩy hết cả người: “Lạc Lạc, tủ lạnh nhà cao thật là chất lượng cao, tủ lạnh nhà mình đến bây giờ đều không được giặt được y phục đây! Khi nào thì đem cái tủ lạnh nhiều chức năng của nhà em mang tới đây ~ để cho chúng ta xem một chút về sau học tập...”

Bùi Lạc hung hăng liếc nàng một cái: “Không phải là nói sai sao...2 người còn vặn!”

“Đem hai chữ nói sai thành ba chữ... Em cũng quá nhiều khả năng ... Thực bị tuyển tính đại số làm gốc đến đáng thương rồi~” Kiều Á theo thói quen lấy ngón tay xoay xoay tóc dài.

Bùi Lạc vừa nghiêng đầu: “Hừ, thật là quá đáng!”

“Thôi nào, thôi nào... không cười cậu nữa~” Mạch Dao vuốt vuốt mặt.

“Thi đấu pk sắp bắt đầu, mau on đi ~

“Ừ!”

Cách trận đấu bắt đầu còn có chừng mười phút đồng hồ, Vô Huyết thành đã chen chúc đông đến mức ngay cả con ruồi cũng không thể tiến vào, trong ngoài thành vùng ngoại thành đều đầy áp người.

Tám giờ vừa đến, ngay chính giữa Vô Huyết thành liền xuất hiện một cái truyền tống môn lớn mà vàng kim mọi người một loạt mà vào.

Mặc Thất Tần theo dòng người hướng giữa thành đi đến mới vừa đi đến trước đã bị một đoàn kim quang nuốt hết. Trên màn hình hình ảnh chuyển một cái, hoàng y đã ở vào một cái phòng không lớn không nhỏ. Gian phòng bốn bề đều là tường màu vàng nhạt trên mặt đất có một đồ đằng cổ quái. Ngoại trừ Mặc Thất Tần trong phòng chỉ có một người.

Lúc này, hệ thống phát ra một cái nhắc nhở:

[Hệ thống] : Chúc bạn 1 ngày tốt lành, chào mừng bạn tiến vào đấu trường pk! Vòng thứ nhất trận đấu chính thức bắt đầu, hệ thống sẽ ngẫu nhiên lựa chọn đối thủ cho bạn, thất bại 3 lần người chơi sẽ bị truyền tống ra khỏi đấu trường. Thời gian thi đấu kéo dài trong 1 tiếng, một giờ sau tất cả người chơi đều sẽ bị truyền tống ra khỏi đấu trường. Các trận đấu sẽ vào khoảng 8 giờ tối liên tục tiến hành trong vòng 1 tháng. Chúc bạn may mắn!

Bên phải phía trên bắt đầu đếm ngược 10 giây tiến hành trận đấu, Mạch Dao hai tay đang ở trên bàn phím chờ giờ đến, đã thấy trên màn hình nhảy ra một hàng chữ.

<Trước mặt> tiểu tiểu Mộng : đừng đánh tôi, tôi bỏ cuộc!

Trên màn hình 1 người mới vừa vừa biến mất, Mạch Dao đã thu đến nhắc nhở: Đối thủ của bạn “tiểu tiểu Mộng” nhận thua, “Mặc Thất Tần” giành thắng lợi, xin đợi hệ thống tìm đối thủ kế tiếp cho bạn.

Kế tiếp, Mạch Dao chờ tới là...

Đối thủ của bạn “nha nha” nhận thua, “Mặc Thất Tần” giành thắng lợi...

Đối thủ của bạn “đẹp muội

Đối thủ của bạn “I LOVE ngày tháng năm” nhận thua, “Mặc Thất Tần” giành thắng lợi...

Đối thủ của bạn “phong tao rồi” nhận thua, “Mặc Thất Tần” giành được thắng lợi...

...

Mạch Dao rất buồn bực. Vốn là cảm thấy ngược đãi lâu như vậy, thật vất vả có cơ hội ngược trở lại, nàng còn rất mong đợi nhưng bây giờ... Mạch Dao nghĩ như thế nào đều nghĩ không ra, tại sao thấy nàng là bỏ chạy, nàng bộ dạng rất giống sói hay hổ báo sao...

Lúc này trong phòng lại tiến đến một người.

<Trước mặt> tuyệt thế người tốt : oa! Đây không phải là Mặc Thất Tần sao! Em lại thế nhưng gặp được Mặc Thất Tần! ! ! Chị thật sự là Mặc Thất Tần

<Trước mặt> Mặc Thất Tần : ...

<Trước mặt> tuyệt thế người tốt : a a a a! Thật sự là Mặc Thất Tần!

<Trước mặt> tuyệt thế người tốt : đại thần... chụp cái ảnh lưu niệm nào ~

Mạch Dao sững sờ. Đại thần sao? Khi nào thì nàng cũng thành đại thần rồi?

<Trước mặt> : vì cái gì thấy chị đều muốn chạy đây?

<Trước mặt> tuyệt thế người tốt : hả? ! Thấy chị không chạy là muốn chết sao? Ngay cả Minh Trạch biến thái Ma Cung Thủ đều có thể bị chị giải quyết, ai dám đánh với chị đây?

Mạch Dao xem như đã hiểu, thì ra là ngày đó tại giác đấu tràng đánh bại Minh Trạch đã truyền ra, không trách được nguyên một đám thấy nàng chạy trốn so với con thỏ còn nhanh hơn.

Đại thần... Đại thần ư?

Nói như vậy.... nàng đã có thể cùng người kia, đứng ở cùng một cái độ cao sao...

Một giờ sau, tại kênh bang phái của Phạm cốc Lâu Lan.

< bang phái> : quá hâm hạp cha ! Ta như thế nào đụng với người một nhà chứ! ! !

< bang phái> cá chép : Anh à, anh ra tay thật ác độc.

< bang phái> Đường Kỷ Khảo Đắc : đối với địch nhân từ chính là đối với mình tàn nhẫn!

< bang phái> vai phụ : chống lại Đường Đường ca hay là một chiêu bị xong T.T

< bang phái> Đường Kỷ Khảo Đắc : không được kêu Đường Đường

< bang phái> vai phụ : Vậy Đường Đường tỷ?

< bang phái> Đường Kỷ Khảo Đắc : ...

< bang phái> hạt dưa trong vỏ : Ha... Toàn thắng ~

< bang phái> Tình Thiên Oa Oa : Chắc, vận khí không tốt đụng phải Bạc Giang Hàn Tuyết ... thua một hồi,

< say không chớp mắt : chớ dả kích em, em đụng phải đều là trâu bò, đã game over !

< bang phái> Mặc Thất Tần : không ghiền, đều không có động thủ liền kết thúc,

< bang phái> Trường Phong Hạo Nguyệt : đến pk.

< bang phái> Mặc Thất Tần : ách... em mới vừa nói cái gì nhỉ? Em cái gì cũng không nói ...Đúng rồi em cái gì cũng không nói.

Mọi người: ...

13. Chương 24 - 25

Chương 24: Bang phái tụ hội?

Mạch Dao vận khí tựa hồ đặc biệt tốt, mấy ngày trôi qua đều cũng không đụng phải đối thủ cường đại. Vòng thứ nhất vừa kết thúc, trên thế giới liền rùm beng lật trời.

[thế giới] con cạp chạy trốn mau : ta siết hộ cái , còn 10' cuối cùng cho out !

[thế giới] sửa chữa điện thoại di động : Trâu bò! Chồng đỡ hải đều là trâu bò.

[thế giới] : không sao lão Hồ ca, ta tiến vào vòng thứ hai a ~

[Tương Du ca : đánh Tương Du đi ngang qua.

[thế giới] Thiên Địa anh hùng : Mi chết... Con cạp chạy trốn mau... lão tử còn không có chuẩn bị tốt mi liền giết ta, mẹ ngươi muốn chết đi!

[thế giới] con cạp chạy trốn mau : kia chờ gia gia nhà ngươi đến đánh sao? Mi ngược lại nói một chút muốn cái chết như thế nào?

[thế giới] Thiên Địa anh hùng : sun of the beach!

Mạch Dao nghiêng đầu nhìn chằm chằm màn hình nửa ngày, rốt cục vẫn phải nhin không được một tiếng bật cười. Cũng không biết người nọ là từ đâu xem một câu như vậy, sững sờ đem “son of a bitch” viết thành cái dạng kia

Bang phái kênh đã tán gẫu .

< bang phái> Tình Thiên Oa Oa : câu này như thế nào chợt nhìn... nhìn quen mắt thế này chứ?

< bang phái> hạt dưa trong vỏ : chẳng lẽ hần ta muốn nói...

< bang phái> ta chỉ muốn lấy tên có thể lấy dài hơn : kỳ thật mọi người nghĩ đều đồng dạng!

< bang phái> : không hiểu tiếng Anh không đáng sợ! Đáng sợ chính là không hiểu còn lấy ra dùng!

< bang phái> Minh Trạch : Mọi người nói đây là khen anh ta, hay là mắng chửi người thế?

< bang phái> Tình Thiên Oa Oa : điều này làm cho em nghĩ đến một vị thi nhân thâm tình ngâm: “A! Kia là ánh nắng trên bờ cát!”

< bang phái> Hạt dưa trong vỏ : a! Chị thật là sáng sủa cỡ nào, sáng lạn cỡ nào, cỡ nào... tâm h thế anof!

< bang phái> Đường Kỷ Khảo Đắc>: Chắc! Mình còn có cái gì có thể nói đây...

< bang phái> Mặc Thất Tần : Chẹp! Không có văn hóa, thật đáng sợ!

Trên thế giới tựa hồ so với lúc trước an tĩnh hơn rất nhiều, sợ là đều bị câu “Ánh nắng trên bờ cát ” này làm cho nội thương, không bị nội thương đại khái cũng đều vội vã tìm cột thu lôi đi.

< bang phái> Tình Thiên Oa Oa : nói xem ngày 1/5 sắp đến, chúng ta có nên tụ họp hay không?

< bang phái> ta chỉ muốn lấy tên có thể lấy dài hơn : tốt tốt!

< Tình Thiên Oa Oa : Hạt dưa có rảnh đến không? Người ta rất nhớ nàng đó!

< bang phái> hạt dưa trong vỏ : có, em cũng vậy rất nhớ chị đó!

< bang phái> chần dề tỉnh tỉnh : Gặp ở nơi nào? Tất cả mọi người đều cùng chỗ ?

< bang phái> Đường Kỷ Khảo Đắc : đứa bé này nhà ngươi lại quá ngơ rồi, sever này phần lớn là người thành phố B .

< bang phái> : ách... em có thể đi không?

< bang phái> Tình Thiên Oa Oa : đương nhiên.

< bang phái> ta chỉ muốn lấy tên có thể lấy dài hơn : lão Đại, bang chủ đại nhân ~~ cầu kiến gặp mặt.

< bang phái> Minh Trạch : đúng nha ~ lão Đại cũng không cần sửa lại, dù sao hần ta cũng không đi.

< b Trường Phong Hạo Nguyệt : đi.

< bang phái> tiểu Hoả bán gái : Wow! Lão Đại anh cũng đi ư?

< bang phái> hạt dưa trong vỏ : ơ, buôn người, chị gần đây lặn xuống nước quả nhiều năm!

< bang phái> tiểu Hoả bán gái : khủng hoảng kinh tế

< bang phái> Đường Kỷ Khảo Đắc : ca đây cũng vậy cũng muốn đi! Ta cũng muốn đi xem

< bang phái> vai phụ : ta còn cho tới bây giờ chưa thấy qua lão Đại đây! Ta cũng muốn báo danh!

< bang phái> Tình Thiên Oa Oa : đây là gặp mặt... Hay là triển lãm lão Đại đây...

< bang phái> Minh Trạch : hắc hắc, lão Đại của mọi người bộ dạng rất đẹp trai.

< bang phái> Đường Kỷ Khảo Đắc : lão Đại

cầu xin nói cân nặng, chiều cao, số đo ba vò

< bang phái> Minh Trạch : Đây... nhà người thấy chẳng phải sẽ biết!

< bang phái> Đường Kỷ Khảo Đắc : thấy em cũng không biết... Em có thể đi ôm một cái được không?

< bang phái> Trường Phong Hạo Nguyệt : ta nhớ được có người van qua ta, thi đấu pk vòng thứ hai nếu như đụng phải thì hạ thủ lưu tình...

< bang phái> Đường Kỷ Khảo Đắc : lão Đại em sai rồi! Lão Đại em về sau không dám! Lão đại anh minh thần võ

< bang phái> : đứa hủ bị kinh sợ .

...

Vừa nhắc tới gặp mặt không khí trong bang phái lập tức high lên, những người hàng năm lặn xuống nước cũng thỉnh thoảng đi ra bốc khói, mọi người tựa hồ là đặc biệt mong đợi.

Sở Hạo ánh mắt quét qua kênh nói chuyện, tay thon dài ở trên mặt bàn gỗ ra tiếng vang có tiết tấu tựa hồ đang chờ đợi cái gì đó.

Phạm Cốc Lâu Lan gặp mặt hần chưa bao giờ đi qua. Hần vốn là yêu thích sự yên tĩnh, sự gặp mặt này đối với hần mà nói tựa hồ cũng không ý nghĩa. Cho dù là trong trò chơi tiếng xúc thật vui, gặp mặt cũng chưa chắc có chuyện để nói. Nhưng lúc này đây, hần lại gõ ra một chữ “Đi” – - đột nhiên rất muốn biết cô gái hoàng y khi thì trầm tĩnh, khi thì linh động kia đến tột cùng là 1 cô gái như thế nào...

Vẫn không có hồi phục sao... Sở Hạo trong lòng có chút ảm đạm, không biết là thất lạc hay là thất bại. Cũng đúng, nàng không hề giống người biết gom góp

Sở Hạo khẽ thở dài một hơi, phát ra một cái tin nhắn.

<Chat riêng> : Trường Phong Hạo Nguyệt: Thất Tần, đi hái thuốc không?

<Chat riêng> : Mặc Thất Tần: Ok

Sở Hạo trông mắt nhìn trả lời nhanh như vậy, nàng quả nhiên vẫn luôn hiện hữu chỉ là thủy chung không nói tiếng nào.

Sauk hi max level, bản đồ bình thường quái đã không thể đối với Mặc Thất Tần tạo thành uy hiếp, Mạch Dao có điểm nhằm chán nhìn xem tiến độ hái thuốc rồi cho đến khi kênh chat xuất hiện một dòng chữ nhỏ.

<Trước mặt> Trường Phong Hạo Nguyệt : 1 tháng 5 bang phái tụ hội, em có đi không?

Mạch Dao liền giật mình. Nàng chưa từng thấy qua bạn trên mạng đối với gặp bạn trên mạng còn có chút lo lắng. Nhưng là lúc này nàng lại không hiểu mình sao không muốn cự tuyệt, có lẽ là Vạn Lý rời đi làm cho nàng càng thêm sợ hãi mất đi bằng hữu. Vừa rồi xem mọi người tán gẫu khí thế ngất trời nàng đột nhiên có một loại cảm giác phảng phất thế giới của bọn họ cũng không thuộc về nàng. Có phải hay không trong hiện thực có liên lạc sẽ càng thân mật hơn một chút đây?

<Trước mặt> : em cũng không biết. Để xem đã rảnh rồi có thể sẽ đi.

Sở Hạo khẽ nhích khốe môi. Mặc dù là xác định thế, nhưng ít ra nàng còn không có lập tức cự tuyệt. Hắn nhắm mắt lại, dùng ngón cái vuốt vuốt huyết Thái Dương: Sở Hạo, mi làm sao thế...

Mạch Dao vừa đi vào phòng học, chỉ nghe thấy phía trước xa xa có người kêu tên của nàng, thanh âm này có chút xa lạ, nhất thời nghĩ không ra là ai. Mạch Dao ngược mắt nhìn lại chỉ thấy một người vung tay phải đang vui mừng. Mạch Dao nhón miệng cười. hướng nam sinh kia đi tới

u Yết rất tự giác đi đến phía bên trong, cười rộ lên mang theo một chút ngu dần:

“Mạch Dao, Mạch Dao, tối ngày hôm qua thi đấu ok, con gái có phải hay không không hề áp lực hả

Mạch Dao buông tay ra: “ Đúng vậy”

“Ai, khổ thật.... sớm biết như thế, anh đây liền tạo acc nữ! Nhất định là vô địch!”

Mạch Dao trắng mắt liếc hắn một cái: “Đẹp... Nhân yêu bị biết sẽ bị quần chúng rộng lớn khinh bỉ.”

u Yết làm mặt cái tức cười, Mạch Dao bị chọc cho cười không ngừng.

“À, đúng rồi, ngày 1 tháng 5, bang phái tụ hội em có đi hay không?” u Yết khó khi nào đứng đắn hỏi

“Em không biết.... anh từng đi rồi?”

“Đúng vậy, bình thường bang phái liền mấy tháng gặp một lần,m dù sao mọi người ở đều không xa”

“A... Như vậy...” Mạch Dao như có điều

“Đi đi.... Đi đi, rất hay đó!” u yết giật dây nói

“Hạt dưa trong vỏ là một đại mỹ nữ, Tình Thiên Oa oa là Laury, Buôn người kỳ thật bộ dạng rất chính phái, bang chủ đại nhân luôn là bị!”

“Phốc!” Mạch Dao bị câu “Bang Chủ đại nhân luôn là bị” hoàn toàn chủ ý. Bất quá ngấm lại cũng đúng, Minh Trạch người này luôn ngạo kiều trong phái thì ồn ào, còn thật sự thì luôn có khuôn cách al2 bị.

“Hi hi, những người khác anh đây liền không thêm nói cho em đâu, em nếu như là đi.... nhất định sẽ bị sợ đến” u yết đáng yêu trừng mắt nhìn.

đều nói như vậy, em còn dám đi sao?”

“Đi đi đi đi... Bọn họ đều là ngưỡng người chơi rất vui vẻ, sẽ không đem em đi bán!”

“Vây... Được rồi!” Mạch Dao gật đầu

“Ok! Cứ quyết định như vậy đi”

Chương 25: Sẽ gặp mặt

“Ngày 1/5 với vẻ mong đợi, một tia thấp thỉm lặng lẽ tới. Địa điểm tụ họp cả Phạm Cốc Lâu Lan lần này tại thành phố B là một phòng KTV VIP. Đi theo sau lưng u yết, Mạch Dao khẽ cắn môi dưới, nàng có thể tình tường cảm giác được tiếng tim đập của mình. Mới đi đến cửa phòng, Mạch Dao chỉ nghe thấy bên trong truyền đến tiếng cười. Tay không tự chủ nắm thật chặt ống tay áo. Cửa chỉ mở một nửa, Mạch Dao đã nghe thấy từ bên trong truyền ra một giọng nữ trong trẻo gọi

“Hơ

đây không phải là Đường Đường xa sao! Đường Đường ca hôm nay tới chậm, phải phạt rượu!” Mạch dao đi qua nửa cửa đang mở nhìn vào bên trong, chỉ thấy 1 ghế màu nâu nhạt mười mấy người nam nữ trẻ tuổi đang ngồi.

u yết ưu nhã cười một tiếng: “Đừng nóng vội, xem một chút ca đây manga i đến cho mọi người này?” Hắn hướng một bên bước một bước đem Mạch Dao lôi ra

“Oa~ ai vậy? Thất Tần sao?” Ngồi ở bên trong 1 tiểu nữ sinh cười nó

Mạch dao cười hướng nàng khẽ vuốt cằm. Còn chưa kịp tự giới thiệu mình, một than ảnh mau lẹ lại đột nhiên chạy tới cho Mạch dao một cái ôm thật to, vẫn còn ở trên mặt nàng chụt một phát làm Mạch Dao bị cả kinh sững sờ.

Cô gái kia tựa hồ rất thỏa mãn, khoảng cách gần thường thức vẻ mặt của mạch Dao, còn cố ý vút cho Mạch Dao một cái mị nhãn: “Tài thần bảo bối, người ta thích em đó!”

Mạch dao khoe mắt hung hang co quắp hai cái: Chị là ưa thích em sao? chị rõ ràng là vô lễ với em! Mọi người rồi rít cười. Mạch Dao vốn là tâm tình khản trương cũng dần dần chậm rãi thả ra. Đúng như theo lời u Yết, bọn họ vừa nhìn chính là một đám người rất đáng yêu, rất dễ dàng chung đụng.

Tựa hồ là cảm thấy một tia khác thường, Mạch Dao vô thức nhìn về phía bên trái gian phòng. Một nam nhân mặc áo trắng đang ưu nhã nghiêng người dựa vào 1 góc ghế sofa, xa xa nhìn chăm chú vào nàng, đáy mắt ẩn hiện một cái vui vẻ nhàn nhạt. Không biết vì cái gì, nhìn hắt mạch Dao liền nhớ lại một mảnh kim quang bao phủ xuống cổ trần, 1 người đứng lẳng lẳng tại bên cạnh tấm bia đá khác. Giống nhau là lẳng lẳng ở một cái góc khác... 1 cảm giác tồn tại mà không thể bỏ qua... Sẽ là người này sao? Mạch Dao ngẩng đầu lên, đối diện người kia ánh mắt mỉm cười, nàng cảm giác được gò má mình khẽ nóng lên. Lúc này, một giọng nam cao to lên tiếng:

“Không bằng chúng ta kêu Thất tần đến đoán đi, đoán xem tên mọi người trong trò chơi?” Mọi người rồi rít tán t

“Được” Mạch Dao cười gật đầu. Bất quá ... Đã đoán có cái gì thưởng?”

“Đoán mười lần, có thể đem một nửa thú nhồi bông trong hoạt động hôm nay cho em ôm về đi thế nào?” Một cô gái văn văn tĩnh tĩnh nói, giơ tay chỉ vào hang thú nhồi bông.

Mạch Dao dí dỏm cười một tiếng: “Ok, vậy em bắt đầu!”

Đi đến cô gái vừa rồi “Vô lễ” với mình đứng bên cạnh, Mạch Dao phi thường xác định vươn tay, nói ra tên trong trò chơi: “Xin chào, hạt chưa trong vỏ”

“Ặc, người ta nhanh như vậy liền bại lộ~” Cô gái kia vuốt vuốt trán, nắm chặt lại tay nàng.

“Chào em Thất tần, chị tên Tạ Trần.”

“Ngu ngốc, trừ em ra còn có ai gọi em ấy là thần tài bảo bối!” Cô gái nhỏ nhắn xinh xắn ở giữa cười mắng. Mạch Dao tiện đà chuyển hướng cô gái vừa rồi mở miệng nói chuyện: “Chị là Thành thiên oa

“Ha ha, chị cũng lộ rồi!” tạ Trần cười đến sáng lạn. Cô gái mặt như trẻ con kia hướng Mạch dao cười ngọt ngào:

“Thất Tần xin chào, chị là Kha Mộng Lăng.”

Mạch Dao ánh mắt quét qua những người còn lại trong phòng, cuối cùng dừng lại người nam cao to: “Anh chính là Ta chỉ muốn cái tên có thể dài hơn phải không?”

“Hả?” Nam sinh ngẩn ra, “Làm sao em biết?”

“Em thấy u yết vừa đến liền trực tiếp ngồi xuống giữa anh cùng Tạ Trần cho nên em đoán anh và anh ta rất thân nên đoán tên.”

“Thật lợi hại... này mà cũng làm cho em nhìn ra.” u Yết vỗ tay.

Nam sinh kia cộc lốc lấy tay gãi gãi đầu: “Xin chào Thất tần, anh gọi là Vương Nhất.” Mạch Dao khoe môi không khỏi nhếch ra. Vương Nhất, t của hắt chỉ có 2 chữ... Đang lúc nàng chuẩn bị đoán người kế tiếp, ngoài cửa truyền đến một giọng nam dễ nghe: “Hi, mọi người, ta đã tới

Có nhớ ta h

Mạch Dao chuyển hướng nhìn ra cửa. Một người mặc áo sơ mi kẻ ca rô màu lam trắng, tên đỉnh đầu đội 1 cái mũ lưỡi trai rất trẻ tuổi đang nhẹ nhàng đi tới. Trông thấy Mạch Dao, người nọ cước bộ thể nhưng dừng lại “Ồ~ vị tiểu mỹ nhân này là ai thế? Mau giới thiệu cho anh đây một chút~” Người nọ cười đến cực

xinh đẹp. Mạch Dao bắt động thanh sắc mỉm cười, âm thầm quan sát đến người trước mắt này, lại vừa cao vừa gầy, trắng, bộ dạng cao như thế... Xinh đẹp ... nếu như bánh bao thế... Nhất định là!

“Nghe tiếng đã lâu... bang chủ đại nhân, em hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền! Mặc Thất Tần hữu lễ!” Mạch Dao dí dỏm ngẩng lên, chấp tay thi lễ.

“Ha ha! Giỏi!” Nam tử cười mở cười to.

“Thất Tần, em quá thần, đã đoán ra được 4 người mà hoàn toàn dung! Em là thế nào đoán được?” Kha Mộng Lăng tò mò hỏi.

“Hắc hắc... trực giác!” Nghĩ đến câu nói của u Yết “Bang chủ đại nhân luôn là bị”, Mạch Dao không khỏi cười đến có điểm vận vẹo.

Còn thừa lại người cuối cùng, Mạch Dao chậm rãi đi về hướng bên trái, tại trước mặt người mặc 1 thân màu trắng thoải mái. Người nọ vẫn như cũ nhàn nhạt cười nhìn nàng, trong ánh mắt mơ hồ chớp động những gì đó. Người này... nhìn rất quen mắt, tựa hồ đã gặp nơi nào, Nhưng Mạch Dao lại không nhớ nổi đã gặp anh ta ở nơi nào

“Anh là...” Mạch Dao không hiểu cảm thấy có chút khẩn trương. “.... Trường Phong Hạo Nguyệt sao?”

“Không xác định như vậy sao...” Người nọ giương nhẹ khóe môi, chậm rãi đứng dậy.

Một hồi hơi thở mát lạnh đập vào mặt, Mạch Dao khẽ ngẩng đầu lên, nhìn qua con mắt thâm thúy kia. Rõ ràng là ánh mắt cực kỳ ôn, lại làm cho nàng có một cảm giác tim mình đập rộn lên.

“Thất Tần, anh là Sở Hạo”

Giọng nói ôn nhuận như nước ôn tuyền chảy qua, Mạch Dao từ bình thường thành sững sờ tại chỗ. Sở Hạo.... Anh ấy lại là Sở Hạo! Không trách được, có một loại cảm giác đã từng quen biết, lại có cảm giác xa lạ...

“Sở Hạo” Cái tên này Mạch Dao nghe suốt mười năm!

Bây giờ thì nàng biết rõ mình là “vinh dự” gặp được con người của niên kỉ rồi, Ca ca kia mỗi lần xuất hiện trong lễ trao giải cơ hồ là thần tượng trong suy nghĩ của mỗi

KHi học sơ trung, vị lão sư chủ nhiệm lớp của nàng cứ trong miệng ngoài miệng chính là: Ta đã một lần đào tạo để Sở HẠO làm lớp trưởng như thế nào,.....

Rồi khi mới vừa tiến vào cao trung, nàng luôn nghe người ta nh8ác tới, người học sinh vừa mới tốt nghiệp Sở Hạo kia thi như thế nào, như thế nào....

Nàng từng xem qua một cuộc tranh tài diễn thuyết qua truyền hình của thành phố H vẫn còn nhớ rõ người nọ khi đó thần thái phi thường, hang hái. Cái loại tự tin chói mắt, tuổi trẻ khinh cuồng.

“Sở Hạo” cái tên này, từng là tất cả khát vọng mục tiêu thành công của bao đứa nhỏ, nó tựa hồ có thể cho người ta một loại tín niệm “ Tôi cũng có thể làm được”

Từ khi học tiểu học đến cao trung, Mạch Dao ở thành phố H là lộ trình giáo dục tốt nhất, tựa hồ mỗi khi đến một chỗ cũng có thể chứng kiến “Sở Hạo” lưu lại dấu chân, nhưng mà Mạch Dao lại chưa bao giờ chính thức biết qua người này. Cứ việc từ sơ trung đến cao trung, bọn họ đều là cùng một trường nhưng khi nàng nhập học thì anh ấy đã tốt nghiệp. Ba năm tựa hồ là gần trong gang tấc rồi lại xa không thể chạm. Mỗi một lần, đều là gặp thoáng qua cũng không gặp được.... Trước mắt người này lại là Sở Hạo! Mạch Dao nhất thời không biết phản ứng gì! Vị thiếu niên trong trí nhớ cùng nam nhân trước mắt, hai thân ảnh dần dần tại trong đầu Mạch Dao đánh qua lại sau đó một chữ”MATCH” thật to bỗng nhiên nhảy ra— giống như là trong phim truyền hình vậy!

14. Chương 26 - 27

Chương 26: Sẽ gặp mặt (hai)

Sở Hạo không hiểu nhìn cô bé trước mắt. Trên mặt của nàng có một tia kinh ngạc, một chút rối ren. Sở Hạo không khỏi có chút thất bại. Sớm biết rằng nàng là 1 cô gái không giống người thường, phẫu ứng của nàng lúc này là ngoài dự liệu của hắn.

“Thất Tần?” Sở Hạo khẽ cúi người.

Hơi thở ẩm áp xẹt qua gò má Mạch Dao phục hồi lại tinh thần, đối diện lại cặp mắt nghi hoặc kia. Khoảng cách gần như vậy làm cho trên mặt nàng đã nóng lên, Mạch Dao không tự chủ cúi đầu.

“Ách... Học trưởng chào, em tên Đồng Mạch Dao.”

Học trưởng? Đồng Mạch Dao

Sở Hạo trên mặt hiện ra quệt một cái biết rõ vui vẻ: “Thì ra là em chính là người nói câu ‘ nếu như không thể đuổi đi bóng tối vậy thì hãy đi về hướng có ánh sáng’ kia sao?”

“Hả !” Mạch Dao kinh ngạc ngẩng đầu

“Làm sao anh lại biết?”

Sở Hạo cười khê: “Đến đây, ngồi xuống nói chuyện.” Mạch Dao cùng hắn ngồi xuống, trong mắt là tràn đầy hiếu kỳ, lúng túng cùng mất tự nhiên vừa nãy bị quệt sạch.

“Anh còn biết ‘ muốn biết bao cát làm sao có thể đi qua thì phải gặp người đã từng đi qua nó .’” Sở Hạo dấy mắt vui vẻ dần dần lan tràn.

“A!” Mạch Dao cảm thấy có chút bị kinh hãi, lại chứng kiến cặp hắc mâu kia chớp động điểm điểm tinh mang.

“Ha ha, vị chủ nhiệm cao trung lớp em không khéo là đại bá của anh.” Hắn còn nhớ rõ vị lão sư ngữ văn kia ở trên bàn cơm luôn ít nói kiệm lời thế nhưng cười lớn nói: “Quá thú vị, bác chưa từng thấy qua 1 học sinh thú vị như vậy!”

Làm sao sẽ trùng hợp như vậy? Mạch Dao sắc mặt trở nên hồng.

Nhớ tới lúc học lớp mười có một lần lớp giờ tự học buổi tối, cả trường đột nhiên bị tắt điện, qua hơn mười phút cũng không thấy đèn sáng trong phòng học hỗn loạn.

Mạch Dao đợi đến chịu không nổi, cầm lên cặp sách liền đi ra ngoài. Lúc ấy lão sư trực ban ngăn cản lại hỏi: “Học sinh Đồng Mạch Dao, em đi đâu vậy ?”

Vì vậy nàng bật thốt ra: “Nếu như không thể đuổi đi bóng tối như vậy thì hãy đi về hướng có ánh sáng. Em phải về nhà , mọi người cứ tiếp tục.”

Lão sư trực ban đại khái là không nghĩ tới Mạch Dao lại đột nhiên lại nói một câu như vậy, sững sờ tại chỗ một hồi lâu không có ngăn trở.

Mặc dù về sau Mạch Dao bởi vì tự tiện về bị chủ nhiệm lớp phê bình giáo dục nửa ngày, câu “Nếu như không thể đuổi đi bóng tối như vậy thì hãy đi về hướng có ánh sáng” cũng bị bạn học cùng lão sư trong trường truyền rộng khắp ra. Chỉ là không nghĩ tới, lời này lại sẽ truyền tới lỗ tai của hắn.

“Em biết không? ” Sở Hạo nhẹ nhàng cười.

“Tắm thiệp kia của em cho tới bây giờ vẫn còn ở tại trên bàn làm việc của đại bá anh. Anh cho tới bây giờ chưa thấy qua 1 tấm thiệp lại có đôi ngọ như này .”

Nhớ rõ ngày đó hắn tại thư phòng đại bá trong lúc vô tình chứng kiến tấm thiệp này, tò mò hỏi thăm lai lịch, mới biết được đó là đại bá nhận được quà khi lên thành giáo sư. Bác ấy nói đây là món quà đặc biệt nhất mà bác ấy nhận được.

Kỳ thật đây chẳng qua là 1 tấm thiệp bình thường không có gì lạ, đặc biệt là thiệp bằng chữ. Cả tấm thiệp không có bất kỳ câu chúc nào chỉ là dùng bút viết một hàng chữ như vậy: ‘ muốn biết bão cát làm sao có thể đi qua thì phải gặp người đã từng đi qua nó ’” Cũng là khi đó Sở Hạo nhớ kỹ góc phải phía dưới thiệp ký tên – - Đồng Mạch Dao.

Thần kỳ sao? Sở Hạo nghĩ thầm: có lẽ có vài người nhất định là phải gặp được.

“Này, lão Đại cậu quá không hiền hậu đi, Thất Tàn vừa mới đến mười phút đã bị cậu chiếm đoạt, không nên như vậy!” Nhiếp Vũ Trạch bắt măn hét lên.

“Sao?” Sở Hạo nheo lại ánh mắt, tự tiểu phi tiểu liếc

Nhiếp Vũ Trạch giống như là đột nhiên cảm giác được một hồi gió lạnh, không khỏi rụt cổ một cái: “Cái kia... Như thế nào cũng phải... tự giới thiệu mình 1 chút đi?”

Sở Hạo tựa hồ hài lòng cười cười, nhàn nhả dựa về ghế sofa.

Tạ Trấn bắt đắc dĩ liếc mắt: tên này không có tiền đồ, dựa vào hấn giỡn người mới 1 chút đây!

Kha Mộng Lăng trực tiếp khinh bỉ hấn: “Ai nha, hài tử bị kinh sợ!”

Nhiếp Vũ Trạch oán thầm: Đẹp, cô có bản lĩnh thì giỡn đi! Có lão Đại mạnh mẽ khí tràng bao phủ như vậy xem cô còn chịu nổi sao!

Mạch Dao có chút thẹn thùng nhún nhún vai, cười với tất cả mọi người chính thức chào hỏi:

“Chào mọi người em là Mặc Thất Tàn, tên em là Đồng Mạch Dao.

Tạ Trấn bắt măn chu môi: “Như vậy đã xong? Không có tính, báo thân chiều cao, cân nặng, số đo ba vòng!”

Mạch Dao cười nói: “Chị không phải mới vừa ôm qua sao?”

ạ Trấn nhất thời bị nghẹn nói không ra lời.

“Anh còn không có ôm! Anh cũng muốn ôm!” Nhiếp Vũ Trạch vọt từ trên ghế nhảy dựng lên, một đôi mắt lóe sáng lóe lục quang.

Kha Mộng Lăng vui mừng thở phào một cái – - đứa bé này rốt cục có tiền đồ!

“Khụ khụ...” Sở Hạo tay trái hơi nắm, che miệng ho nhẹ.

Nhiếp Vũ Trạch hơi cảm thấy hai đạo mắt như dao âm trầm hướng hấn bắn thẳng đến mà đến. Hấn không tự giác run rẩy, ngoan ngoãn ngồi trở về.

Tạ Trấn cùng Kha Mộng Lăng nhìn nhau, phẳng phất yên lặng truyền đạt cùng 1 tin tức: bang chủ luôn là bị....không đáng tin cậy!

Đùa giỡn vô vọng, mọi người bắt đầu mỗi người một lời về phía Mạch Dao giới thiệu chính mình.

Ngồi ở bên trái Kha Mộng Lăng 1 nam sinh cao gầy mở miệng: “Mạch Dao chào, anh là vai phụ, tên Lâm Dương.”

“Lâm Dương” cái tên này mặc dù rất tầm thường, nhưng vóc người là phi thường đẹp mắt, nhất là con mắt dài nhỏ kia, tuyệt đối phóng tới đều là “nhân vật chính” !

Mạch Dao cười hướng hấn vuốt cằm.

Bên cạnh một vị nam sinh khác nói: “Mạch Dao chào, anh gọi Đào Chí Viễn, mọi người gọi là buồn người, trò chơi là tiểu Hoả bán gái.”

Mạch Dao . Người này mặc áo sơ mi trắng, ngũ quan bộ dạng cũng không xuất chúng, tóm lại hết sức hài hòa. Trên sống mũi một bộ kính đen càng khiến cho hấn có vẻ tương đối nhã nhặn. Đào Chí Viễn... Tên chủ nghĩa xã hội khoa học cỡ nào!

Bất quá nói trở lại, làm một “buôn người ” ưu tú, anh chàng Đào Chí Viễn này tướng mạo không thể nghi ngờ là phi thường có tính mê hoặc. Nếu là đổi lại một bí ử đại thúc trung niên thì sẽ giống như là ở bên cạnh dựng lên một khối bài viết “Ta là người xấu “, đây chẳng phải là không có người mắc câu sao?

Mạch Dao cố nén cười, nghiêm túc nói: “Nhĩ hảo, anh buôn người.”

“Tỷ tỷ xin chào, em là cá chép, tên em là... Lý Du” một chàng trai nhỏ gầy hơi ngượng ngùng mở miệng.

Mạch Dao nghe được có vẻ phát mộng, Sở Hạo cười nhẹ vì nàng giải thích nghi hoặc: “Là Lý trong mộc tử, ‘ du ’trong Chu Du.”

“Thì ra là như vậy ” Mạch Dao đ với cậu nam sinh kia mỉm cười.

“Chào Mạch Dao, anh là Chấn dê tinh tinh, tên Phạm Thành.” Nói chuyện nam sinh có vẻ hơi mập.

“Xin chào ~

“Xin chào, anh là Lý Bân, tên ID Thiên Đăng.”

“Thiên Đăng? Anh thế nhưng ở trong bang phái của chúng ta!” Mạch Dao có chút giật mình. Vị “thiên đăng đại nhân” này cũng là cao thủ xuất quỷ nhập thần trên bảng xếp hạng tiếng tăm lừng lẫy, Mạch Dao chưa thấy qua hẳn ở trong bang phái nói chuyện.

Người nọ cười một tiếng: “Anh vốn là định liên tục lặn xuống nước, bất quá là nghĩ bang phái gặp mặt sẽ có phải hay không như vị đứng đầu các quốc gia hay không.”

Sở Hạo khó được khi chủ động mở miệng: “Thực tiếc nuối, cho cậu thất vọng rồi.”

“Ha ha, thật ra khiến ta đây mở rộng tầm mắt .”

Rốt cục lần lượt đến tay cô gái ôm thú nhồi bông mềm mại nho nhã, Mạch Dao thật tò mò cô nương này rốt cuộc là ai. Nàng tựa hồ biểu hiện được mình cũng rất quen thuộc, Mạch Dao nhưng vẫn đoán không ra nàng là ai.

“Mạch Dao ~ mình gọi Nghiêm Tranh Tranh, trò chơi ID là Túy Vô Miên!”

Túy Vô Miên lại là nữ hài tử? Mạch Dao tại chỗ hóa đá.

“Ha ha ha!” Cô gái cười mở cười to. “Ta đây thành công hù đến một người!”

Mạch Dao tức giận lườm nàng một cái: “Được lắm, hai ta biết lâu như vậy, cậu rõ ràng giấu diếm mình cơ mật trọng đại như vậy! Quá đáng ghét!”

Nghiêm Tranh Tranh dí dỏm le lưỡi: “Sớm nói cho cậu biết không phải không dễ chơi ư?”

Mạch Dao ôm đệm ở sau lưng làm bộ ném hướng Nghiêm Tranh Tranh, hù dọa nàng vội vàng ôm đầu.

“Hắc. ” lúc này đến phiên Mạch Dao nở nụ cười.

“Ai kêu cậu làm mình sợ!”

“Mạch Dao cậu cũng hù đến mình!” Ngồi ở bên cạnh Nghiêm Tranh Tranh cô gái tóc ngắn vô tội lên án đạ

“Mình là không có yêu ~ tên Lưu Tuyết.” có yêu ~ cậu cũng tới! Đã lâu không gặp cậu lên trò chơi rồi sao!” Mạch Dao có chút ít hưng phấn, hai người này đều là lão bằng hữu của nàng .

“Đúng vậy” Nghiêm Tranh Tranh cười nói. “Lưu Tuyết cùng một ký túc xá với mình , nghe nói cậu tới nên đặc biệt cùng mình đi đến đây!”

“Lưu Tuyết tốt!” Mạch Dao rất vui vẻ. “Trước mình còn nghĩ đến 2 người là tình nhân đây.”

Trong phòng người đã toàn bộ tự giới thiệu mình xong, mọi người rất nhanh liền chơi thành một mảnh, đánh bài đánh bài, ca hát ca hát, còn có chơi trò chơi giết người .

Chương 27: Sẽ gặp mặt (ba)

Mạch Dao cảm thấy thế giới này rất kỳ diệu. Giờ phút này nàng lại cùng thần tượng khi còn bé của mình sòng vai ngồi, tán gẫu cực kỳ sung sướng.

Biết được mình ở trường học cũ thanh danh hiển hách, Sở Hạo nhiều hứng thú đặt câu hỏi: “Phải không? Bọn họ nói những gì về anh

“Vâng... Nói cái gì đều có. Nhiều nhất là nói anh thành tích tốt, thành tích cao hơn hết thầy. Đúng rồi...” Mạch Dao suy nghĩ một chút nói.

“Còn có nói anh chữ rất đẹp .”

“Hả? Vậy em cảm thấy thế nào?”

“A... ? Em chưa từng thấy qua, đều là nghe người khác nói .”

Sở Hạo nhếch một cái khóe môi từ trong túi lấy ra một cây bút tại một tờ giấy nhỏ viết gì đó, sau đó đưa tờ giấy kia cho Mạch Dao.

“Thỏa mãn một chút lòng hiếu kỳ của em đi. Em xem, kỳ thật cũng không có đẹp như trong tưởng tượng phải không?”

Mạch Dao ánh mắt rơi tới tờ giấy màu trắng trong tay, màu mực màu xanh tiêu sái mà không lực độ.

“Thật sự rất đẹp!” Mạch Dao tự đáy lòng tán thưởng.

“Chữ của em cũng rất đẹp mắt.” Sở Hạo cười khê.

Trông thấy trang giấy là một hàng con số, Mạch Dao do dự đặt câu hỏi: “Đây là...”

“Phương thức liên lạc với anh. Về sau có việc cthì hãy gọi cho anh.” Nhấp mắt sâu và đen kia Mạch Dao có trong nháy mắt hoảng hốt.

Mạch Dao yên lặng cất tờ giấy kia: “Đúng rồi khi em học sơ trung Phùng Hạc lão sư thường thường nhắc tới anh, thầy ấy trước kia là chủ nhiệm lớp anh phải không?”

“Ừ” Nhớ lại vị lão sư thú vị đó Sở Hạo trên mặt mang theo sung sướng vui vẻ.

“Khi đó bọn anh đặt cho thầy 1 cái tước hiệu là ‘vương tử ếch’. Cái kính kia sau một năm càng dày hơn, nên bọn anh nói giỡn là thầy mắt kính dày hơn một chút nữa sẽ ngay cả con mắt đều không nhìn thấy .”

“Ha ha, bọn em trước kia gọi thầy là ‘ chuột chũi!’”

“Bởi vì Đại Môn Nha độc hành sao?”

“Đúng vậy. Trình độ ngữ văn của thầy thì...có thể khỏi bàn, em nhớ được có một lần thầy đem ‘ thân kiêm đếm chúc ’ nói thành ‘ gương cho binh sĩ ’”

Sở Hạo giống như bắt đắc dĩ khuya tay: “Đây là cũng có đạo lý . ‘ thân kiêm đếm chúc ’ thời gian dài, khả năng sẽ phải ‘ gương cho binh sĩ ’ .”

“Ha ha!” Mạch Dao ôm bụng cười đến không thở nổi.

“Em còn nhớ đứa con trai của thầy Phùng không?”

“A! Nhớ rõ nhớ rõ... Tiểu quý đó bộ dạng cùng lão Phùng quả thực giống nhau như đúc!” Nhớ lại năm đó thằng bé ngày ngày đi theo sau lưng lão Phùng, Mạch Dao không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Em nhớ có một lần học số học nói đến ‘ tương tự ’, lão sư đại số nêu ví dụ đã nói: ‘ E hèm, cũng ví như nói chủ nhiệm lớp em Phùng lão sư cùng con trai, ngoại trừ lớn nhỏ bên ngoài không có khác khác nên gọi là tương tự ’.

Sở Hạo cười nói tiếp: “Bọn anh khi đó học môn sinh vật nói ‘ clone ’, nói đến trình độ tương tự lão sư cũng lấy cái ví dụ ấy...”

...

Tạ Trần thỉnh thoảng nghiêng mắt nhìn bên trái góc 1 cái, lấy cùi chỏ đung bên cạnh Kha Mộng Lăng: “Nhìn xem, chị có hay không người được hưởng vị JQ?”

Kha Mộng Lăng không đếm xỉa tới theo ánh mắt của nàng nhìn thoáng qua, sau đó một bộ dáng tình ngay lý thẳng trả lời một câu:

“Trì độm.

“Hả? Chẳng lẽ...”

“Ngốc, hai người này hơn 1 tháng nay đều như hình với bóng có thể không lửa gần rơm sao? Em xem trước kia lúc nào thì gặp lão Đại ngày ngày online ?” Kha Mộng Lăng một bộ giọng điệu người lớn nói với trẻ

“Có gì Hot? !” Ở giữa đột nhiên xuất hiện một cái đầu làm Tạ Trần và Kha Mộng Lăng giật nảy mình.

Tạ Trần đưa tay hướng đầu người kia đập:

“Muốn chết người à! Ban ngày hù dọa ai!”

u Yết ủy khuất xoa xoa đầu: “Ngô, em đây lại không phải cố ý... Rốt cuộc bát quái gì?” Trên đầu đau đớn hoàn toàn không có thấy người này nhiệt tình hóng chuyện.

“Kia.” Kha Mộng Lăng hướng hai người kia bĩu bĩu môi.

Vì vậy, Sở Hạo cùng Mạch Dao hoàn toàn không biết khi bọn họ đang nói thì hai người đã trở thành tiêu điểm của ba người khác chú ý...

“Nói đến Phùng lão sư, hình như đã 1 thời gian thật dài chưa gặp lại thầy.” Mạch Dao cười đến đau bụng.” Mới như vậy anh cũng thật lâu không có liên lạc với thầy. Không bằng hôm nào cùng đi gặp thầy đi.”

“Ok.” Mạch Dao bày tỏ rất đồng ý.

“Em không qua kia chơi sao?” Sở Hạo nhìn về phía mọi người tụ cùng một chỗ 1 đám chơi trò chơi giết người.

“Em sẽ không.” Mạch Dao có chút ngượng ngùng, nàng đối với trò chơi giết người từ trước đến nay không ưa.

“Lão Đại, Mạch Dao....2 người ai hát đi, em một người hát đã lâu.” Lý Du đứng dậy nhường vị trí ca sĩ. Sau đó không biết là ai hô một câu:

“Mạch Dao cùng lão đại song ca đi!”

Vì vậy mọi người rối rít ồn ào: “Mong chờ song ca, mong chờ song ca!”

Vừa gặp phải chuyện như vậy, bạn Kha Mộng Lăng lại đặc biệt tích cực: “Hát đi, tôi muốn nghe ‘truyền thuyết’ đi!”

Một mảnh tiếng huyền não giữa, Sở Hạo nghiêng người đến gần Mạch Dao tại bên tai nàng thấp giọng hỏi thăm: ” ‘truyền thuyết’ em hát

Mạch Dao theo thói quen cắn cắn xuống môi, nhẹ nhàng gõ đầu.

Sở Hạo đáy mắt xẹt qua vui vẻ: cô bé này thoát nhìn tự nhiên hào phóng, kỳ thật rất dễ dàng thẹn thùng, khi khấn tụng luôn không tự chủ cắn đôi môi. So với trong tưởng tượng của hắn, còn đáng yêu hơn rất nhiều...

“Mic Ok ~” Kha Mộng Lăng hiển nhiên là phái hành động không đợi hai người gạt đầu liền trực tiếp chọn nhạc không chút nào cho người ta cơ hội từ chối. Tạ Trần đã chạy tới đưa cho hai người mỗi người một cái Microphone, còn cố ý giảo hoạt len lén hướng Sở Hạo nháy mắt mấy cái.

Sở Hạo cười yếu ớt, trong mắt mang theo thâm ý. Thì ra là tâm tư của hắn đã rõ như vậy sao? Nhưng cô gái bên tựa hồ không có chút nào phát giác đây... Đây gọi là người trong cuộc u mê sao?

m nhạc êm dịu vang lên, vốn là mọi người đang cười đùa tất cả mong đợi an tĩ

Vốn chỉ là hát mà thôi không biết sao lại cùng đại thần hợp ca lại bị vây xem như vậy, Mạch Dao chưa phát giác ra nên có chút khấn trương mang theo một tia không xác định mở miệng hát : ” Khi vũ trụ này còn trong thử mông muội. Thì ai là người đầu tiếng thốt ra tiếng yêu . Thử hình dung lúc họ thổ lộ tình cảm. Liệu đối phương có hiểu hay chăng ~ “

Mạch Dao vui mừng cảm giác là vô cùng tốt, mặc dù lúc này có chút khấn trương, thanh âm vẫn rất êm tai, mọi người rối rít vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Mạch Dao mím môi cười một tiếng, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

” Sau khi khai thiên lập địa. Không biết kết quả cuộc tình của cặp tình nhân đầu tiên ra sao. Khi trên núi, lúc dưới hồ. từ khi mặt trời ló rạng đến lúc mặt trăng tàn bóng. Họ đã yêu nhau trong bao lâu ~” Sở Hạo giọng hát thanh tuyến ôn nhuận mà có từ tính, phối hợp tiết tấu chậm rãi làm cho người ta cảm thấy đây là một vị nam tử thâm tình đang thổ lộ. Mà ngay cả người danh hiệu ” vương tử tình ca” u Yết cũng không khỏi phải tán thưởng.

Vương Nhất không khỏi bật thốt ra: “Chắc, cậu thấy buồn đi!” Mọi người khinh bỉ nhìn hần.

” Nếu gặp nhau vào những ngày ban đầy ấy liệu chúng ta có thể yêu nhau ~

“Có lẽ chia lìa sẽ không là khoảng cách, nó hành hạ tình yêu...” Có đại thần ở bên cạnh, Mạch Dao dần dần trầm tĩnh lại thanh âm cũng so với trước tự nhiên lưu loát hơn nhiều

” Nếu được quay lại 1000 lần thì sẽ không thể bỏ lỡ ~ “

” Nếu cách xa vạn dặm mà vẫn vô tình lướt qua nhau thì sẽ không bao giờ buông tay.”

” Chỉ cần mỗi lần gặp nhau mở mắt thật to sẽ nhận ra nhau

“

” Quay lại 1000 lần liệu có đủ không “

” Phiêu bạt vạn dặm thì có nề hà gì!”

“Bối tình yêu luôn bị trôi đi trong biển người rộng lớn này nên những chuyện tình cần được ghi lại thành tiểu thuyết ~ “

Mạch Dao dần dần bị âm nhạc làm lay cảm xúc, thanh âm càng thanh linh lên. Trong lúc vô tình quay đầu, hai tầm mắt của 2 người chạm nhau, Mạch Dao tựa hồ trông thấy trong đôi mắt kia lưu động một loại cảm xúc “thâm tình”, tim đập không khỏi nhanh nửa nhịp. Mạch Dao có điểm hoảng loạn tầm mắt dời đi chỗ khác, nghĩ thầm: đại thần ca hát hay đến làm mình nhập hồn.

15. Chương 28 - 29

Chương 28: Các loại tin đồn

“Mạch Dao, cậu đi đâu vậy thế? Cả ngày cũng không trông thấy người...” Vừa mới về ký túc xá, Mạch Dao đã nhìn thấy Bùi Lạc treo 1 cái mặt bị chồng ruồng bỏ vô cùng ai oán nhìn nàng.

“Rất lạ sao? Giai Kỳ cũng thường thường cả ngày lẫn đêm không thấy người.”Mạch Dao không cho ai2 đúng

“Làm sao giống chứ?”Kiều Á dung khăn lông lau lấy tóc ướt

“Gia Giai Kỳ là học sinh giỏi, ngày ngày làm ỏ tại phòng học đáng vẽ của cậu nhìn xem ngoại trừ ngẫu nhiên đi tự học liền, chỉ biết là suốt ngày ở ký túc xá ngày ngủ chơi gam

Mạch Dao lặng yên: Thì ra là mình đã trạch thành như vậy. Đúng lúc Lưu Giai Kỳ ôm một xấp sách đi đến: “A! Mạch Dao, em đã trở lại? Chị buổi sang nhìn thấy em cùng y yết, hai người là giai đạon nào?”

“Hơ!!! Tiểu Vương tử tình ca? Hai người khi nào thì lên lút hả?” Kiều Á kinh hô.

“Em...” Mạch Dao đang muốn giải thích, chuông di động đã vang lên. Nàng vội vàng từ trong túi lấy ra điện thoại biểu hiện số lạ

“A

“Đã lên phòng rồi sao?” 1 giọng nam dễ nghe âm thấu qua điện thoại làm chấn động tai Mạch Dao.

“Vâng” Mạch Dao cảm thấy trái tim nhỏ của mình hôm nay luôn động kinh giật dỗi.

“Ừ, Anh đi đây, em nghỉ ngơi đi”

“Bye

“Buye, bye.”

Sở HẠO thu hồi di động, ngẩng đầu hướng một cách cửa sổ kia một cái, xoay người lại mở cửa xe...

Mạch Dao vừa mới khép lại di động, ba cô gái còn lại bắt đầu cường thế vây công.

Kiều Á vẻ mặt gà mẹ: “Wow!!! Đều đến trình độ này rồi?”

“Thật sự là cậu ta đưa cậu trở về? 2 người ban ngày đi đâu?” Bùi Lạc lòng hiếu kỳ nổ tung. Mà ngay cả Lưu Giai Kỳ bình thường không nói chuyện cũng không nhận được bất quai:

“2 em khi nào thì bắt đầu? Phát triển đến trình độ nào rồi?”

“KHông phải là như mọi người nghĩ...” Mạch Dao hữu khí vô lực nói

“Vậy là cái dạng gì?” Ba cái đầu nhất tề bu lại, sáu con mắt sáng như tuyết, phảng phất hiện ra dày đặc lực quang.

“Mọi người sánh mắt vậy là gì...” Mạch Dao bị như lang hổ hù dọa không nhẹ.

“Ít nói nhảm, mau khai!” Ba người trăm miệng một lời nói

“Hả? Em thế mà cũng đi gặp bạn ở trên mạng?” Lưu Giai Kỳ miệng mở ra đến mức đủ để nhét vào một quả trứng gà

“u Yết đi cùng em...” Mạch Dao rõ ràng có vẻ sức lực không đủ.

“Cho nên... Cái người tên Trường Phong Hạo Nguyệt kia là học trưởng của ma?”

Mạch Dao gật đầu.

“Cho nên.... Vừa rồi đưa em trở về cũng là hấn?”

Mạch Dao tiếp tục gật đầu: “u Yết có việc nên về trước cho nên

Lời còn chưa nói hết đã bị Bùi Lạc tiếng hét chói tai cắt đứt: “Trời a! Cô nam quả nữ, cậu không sợ anh t cậu ư?”

“Đây không phải thế... Mình không có việc gì sao...” Mạch Dao yếu ớt giải thích.

“Ha ha, chúng ta còn ước gì Mạch Dao bị người ta ăn đây” Kiều Á một bộ dạng đắc thắng.

“Người ta là điển hình cao-phú-suất đó~”

“Chị nói lung tung gì thế!” Mạch Dao có vẻ thẹn thùng, lại có chút nóng lòng.

“Chỉ là đưa em về mà thôi, nói không chừng người ta có bạn gái rồi!”

“Được rồi, được rồi... tạm một cái đi ngủ đi, yêu qua mạng tóm lại không tin tưởng.” Lưu Giai Kỳ lại bày ra một bộ đàn chị.

Mạch Dao yên lặng bưng lên chậu nước đi rửa mặt, trong lòng không ý thức dâng lên một loại cảm giác rầu rĩ

“Hey, về muộn như vậy.” Sở Hạo lúc vào nhà Nhiếp Vũ Trạch mới từ phòng tắm đi ra, một đầu ướt nhẹp nước đang khọng ngừng rơi xuống.

“Câu không thể lau khô tóc hãy đi ra sao?” Sở Hạo ghét bỏ, tiện tay cầm một tấm khăn long khô ném cho hắn.

“Như thế nào... Như thế nào, tiến triển tề nào?” Nhiếp Vũ Trạch tiện cầm lên, Sở Hạo không đếm xỉa đến hắn, không nói một lời hướng phòng của mình đi đến

“Lão đại, câu không theo đuổi sao? Cậu không thì mình liền theo vậy!”

Sở Hạo bước chân dừng lại, chậm rãi xoay người, tự tiểu phi tiểu liếc nhìn Nhiếp Vũ Trạch, lạnh lạnh mở miệng “Cậu dám?”

Nhiếp Vũ Trạch cột nải nói: “Lão Đại, cậu chưa từng theo đuổi con gái?” Sở Hạo động al5i mi, dung là thật không có theo đuổi qua.

“H8ác hắc” Nhiếp Vũ Trạch cười mở á

“Mạch Dao, cô gái trẻ như thế, cấu nếu như là không nắm chặt, vậy sợ không còn kịp rồi~ có muốn hay không anh đây mạch chiêu cho?”

Sở Hạo nhân nhậ nhìn hắn, sau đó quyết đoán xoay người rời đi.

Nhiếp Vũ Trạch vẻ mặt buồn bực đứng tại chỗ: “Này... này... Lão đại...” Trả lời hắn là 1 tiếng “Rắc” đóng cửa vang lên.

“Ếc, vì sao ta lại bị kinh bỉ chứ!” Nhiếp Vũ Trạch lăm bầm lâu bầu.

Sở Hạo bưng chén nước tựa ỏ ghế ngưng mắt trầm tư.

Vốn là hắn cảm thấy hắn có rất nhiều thời gian, nhưng lời của Nhiếp Vũ Trạch một phen làm cho hắn cảm giác nguy cơ mãnh liệt, Đích xác là đêm dài lắm mộng....

<bang phái> [Minh Trạch]: Cầu xin tổ đội! BOSS! 3=2! Cần

Mạch dao lên trò chơi đã nhìn thấy bang chủ đại nhân đang trên kênh bang phái ồn ào

<Bang phái> [Mặc Thất Tần]: Giết gì vậy?

<Bang pháo> [Minh Trạch]: A Thất tần, em tới thật dung lúc! Đến đây, Boss Tháp cơ đến đây~

<bang phái> [Mặc Thất Tần]: ok, em tới

Nhiếp Vũ Trạch lúc này ngồi ở sang nhà phòng khách tựa lưng vào ghế sofa, máy tính xách tay đặt ở trên bàn trà. Nhìn trên màn ảnh đột nhiên xuất hiện bóng trắng, Nhiếp Vũ Trạch sung sướng nở nụ cười,

“Lão Đại, cậu không thể bớt vô ích sao?”

“Ít nói nhảm” Giọng nói nằn nhật mang theo một tia tức giận, xuyên thấu cửa truyền tới.

Mạch dao đến khi tới Thần đàn, bản đồ có bốn người. gọi trừ Minh Trạch bên ngoài, còn có Ta chỉ muốn lấy tên có thể dài hơn, Thiên đăng, cùng trường Phong Hạo Nguyệt. Mạch Dao ngăn người: nơi này rõ ràng al2 có bóng người, như thế nào bang chủ đại nhân kêu là 3=2 đây?

Sauk hi tổ đội, Minh Trạch dẫn đội ngũ hướng tháp cơ đi đến. Tháp cơ là một nữ BOSS cường đại, muốn ưu thế là trạng thái kỹ năng phi thường cường đại, công kích phòng ngự đều không kém. Bất quá, thầy thuốc dung là khác biệt với BOSS, có Mặc Thất Tần trị số tinh thần hiếm thấy, hơn nữa mặt khác có bốn đại thần đối phó với Tháp Cơ quả thực là một đãi đồ ăn

Trong đội ngũ đều là người có kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, không đợi Minh Trạch hả chỉ thị, tất cả mọi người đều có vị trí và cương vị riêng đứng đó. Mạch Dao cho mọi người lá chắn thượng hạng, hai tay để nhẹ ở trên bàn phím chuẩn bị tủy lúc mà thêm máu.

Không ngoài sở liệu, Tháp cơ vừa lên đến liền phóng ra một kỹ năng quần thể hỗn loạn. Cơ hồ đồng thời “Nền Vũ” đỉnh điểm lóe chớp, bốn người dưới chân đồng thời dâng lên sương mù xanh thẫm, chưa có hiệu lực cũng đã bị triệt để thanh t

Lúc này, tất cả mọi người động. Sau lưng Thiên đăng hai luồng đã hướng BOSS bay phác qua; Ta chỉ muốn lấy tên có thể lấy dài hơn trường tiên trên tay xông lên; Trường Phong Hạo Nguyệt dung một cái di động quỹ dị bồi hồi gần tháp cơ chờ đợi một cơ hội một kích là Boss mất mạng, mình trạch tại khoảng cách xa tháp cơ nhất.....đi dạo!

Nói ra sợ là cho người cười chết, bang chủ đệ nhất bang phái Cửu Chải trong truyền thuyết “Anh minh thần võ” kia lại a2 kẻ ôm bắp đùi! Cái này cũng chưa tính, nhàn rỗi ở một bên làm cổ động viên

<tổ đội> [Minh Trạch]: Lão Đại cố gắng lên! Thất tần cố gắng lên!Thiên đăng cố gắng lên!Tên dài nhất cố gắng lên!

Vì vậy Thiên đăng không bình tĩnh. Hấn thao túng anh linh đồng thời nhện không được xuất thủ mắng đến một câu

<tổ đội> [Thiên đăng]: Em gái nhà người!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Chương 29:Chẳng lẽ là ở chung?

Hơn 10 phút sau làm một vị bà vú, ba tên tay chân cùng một cổ động viên chung dưới sự nỗ lực Tháp cơ rốt cục hóa thành một đoàn sương màu hồng phiêu tán đi, trong khoảnh khắc biến mất không còn thấy bóng dáng. Năm người phân chia lấy được một chút tiền cùng một đồng nhỏ đá thuộc tính.

Đội ngũ giải tán, Mặc Thất Tần đã bị Trường Phong Hạo Nguyệt kéo vào đội ngũ khác. Mạch Dao vừa định hỏi đi nơi nào, Minh Trạch liền mặt dày mày dạn bu lại.

<tổ đội> Minh Trạch : lão Đại, 2 người đi chỗ nào ? Mình cũng muốn đi ~

Trên màn hình, bạch y thích khách trầm mặc một lát, đột nhiên tay giơ lên bạch ngọc kim quang đại thịnh tầng tầng dời núi lấp biển hướng Thanh Y cung thủ đánh tới! Không hề đề phòng Minh Trạch trong nháy mắt bị đánh rơi nửa máu.

Nhiếp Vũ Trạch sợ hết hồn.

<trước mặt> Minh Trạch : lão Đại, không chơi đánh lén người như vậy!

Bạch y thích khách tay áo bay vẫn như cũ không nói một lời, ngọc tiêu từ trên tay cấp tốc bay ra.

Nhiếp Vũ Trạch vốn tưởng rằngSở Hạo chỉ là cùng hấn đùa giỡn, cũng không ngờ tới hấn sẽ thực hạ sát còn chưa kịp tránh né thanh y bị tập kích liền đã té nhào vào thần đàn. Hình thù cung tên kì quái thật lớn nặng nề đè ở trên thi thể hấn, bộ dáng như vậy giống như là đang tiến hành nghi thức tế thiên

Sự kiện lần này bị hệ thống phán định ác ý giết người. Trên thế giới lập tức ra thông cáo.

[hệ thống] : Minh Trạch tại thần đàn tọa độ 221, 221 bị Trường Phong Hạo Nguyệt đánh chết.

Trên thế giới trong lúc nhất thời lời đồn nổi lên bốn phía.

[thế giới] quái trộm tích đức : Wow! Tin tức trọng đại! Minh Trạch đại thần cư nhiên bị Hạo Nguyệt đại thần giết!

[thế giới] 007 : Phạm Cốc Lâu Lan thật sự là nội chiến sao?

[thế giới] ngý ngày online : cầu xin tổ đội vậy xem!

[thế giới] thần thám : mi ngu ngốc à, người ta đại thần còn chưa kịp hủy thi diệt tích, mi đi nói không chừng cũng bị giết người diệt khẩu !

[thế giới] Tử Nguyệt Tinh Hà : thành thông cáo thế giới còn cần hủy thi diệt tích sao?

[thế giới] võ học kỳ tài : Hạo Nguyệt đại thần thành hồng danh ~ một thân cực phẩm trang bị! ! ! Mất lấp lánh! ! !

[thể giới] 007 : đồ mắt trông nom hả? Hạo Nguyệt đại thần ai dám đi giết? Chán sống hả?

[thể giới] võ học kỳ tài : = =,

[thể giới] tin tức 001 : Tin tức : Tối nay lúc 8:15 phút, tại Cửu Châu thần đàn tọa độ 221, 221 trình diễn một màn thảm án giết người cực kỳ bi thảm. Bang chủ giang hồ đệ nhất bang phái Phạm Cốc Lô Lan là Minh Trạch bị có ý định mưu sát, trải qua cứu chữa không có hiệu quả tử vong. Mà kẻ giết người thủ hạ trong bang chính là trưởng lão Trường Phong Hạo Nguyệt. Về nguyên nhân xảy ra thảm án lần này theo nhân sĩ lộ ra Minh Trạch bang chủ cùng trưởng lão Hạo Nguyệt từ trước đến nay bất hòa, đệ nhất bang phái Phạm Cốc Lô Lan bên trong mâu thuẫn đã trở nên gay gắt đến không cách nào điều hòa, tình huống cụ thể các ban ngành liên quan đang điều tra. Giang hồ đệ nhất bang phái rồi sẽ đi con đường nào? Cửu Châu giang hồ sẽ phát sinh biến hóa cực lớn thế nào? Mời các bạn đón xem ở bản tin tiếp theo.

[thể giới] Bạch Y Thiên Thi : này là thật

[thể giới] Tử Nguyệt Tinh Hà : huynh đệ, thật là khó khăn cho ngươi, đánh nhiều chữ như vậy...

...

Người trong Phạm Bốc Lô Lan thoáng cái vui mừng mở ra.

<bang phái> Đường Kỷ Khảo Đắc : ha ha, bang chủ đại nhân ngày cũng chỉ biết ức hiếp chúng ta, hôm nay cuối cùng gặp báo ứng !

<bang phái> ta chỉ muốn lấy tên có thể lấy dài hơn : cái báo ứng nào ứng với 1 câu nói: đi ra lần vào luôn phải

<bang phái> vai phụ : cầu xin tiếp sống tình hình thực tế tại hiện trường! ! !

<bang phái> thiên đăng : lão Đại, làm tốt lắm!

<bang phái> Túy Vô Miên : Thiên đăng đại nhân xuất hiện ~~ chụp ảnh chung chụp... ảnh chung!

<bang phái> chần dề tinh tinh : bang chủ đại nhân, em thật sự rất muốn biết anh là như thế nào đem tính tình lão Đại luôn tốt bị nổi

<bang phái> Tình Thiên Oa Oa : em sớm biết rằng sẽ có ngày này, bang chủ đại nhân, lão Đại nhìn anh đã lâu rồi.

<bang phái> Minh Trạch : bọn người này.... ăn cây táo rào cây sung ! ! ! Uống cho ta nuôi dưỡng mấy người nhiều năm như vậy! !

Mạch Dao cuối cùng là biết rõ vì cái gì nhóm người này đều gọi Trường Phong Hạo Nguyệt là lão đại, Trường Phong Hạo Nguyệt mới là người cầm đầu bang phái chân chính.

An tĩnh một hồi lâu, kênh bang phái lại xoát đi ra một hàng chữ.

<bang phái> Minh Trạch : Sở Hạo, cậu có dám mở cửa ra không!

Tiếng đập cửa rầm rầm rất cục dưng lại, Sở Hạo bị trêu tức nhếch khóe môi một cái.

<bang phái> Trường Phong Hạo Nguyệt : có bản lĩnh chính mình tìm chìa khóa mà vào.

<bang phái> hạt dưa trong vỏ : Á? ! Đây là gì thế này? Hai người rõ ràng thần không biết quỷ không hay ở cùng chỗ rồi hả? !

<bang phái> Tình Thiên Oa Oa : a a a a a a a a a ! ! Rõ ràng rành rành JQ(gian tình) phải hay không! ! ! Bang chủ đại nhân nhất định là bị áp !

Thanh y cung thủ nằm ở giữa thần đàn không nhúc nhích, Bạch y thích khách dưới cao nhìn xuống lạnh lùng liếc nhìn hắn, sau lưng áo vàng nhu thuận đi theo. nhìn màn ảnh, khóe môi đột nhiên câu dẫn ra quệt một cái nụ cười không có hảo ý.

<bang phải> Minh Trạch : Hu hu, mọi người xem, người ta thật đáng thương ... Sở Hạo ca ca đối với người nhà bội tình bạc nghĩa! !! Hiện tại chẳng những giết người diệt khẩu, ngay cả phòng đều không cho người ta vào! Người ta không cần! !!

Một hơi đánh xong ngay cả Nhiếp Vũ Trạch cũng bị lời của mình mà không ngừng run rẩy. Bất quá rất nhanh hẳn liền viên mãn.

Cửa phòng “Răng rắc” một tiếng mở ra, Sở Hạo sắc mặt bất thiện đứng ở cửa, nghiêng răng nghiêng lợi: “nhiếp – vũ – trạch!”

Nhiếp Vũ Trạch hiển nhiên lên mặt đắc ý, hân hoan ngửa đầu, ngạo kiều “Hừ” một tiếng.

“Rất tốt.” Sở Hạo giận quá hóa cười.

Ánh mắt kia Nhiếp Vũ Trạch thấy trong lòng “Lộp bộp” một chút

Sở Hạo cười đến rất thân mật: “Tôi đột nhiên cảm giác được ba phòng ở hai người giống như chút chen lấn, không bằng ngày mai cậu chuyển trở về đi? Thế nào?”

Nhiếp Vũ Trạch thầm nghĩ không tốt, vội vàng cầu xin tha thứ:

“Lão Đại mình sai rồi... lão Đại mình có tội... lão Đại mình về sau cũng không dám nữa! Lão Đại...anh mình thần võ lão Đại ..mình... mình đổi! Lập tức đổi!”

Sở Hạo lạnh lạnh bỏ xuống một câu: “Chính cậu nhìn xem.” Sau đó cửa “Phanh” một tiếng bị đóng lại.

Trên trò chơi, hai vị người trong cuộc nửa ngày không có nhân ảnh, lửa bát quái càng đốt càng vượng.

<bang phải> ta chỉ muốn lấy tên có thể lấy dài hơn : di? Người đ

<bang phải> Mặc Thất Tần : phỏng đoán đi giải quyết riêng ...

<bang phải> hạt dưa trong vỏ : nửa ngày không có động tĩnh, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

<bang phải> Tình Thiên Oa Oa : có thể xảy ra chuyện gì ... đơn giản chính là hai loại kết quả.

<bang phải> Đường Kỷ Khảo Đắc : hai loại gì

<bang phải> Tình Thiên Oa Oa : một là lão đại đem bang chủ đại nhân dụng ngã .

<bang phải> Đường Kỷ Khảo Đắc : hai?

<bang phải> Tình Thiên Oa Oa : hai là bang chủ đại nhân bị lão Đại dụng ngã .

<bang phải> Mặc Thất Tần : phốc!

Mạch Dao cười đến đỏ bừng sự là hoàn toàn phục đám người cực phẩm này !

hỉ chốc lát sau đồng chí Minh Trạch lại một lần nữa xuất hiện.

<bang phải> Minh Trạch : khụ khụ, các vị... ta vừa rồi cùng mọi người nói đùa, mọi người đừng coi là thật... hắc!

<bang phải> hạt dưa trong vỏ : a

~

<bang phải> Minh Trạch : ta nói thật!

<bang phải> Tình Thiên Oa Oa : A, không cần giải thích... chúng ta đều hiểu .

<bang phải> Đường Kỷ Khảo Đắc : hai người vừa rồi... Đi chỗ nào ?

<bang phải> Minh Trạch : vừa rồi cái gì cũng không có phát sinh!

<bang phải> hạt dưa trong vỏ : a

~

Sở Hạo buồn bực muốn lật bàn! Đây không phải là càng chùi càng đen sao?

Trường Phong Hạo Nguyệt : mọi người nháo đủ rồi.

Đại thần vừa nói ra tiếng bát quái im bất đình chỉ. Mạch Dao lại một lần nữa cảm thán: Cái này chính là khí tràng!

<bang phái> Trường Phong Hạo Nguyệt : trong nhà hắc có chút chuyện nhỏ, tạm thời tá túc ở chỗ của ta, tiền thuê phòng ta đều thu .

<bang phái> Minh Trạch : 9494! Nhà tư bản vạn ác!

Mọi người: ...

Sở Hạo vô thức nhìn về hoàng y phía sau. Như vậy... Cần phải đủ rõ ràng đi? Hắc đem kênh nói chuyện chuyển thành kênh trước

<trước mặt> Trường Phong Hạo Nguyệt :

<trước mặt> Mặc Thất Tần : Em đây.

<trước mặt> Trường Phong Hạo Nguyệt : kéo anh ta đứng lên đi.

Điểm một cái bạch quang từ quyền trượng tràn ra vùng vẫy bạch ngọc cung, Thanh Y cung thủ cuối cùng từ trên mặt đất đứng lên.

Chợt Mạch Dao trong màn hình nhảy ra một cái khung đối thoại nhỏ màu vàng kim: “Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp. Giết người tể thiên, cứu người tể tâm. Thần đàn ban cho bạn lực lượng truyền thừa!”

Ba lô tự động bắn ra sách từ khi thám hiểm cổ mộ tự động mở ra. Đồng thời, hệ thống phát ra một cái nhắc nhở.

[Hệ thống]: {Ẩn Tàng nhiệm vụ} “Truyền thừa” được mở ra.

< tổ đội> Mặc Thất Tần : nhiệm vụ truyền thừa?

< tổ đội> Trường Phong Hạo Nguyệt : anh cũng nhận được.

Mạch Dao một hồi buồn nôn: đây coi là chuyện gì? Được rồi...Người là bọn họ giết, mặc dù là đại thần giết nhưng nòng ở trong đội ngũ như thế nào cũng phải tính 1 nửa đồng lõa đi? Hiện tại hệ thống rõ ràng cho bọn họ một câu “Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp” ? Đây là thiết kế biến thái cơ nào? (GM: này này! ! ! Nhiệm vụ này chỉ cần bạn đang ở thần đàn cứu người có thể gây ra được không? Trình tự cũng không phân biệt người có phải bạn giết ha không? Mắc mớ gì tới ta !)

Đối với nhiệm vụ “Truyền thừa”, hệ thống cũng không có cho ra nhắc nhở gì thêm, hai người tại thần đàn dạo qua một vòng cũng không có phát hiện gì đặc biệt, vì vậy nhiệm vụ này cứ như vậy bị đặt xuống .

16. Chương 30 - 31

Chương 30: Mặc Thất Tần VS Một nhành độc tiểu

Lại hai ngày nữa chính là vòng thứ hai cuộc thi PK, hai mươi nam nữ không thể nghi ngờ, đều là cao thủ trong cao thủ. Mạch Dao mặc dù có long tin nhưng cũng tránh không được có chút khẩn trương. Đang thu thập bao thì bóng trắng quen thuộc xuất hiện ở trước mắt.

Trường Phong Hạo Nguyệt]: Thất Tần, em đem đồ trang sức trên người lấy xuống đưa cho anh

Mạch Dao có chút không rõ chuyện gì, nho nhỏ nói chơi

[Mặc Thất Tàn]: Cướp bó hả?

[Trường Phong Hạo Nguyệt]: Ách... anh chỉ là gắn thêm vài cái bảo thạch th

[Mặc Thất Tàn]: A,a đưa cái nào?

[Trường Phong Hạo Nguyệt]: Đưa hết đây.

Mạch Dao tháo bốn kiện trang sức giao dịch cho Trường Phong Hạo Nguyệt

Ước chừng nửa giờ sai, Mạch Dao từ trong tay Trường Phong Hạo Nguyệt thu hồi trang bị một lần nữa đeo lên, tiện tay mở ra thuộc tính nhân vật, sau đó nhàn trợn tròn mắt. Mạch Dao nằm mơ cũng không nghĩ tới, một câu hời hợt “Anh gắn cho em vài cái bảo thạch” lại là đem năng vốn hung mãnh giá đánh giá trị 53% thoát cái tang lên 100%! Nói giỡn... 100% mãnh đánh giá trị ý nghĩa tất cả kỹ năng: kể cả công kích, trạng thái, trị thương.... cường độ toàn bộ tăng lên gấp hai! Mạch Dao mở mắt rang bị phát hiện bốn kiện đồ trang sức đeo tay mới nhận lại vừa rồi mỗi một kiện đều chỉnh nạm ba viên bảo thạch cao cấp nhất!

Trong Cửu Châu thuộc tính bảo thạch chia làm 4 cấp bậc: bậc 1 đá hung mãnh đánh gia tăng 1% hung mãnh đánh. từ 4 là 4%. Như vậy công kích, hung mãnh đánh, liên kích những thứ này bảo thạch còn cũng không thuộc về khoáng thạch bình thường, những thứ bảo thạch này cũng không do mỏ sản xuất mà chỉ có thể trong quá trình lấy quặng ngẫu nhiên lấy được, xác suất đá cao cấp xuất hiện lại càng thấp đến đáng thương.

[Mặc Thất Tàn]: Đại thần, anh tại sao có thể có nhiều đá hung mãnh đánh cao cấp như vậy

[Trường Phong Hạo Nguyệt] Hả.... là trước kia đào không dung

Đào rồi không dung... Nghe tựa hồ rất dễ dàng. Nhưng Mạch Dao biết rõ, cho dù là một vị luyện khí sư max Lv muốn có mười hai viên bảo thạch đặc thù cao cấp nhất cũng tuyệt không phải vài tháng có thể làm được. Mạch Dao trong lòng có chút băn khoăn nhưng ngoại trừ cảm tạ tựa hồ cũng không có những lời khác có thể nói. Năng cũng không muốn lại như lần trước chọc đại thần tức giận.

[Mặc Thất Tàn]: Cảm ơn đại thần

[Trường Phong Hạo Nguyệt]: em đi cùng anh như vậy liền không cần khách khí như vậy đâu.

Mạch Dao cảm giác được gò má khẽ nóng lên, hẳn không chỉ là Trường Phong Hạo Nguyệt, hẳn còn là Sở Hạo! Nàng không khỏi nhớ tới lần trước tại cổ mộ lời kia “Anh nếu đã dẫn em tiến vào, nhất định phải cùng em đi ra ngoài” kiên định như vậy, chân thật đáng tin như thế. Chẳng lẽ....

Tự dưng quanh có tiếng động Mạch Dao cả kinh, hồi phục lại tinh thần. Nàng cười lắc lắc đầu.... Nhưng anh ấy là Sở Hạo!

Vòng thứ hai hình thức thi đấu vòng tròn, Mặc Thất Tàn bị phân đến bảng A , cùng tổ so tài với bốn người theo thứ tự là Ma Cung Thủ Phong Hoa tuyệt đại, cổ võ thuật nhà Hàn mát, thầy thuốc max level Yêu Nguyệt hát, còn có 1 người Mạch Dao gọi là người quen cũ Một nhàn độc tiểu. Thi đấu vòng tròn trận đầu chính là Mặc Thất Tàn đấu với Một nhàn độc tiểu.

Nhìn xem trận đấu an bài Mạch Dao nhàn nhạt nở nụ cười: Một nhàn độc tiểu nợ ta đến lúc phải trả. Lúc này không ngược cô còn đợi đến khi nào?

Tuy nói có mười phần nắm chắc Mạch Dao không mất đi phút lơ. Một nhàn độc tiểu lần lượt bị rơi mười lv đã luyện đã trở lại, mặc dù đã không có thần khí, uy lực vẫn là không thể khinh thường. Trong lịch sử lật thuyền trong mương ví dụ chỗ nào cũng có, tóm lại là vạn năm coi chừng thuyền.

Thời gian vừa đến Mặc Thất Tàn đã bị truyền tống vào một mảnh đất bằng phẳng, trên đất bốn phía nam bắc đông tây bốn cái cột đá cao lớn xác định phạm vi so t

Trận đấu bắt đầu. Hoàng y cùng hắc y ai cũng không có động, cứ như vậy lạnh lùng giăng co, xuất thủ trước sợ bị sơ hở; ra tay sau sợ mất thời cơ.

Một hồi lâu, chỉ thấy Một nhánh độc tiểu trên tay hắc quang vừa hiện, sau lưng hiện ra hai cái hư ảnh –vong linh cho gọi. Cơ hồ đồng thời trên tay Mặc Thất Tần “Nền Vũ ” cao vút lên, một đoàn hồng sắc hung hăng hướng Một nhánh độc tiểu đập tới.

Một nhánh độc tiểu tốc độ phản ứng tự không phải là đồ đệ ngốc kại của nàng, cứ việc vẫn ở đó cho gọi vong linh, nàng tính cảnh giác không có chút nào giảm, hồng quang đập tới đồng thời chỉ thấy hắc y thân thể vừa động, lóe ra quang đoàn công kích. Chỉ là phía sau nàng hai vong linh mới cho gọi lại sẽ không may mắn như vậy. Hai vong linh này vừa rồi thành hình động tác vốn là chậm chạp vả lại Một nhánh độc tiểu vội vàng tránh né, không rảnh chiếu cố vì vậy hai vong linh kia đều bị Mặc Thất Tần đánh trúng.

Một kích sau hoàng y dùng tốc độ nhanh nhất hướng phía sau vội vàng lui, vừa vặn làm cho kia hai vong linh kia xông lên bỏ nhào vô ích. Mạch Dao vừa thao tác nhân vật di động,vừa thêm trạng thái cho mình.

Một nhánh độc tiểu cũng không nổi giận, trên màn hình hai vong linh hướng hai phía tách ra, từ 2 bên kẹp lấy hoàng y. Lúc này đây, Mặc Thất Tần cũng không tránh né, ngược lại hướng phía bên trái vong linh nghênh đón.

Vong linh vốn chính là sinh vật công cao phòng thấp, Một nhánh độc tiểu không dám mạo hiểm, chỉ thấy hắc y trong tay người kéo ra một sợi tơ lồi kéo vong linh bên trái nhanh chóng lui về, mà bên phải chỉ hướng phía sau lưng Mặc Thất Tần đánh tới.

“Nền Vũ ” bắn ra kỹ năng quang cũng không như trong tưởng tượng của Một nhánh độc tiểu như vậy ném vào bên trái mà là hướng bên phải ngoặt đi! Vì vậy ánh sáng hoa lệ cùng chỉ đang nhào tới hướng vong linh chạm vào nhau, vong linh trong nháy mắt bị bắn chết.

Cho gọi ưu thế lớn nhất liền là có thể điều động vong linh, đồng thời từ hướng khác nhau đối với địch nhân tiến hành công kích. Nhưng mà khi gặp gỡ địch nhân cường đại cái này hoàn toàn thành nhược điểm trí mạng. Tại áp lực cường đại cho gọi thường thường dễ dàng tự loạn trận cước, được cái này mất cái khác.

Mấy chiêu xuống liền hy sinh một con vong linh, Một nhánh độc tiểu có điểm nóng nảy. Vì vậy, nàng té ra ám hệ cho gọi đòn sát thủ “Sinh mệnh chi hỏa”.”Sinh mệnh chi hỏa” một khi mở ra, chủ nhân công kích cùng phòng ngự chuyển vào trên người vong linh từ đó khiến cho vong linh sức chiến đấu thật lớn.

Trên màn hình, hắc y quanh thân dấy lên ngọn lửa Băng Lam sắc cùng lúc đó chỉ vong linh hình thể chậm rãi lớn cho đến khi biến thành gấp ra hai lần. Vong linh vừa rồi thối lui không xa hai mắt hiện ra âm lãnh lam quang, lại một lần nữa hướng hoàng y nhào tới, tốc độ so với trước nhanh hơn không ít.

Hoàng y thân hình vừa động, làn váy lay đập trên cước bộ nhẹ nhàng tránh đi. Vì vậy, trò chơi mèo vờn chuột bắt đầu rồi.

Mặc Thất Tần dọc theo đường cong bắt quy tắc tại nơi biên giới so tài chạy, vong linh khổng lồ theo sát không nghỉ, mấy lần đuổi ra móng vuốt cố gắng công kích đều bị nàng tránh thoát.

Dần dần, Một nhánh độc tiểu thăm dò cách Mặc Thất Tần di động lộ tuyến. màn ảnh nữ nhân mím môi cười lạnh: Cửu Châu đệ nhất thần y? Thì ra là cũng không gì hơn cái này!

Bóng đen khổng lồ cách Mặc Thất Tần càng ngày càng gần...

Đang lúc vong linh giơ trảo muốn đập Mặc Thất Tần cước bộ bỗng chuyển một cái, phương hướng di động nhanh chóng biến đổi.

ột nhánh độc tiểu thăm mắng một câu “Đáng giận “, vội vàng thao túng vong linh đuổi theo. Lúc này đây, áo vàng cũng không vu hồi tránh né, mà là dọc theo sân thi đấu thẳng tắp lao đi!

Hết tốc lực đuổi theo Một nhánh độc tiểu mơ hồ cảm thấy có chỗ nào không đúng. Mà khi nàng chính thức ý thức được vấn đề đã biết thời gian quá muộn.”Nền Vũ” yêu dị bắn ra một đạo kiếm quang đỏ thắm, nhanh như tia chớp xuyên thấu tâm hắc y cho gọi!

Lúc này đúng là lúc Một nhánh độc tiểu yếu nhất. Bởi vì có liên quan đến “sinh mệnh chi hỏa”, Một nhánh độc tiểu một nửa phòng ngự phân đi cho vong linh, mà bản thân nàng tất cả sự chú ý cũng đều tập trung ở trên người vong linh hắc y ở giữa sân thi đấu cho gọi đã bị nàng hoàn toàn không thấy.

Vì vậy, kí hiệu giảm máu phóng đại từ đỉnh đầu hắc y dâng lên, Mặc Thất Tần sau lưng giờ trào công kích vong linh cũng theo chủ nhân rơi xuống biển mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi - nháy mắt giết!

Nhìn trên màn ảnh hắc y chậm rãi ngã xuống, trước màn ảnh người nọ hai tay còn dừng rơi ở trên bàn phím.

Một nhánh độc tiểu bình tĩnh đại ngộ: một khi ra tay chính là bén nhọn giết người, thế nào lại là tiểu bạch nhu nhược vô hại chỉ biết tránh né đây? Mặc Thất Tần này căn bản chính là hồ ly giả hoạt! Vì chiêu này phải hết sức cẩn thận nháy mắt giết lại tính tình nhẫn nại cùng mình chơi nửa ngày mèo vờn chuột, mục đích là đem nàng tất cả sự chú ý đều di động đến đuổi rồi giết

Nhiều chiêu hung mãnh đánh, người này hung mãnh đánh giá trị cao bao nhiêu? Đương nhiên Một nhánh độc tiểu nằm mơ cũng không nghĩ ra, lại có người hung mãnh đánh giá trị có thể cao gần 100%!

Kế tiếp cuộc tranh tài thứ 3 đối với Mạch Dao mà nói không hề áp lực. Ngay cả chính nàng cũng không nghĩ tới, tăng lên gần 50 điểm hung mãnh đánh Mặc Thất Tần sức chiến đấu tăng lên không chỉ một cái

————Phân cách tuyến oan gia ngõ hẹp————

Chương 31: Ngẫu nhiên gặp? (3)

Không biết có phải hay không vì khí trời dần dần trở nên ẩm áp, các giáo sư tâm tình tựa hồ trở nên tốt đột xuất. Cũng không biết là sớm có dự mưu hay là tâm hữu tương thông ba vị thầy cô môn bắt buộc đồng nhất quyết định thu luận văn, iều này làm cho một đám người có kế hoạch cuối tuần du lịch hoàn toàn thả bèo trôi sông.

Giờ là thời gian du lịch tốt nhất, trong phòng học tự học to như vậy người thật là ít ỏi.

Khổ nhất là ngồi hơn hai giờ mới viết ra không đến năm trăm chữ Bùi Lạc vô cùng oán niệm đóng lại máy tính, từ trong túi lấy điện thoại di động, bắt đầu xem một bộ tiểu thuyết kinh dị cho hả giận.

“Mùi của bóng tối nồng đậm chỉ một thoáng tràn ngập ra đến, không khí âm lãnh đem hân vân quanh, đột nhiên...”

Bùi Lạc đang thấy nhập thần, một giọng nam tà mị thình lình phiêu lạt vào trong tai: “Bạn học, phiền nhường chỗ một chút.”

“A!” Bùi Lạc sợ hết hồn, thấp tiếng thét kinh hãi. Nhẹ buông tay chỉ nghe thấy “Pằng” một tiếng, di động rơi trên mặt đất, nắp vỏ 1 nơi ngay cả pin đều từ bên trong rớt ra.

Bùi Lạc chưa tỉnh hồn thở hổn hển mấy hơi lúc này mới phát hiện bên cạnh là 1 người nam tử xa lạ.

Người nọ đầu tiên là sững sốt một chút, sau đó cúi xuống nhặt lên di động bị rơi làm 3, lễ phép đưa cho Bùi Lạc: “Xin lỗi, hù đến bạn.”

Nhìn xem nam tử nhếch ra khóe môi, Bùi Lạc nhẹ “Hừ” một tiếng, tức giận cầm di động, nhỏ giọng lầm bầm: “Cố ý! Nhiều chỗ ngồi như vậy không đi, tại sao lại đến nơi đây không nên xuất hiện chứ?”

Người nọ khẽ cúi đầu, nụ cười ở trên mặt dần dần mở rộng.

Vì vậy Bùi Lạc nổi giận: “Cười cái gì cười, có buồn cười như vậy sao?”

Nam sinh nín cười lắc đầu: “Bạn học sách của mình ở bên trong, buổi sáng ra quên cầm. Cho nên... Có thể phiền toái để cho mình ra kia 1 chút không?”

Bùi Lạc quay đầu, phát hiện bên trong chỗ ngồi trong ngăn kéo đúng là có một xấp sách, trên mặt chưa phát giác ra nóng lên: lần này toi ! Nàng cúi đầu bên cạnh dịch một bước, trong lòng mặc niệm: mau cầm sách đi nhanh lên, lúc này mặt có thể phồng lớn rồi!

Bùi Lạc liên tục cúi đầu nhìn chằm chằm mũi giày, khi đôi giày chơi bóng trắng từ bên người đi qua, nàng khẽ thở phào nhẹ nhõm. Đang muốn ngồi xuống, cái giọng nam kia lại một lần nữa từ bên tai truyền đến: “Bạn học à

Bùi Lạc nhíu mày... người tại sao còn chưa đi? Nàng không khỏi có điểm bực mình: “Cậu còn có chuyện gì nữa?”

Nam sinh cười yếu ớt: “Cậu xem di động có thể dùng được hay không, nếu bị hỏng mình xin bồi thường.”

Bùi Lạc đang nghẹn một hơi, giọng nói không khỏi cáu: “Không cần cậu bồi thường!” Nàng cũng không ngẩng đầu lên cứ vậy ngồi xuống từ trong túi tùy tiện lấy ra một quyển sách loạn lật lên.

Nam sinh nhíu mày, xoay người tránh ra.

Cảm giác được người nọ rời đi, Bùi Lạc mở ra bàn tay đưa điện thoại di động lắp lại mở máy – hết thấy bình thường. Nàng bĩu môi: Nokia thực trâu bò mà!

=====Phân cách tuyến tượng gỗ nghe di động=====

Đoạn kiếm lá

Cô gái lãnh diễm ngân y huy kiếm quét ngang đám quái bị chặn ngang chặt đứt. Một khối khổng lồ trên tảng đá, hồng y bay múa như một đám lửa thiêu đốt người đó giơng nhẹ trong tay pháp trượng trên không trung xẹt qua, lưu lại khói hơi mờ, hai con anh linh xuyên toa vu khắp nơi 1 con quái rồi 1 con ngã xuống.

Bạc Giang Hàn Tuyết : Chết rồi... nghỉ ngơi một chút.

Thiên Lạc : không.

Bạc Giang Hàn Tuyết : làm sao vậy, hôm nay em đều không nói lời nào.

Thiên Lạc : em đang vu

Bạc Giang Hàn Tuyết : không có s chứ?

Hồng y tung bay rất cực chậm rãi rủ xuống, Thiên Lạc từ trên nham thạch nhảy xuống, đi đến bên cạnh cô gái ngân y.

Thiên Lạc : khỏi phải nói, hôm nay xúi quẩy kinh dị!

Bạc Giang Hàn Tuyết : như thế nào?

Thiên Lạc : sớm tinh mơ đứng lên đi rửa mặt đầu đụng phải khung cửa ; đi rửa cái cốc thật vất vả rửa sạch bị em làm v”>

Bạc Giang Hàn Tuyết : ách, đổ vỡ là bình an.

Thiên Lạc : bình an cái đầu! Buổi trưa đi ăn cơm trưa trong thức ăn có con ruồi; đi ra thiếu chút nữa bị xe đụng phải; cách cuối kỳ còn rất xa lão sư liền bố trí các loại luận văn 3 tay 4 chân không kịp ; em suốt nghẹn một chút buổi trưa xuất năm trăm chữ không viết nổi, mở ra đọc ít truyện ma bị làm sững sốt hù dọa đến di động cũng rơi xuống đất !Em đây là vận cứt chết tiệt gì! Tức chết em mà!

Màn hình đầu kia trầm mặc một lát.

Bạc Giang Hàn Tuyết : điện thoại di động... Rơi có sao không?

Thiên Lạc : này không có. Phải nói... Nokia thật đúng là bò, pin đều tẻ ra, lắp trở về mở máy màn hình cũng không chớp lên một cái !

Bạc Giang Hàn Tuyết : xúi quẩy rồi sẽ lại thông .

Thiên Lạc : Lãnh mỹ nhân chị cũng sẽ an ủi người sao?

Bạc Giang Hàn Tuyết : ...

=====Phân cách tuyến chuyện Hàn Tuyết–Thiên Lạc =====

Khí trời âm u, giống như là muốn mưa.

Trên bục giảng, một lão sư trung niên đang tỉ mỉ giảng giải cách dùng tài khoản “Dự đoán phí tổn”, Bùi Lạc buồn bã ỉu xìu gục xuống bàn cầm điện thoại chơi đua xe.

Mạch Dao nhẹ nhàng chọc chọc cánh tay của nàng.

“Gi ~” Bùi Lạc lười biếng từ trong cổ họng nặn ra hai chữ, ánh mắt vẫn không nhúc nhích dính tại trên màn hình di động.

“Cậu không thể thật tốt nghe giảng sao? Cái này rất trọng yếu.”

“Ách...nha nha... Đụng phải!”Bùi Lạc cả kinh sợ hãi thở nhẹ. Hiển nhiên không để ý tới Mạch Dao.

Bên cạnh truyền đến một tiếng cười nhẹ, Mạch Dao quay đầu lại, phát hiện bên trái mình ngồi là Tô Nhược đang che miệng cười đến run lên một cái. Mạch Dao bắt đầu dĩ bụng bụng tay.

Đột nhiên một đạo ánh sáng chói mắt cùng với 1 tiếng “Răng rắc” từ cuối phòng học truyền đến. Mọi người nhất tề quay đầu lại chỉ thấy phòng học có 1 cô gái tóc dài mặc một áo sơ mi quần jean đang cầm lấy một cái máy ảnh nhắm ngay bụng giảng.

Bị hơn mười ánh mắt nhìn chằm chằm như thế cô gái có hơi mặt đỏ

“Ách, Xin lỗi quá rầy, tôi là ký giả... vì kỷ niệm ngày thành lập trường đến để chụp hình. Quá rầy mọi người thật sự thật xin lỗi.” Nàng hướng lão sư cùng các bạn học khẽ khom người, sau đó khép cửa đi ra ngoài.

Trên đài lão sư gầy teo kia chỉ dừng một chút, sau đó bình tĩnh tiếp tục giảng giải “Dự đoánphí tổn” .

Bởi vì đột nhiên xuất hiện 1 chút ngoài ý muốn kia, trong phòng học có chút xôn xao. Mơ hồ nghe thấy có người ở phía dưới thấp giọng nghị luận: “Như thế nào lúc này tới chụp?” “Lão sư thực bình tĩnh.” ...

Đang nói nửa đoạn lão sư đột nhiên dừng lại, ánh mắt trong phòng học quét một vòng, sau đó nghiêm trang ho khan khụ: “Số lần bị chụp như vậy nhiều thành thói quen.”

Dưới giảng đường một mảnh cười ầm lên.

Trời đầy mây áp suất thấp tựa hồ bị không khí vui sướng này xua tan một chút, trong phòng học trở nên sinh động lên.

Tiếng chuông tan học vang lên, các bạn học rối rít thu thập sách vở đi ra phòng học. Ngày hôm nay trời không có trời mưa, cũng không thấy mặt trời.

Mạch Dao đứng dậy phát hiện chỗ ngồi bên cạnh trên mặt đất r một cái lược gỗ màu vàng nhạt nàng nhặt lên lược, phát hiện trên mặt có khắc một chữ nhỏ màu nâu nhạt – Tô Nhược, năm 19/7/2009.

Bùi Lạc châu đầu đến: “Này? Của Tô Nhược ~ “

Mạch Dao gật đầu: “Cậu ấy chắc còn chưa đi xa, chúng ta đuổi theo đi.”

“Ừ.” Vì vậy Bùi Lạc nhanh chóng ôm lấy sách, hai người bước nhanh đi ra phòng học.

“Nhìn kia, cô ấy ở đằng kia.” Mới ra bên ngoài đi vài bước, Bùi Lạc liền phát hiện mục tiêu.

Theo hướng Bùi Lạc chỉ, Mạch Dao nhìn thấy 1 cô gái mặc đồ màu lam nhạt. Nàng hướng bóng lưng kia theo đuổi vài bước, hô: “Tô Nhược ~ “

Có thể là bởi vì khoảng cách quá xa, Tô Nhược không có nghe được, chỉ là thẳng đi về hướng chiếc xe dừng ở cửa trường học. Xe này... tựa hồ có vẻ nhìn quen mắt. Bất quá Mạch Dao nhất thời không có nghĩ nhiều như vậy, chỉ là bước nhanh hơn.

Lúc này, ghế lái xe cửa được mở ra, 1 nam nhân mặc 1 cái áo màu xám nhạt từ trên xe bước xuống. Thấy rõ gương mặt kia Mạch Dao không khỏi dừng bước lại – đây không phải là... Sở Hạo ư?

Tô Nhược chạy tới trước xe Sở Hạo cười một tiếng, không nhanh không chậm vòng qua xe đi đến ghế trước, ưu nhã giúp nàng mở cửa xe, động tác sắc sảo đến không thể phục vụ thêm.

Mạch Dao vô thức khẽ cắn môi dưới. Bầu trời mây đen gần như muốn bay đến đỉnh đầu, khí áp thấp đủ cho làm cho nàng có chút hít thở không thông.

“Mạch Dao?” Bùi Lạc kéo áo kéo Mạch Dao ông tay áo.

“Đi mau.”

“Ách... Chúng ta trở về đi.” Ánh mắt của nàng có vẻ ảm đạm.

“Hả?” Bùi Lạc không hiểu

“Tô Nhược hẳn là đang vội đi, đồ lần sau đưa cho cậu ấy cũng được.” Nói xong, Mạch Dao xoay người hướng ký túc xá đi về.

“Hả? ...” Bùi Lạc không rõ chuyện gì, chỉ có thể vội vàng đuổi theo.

17. Chương 32 - 33

Chương 32: Tích tụ

Mạch Dao nắm chuột đối với máy tính ngây ngốc, cuối cùng vẫn không ấn nút đăng nhập. Trong đầu ... người nọ chậm rãi mở cửa xe động tác như vậy cứ từng lần lặp lại...

Nhớ tới ngày bang phái tụ hội, anh ấy đưa nàng trở về trường, nàng còn bị một người làm động tác thể trong nháy mắt ấy vậy. Mạch Dao cười khổ: Thì ra là ôn nhu như vậy, không chỉ là đối với mình... Quả nhiên là tự mình đa tình đi.

Sở Hạo.... Tô Nhược, Sở Hạo.... Tô Nhược... Một nam nhân ưu tú như vậy cùng một cô gái xinh đẹp... Đây mới là một đôi trời sinh! Trước ngẫu nhiên nghe nói Tô Nhược có bạn trai, không nghĩ tới sẽ là anh ấy... T6am như bị cái gì đụng một chút, buồn buồn mà đau. Đây.... mới phát hiện, thì ra là người kia trong lòng hẳn đã không phải là bằng hữu đơn giản như vậy... Mạch Dao ngầm bực mình không kiên định. Rõ ràng đã nhiều lần nhắc nhở chính mình lại vì cái gì vận không tự chủ bu6ốc vào dòng nước xoáy này chứ?

Trường Phong Hạo Nguyệt, đại thần, sở Hạo, học trưởng... Mạch Dao hít một hơi thật sâu: Đồng Mạch Dao, mi có thể hay không không cần suy nghĩ nữa!!!

Đóng máy tính, Mạch Dao ôm lấy sách trên bàn đi ra ngoài. Ngồi trước máy vi tính Bùi Lạc có chút kinh ngạc quay đầu lại: “Mạch Daocậu đi đâu?”

“Tự học” Mạch Dao buồn bã ừ ừ đáp một câu, xoay người li đóng cửa. Đỉnh đầu quạt “ken két” chuyển động, bút bi kẹp ở đầu ngón tay không biết xoay bao nhiêu vòng “tuyến tính đại số” cứ như vậy ở trên bàn học, gần một canh giờ cũng không lật 1 trang. Mạch Dao có chút bực bội lắc lắc đầu, nhưng trong đầu tựa như có vô số sợi tơ vô hình sít sao dây dưa cùng một chỗ, càng quấn càng chặt làm cho trước mắt những con số kia trở nên mơ hồ không rõ. Càng muốn xem nhẹ, lại càng không thể không nhớ tới. Làm sao sẽ bởi vì một người nọ cười ôn hòa mà hiểu lầm đây? Đây chẳng qua là tình bạn mà thôi. Làm sao sẽ bị một người ánh mắt thâm tình mà hiểu lầm đây? Đây chẳng qua là mình nhìn nhầm mà thôi. Làm sao sẽ bởi vì một người động tác ưu nhã mà hiểu lầm đây? Đây chẳng qua là lễ phép mà thôi. Làm sao sẽ bởi vì một câu gì đều không phải mà nói mà hiểu lầm đây? Đây chẳng qua là trò chơi mà thôi!

Như thế nào lại sẽ cho là anh ấy đối với mình có chỗ khác biệt đây? Trong trò chơi khá hơn thì thế nào... đã từng học chung trường thì thế nào, nói cho cùng bất quá là vên vẹn có duyên gặp mặt một lần mà thôi, về sau khả năng không xuất hiện chỉ là 1 người qua đường mà thôi!

Cơ Uyển Anh rời đi trò chơi, lúc đi lời thổ lộ vẫn làm cho nàng nhớ như in. Còn đến lúc ấy mình cười một tiếng mà qua, thậm chí còn có vẻ khinh thường châm biếm: Trong trò chơi tại ó tình cảm thực chứ? Chỉ là truyện đối không nghĩ tới hôm nay giẫm lên vết xe đổ ... lại là mình...

Tô Nhược kéo ra cửa xe, lấy tay sửa sang tóc bị gió thổi loạn: “Thực xin lỗi anh, em nhớ nhầm thời gian tan học.”

“Không cần gấp.” Sở Hạo cười ôn hòa.

“Em còn tưởng rằng bác Sở và mẹ sẽ cùng nhau tới đây chứ.”

“Bọn họ tới trước khách sạn rồi. Đừng nóng vội lập tức có thể gặp được.” Sở Hạo dừng một chút.

“Đúng rồi, nghe nói trường học các em tới thứ sáu này có buổi dạ hội?”

“Đúng vậy, kỷ niệm ngày thành lập trường, yêu cầu tất cả bạn học đều tham gia ... Hả làm sao anh biết?”

“Ừ... Vốn là nghĩ hẹn 1 người, xem ra phải hôm nào đây.”

“A? 1 cô gái sao?” Tô Nhược hỏi.

Sở Hạo đưa mắt nhìn phía trước, khóe môi không tự giác khẽ cười. Về mặt thể không có tránh được con mắt của Tô Nhược, nàng thần bí hề hề nhú mày:

“A

anh rốt cục có mục tiêu! Là cô bé nào có thể nói hay không ? Nói không chừng em còn biết đây!”

Sở Hạo cũng không giấu giếm: “Đồng Mạch Dao, em biết không?”

“Hắc? Mạch Dao?” Tô Nhược có chút kinh ngạc ngược lại cười nói,

“Em đương nhiên biết, cô ấy cùng một lớp với em, vừa rồi khi học hai bọn em còn ngồi cạnh nhau đó! Anh ánh mắt không tệ lắm.”

“Ha ha, xem ra anh phải hối lộ em.”

Xe còn không dừng hẳn, Tô Nhược liền không thể chờ đợi được quay cửa xe xuống. Chỉ liếc mắt liền nhìn thấy người phía trước mặc váy lụa cùng một người nam tử trung niên thân thiết.

“Mẹ ~!” Tô Nhược hưng phấn mà hướng phía trước vẫy tay.

Giản Ninh trên mặt không thể che dấu vui vẻ nhưng vẫn là ôn nhu nhắc nhở: “Tiểu Nhược, chờ xe dừng hẳn hãy xuống.”

Xe dừng lại Tô Nhược tựa như đứa con nít chưa lớn chạy tới ôm lấy mẫu thân, còn vùi ở trong lòng Giản Ninh, nhu thuận như một con con mèo nhỏ.

Giản Ninh dịu dàng cười, thân mật sờ sờ tóc nữ nhi: “Nhớ mẹ sao?”

“Đương nhiên ~ “

Sở Thụy ôn hòa nhìn bên cạnh 2 mẹ con ôm nhau. Nghe được tiếng bước chân tới gần ông ngẩng đầu lên, cùng với Sở Hạo nhìn nhau cười một tiếng.

Giản Ninh nhẹ chạm trán nữ nhi 1 cái: “Trước công chúng làm nũng, con cũng không sợ mất mặt?”

Tô Nhược xinh đẹp cười một tiếng: “Sợ cái gì...con đâu biết họ.”

“Con khi còn bé không phải là nói hình tượng rất trọng yếu sao?” Giản Ninh cúi đầu cười khẽ.

“Ách, như vậy ...” Tô Nhược ra vẻ suy tư.

“Nhưng có người cũng đã bỏ bà ngoại nhà mà đi, cũng không trở lại ~ huống chi có mẹ cùng con cùng nhau mất mặt, như vậy con cũng không thiệt thòi đúng không?”

Giản Ninh dở khóc dở cười: “Con thật sự là càng ngày càng... Bướng bỉnh !”

Tô Nhược giả hoạt nháy mắt mấy cái. Giản Ninh không khỏi có hơi ngượng, bàng quan đối với phụ tử kia buồn

“Đi thôi, chúng ta đi vào.”

“Ừ.”

Bốn người cùng nhau hướng trong khách sạn đi đến.

=====Phân cách tuyến tượng gỗ có em gái=====

Một bữa cơm ăn vô cùng khoái trá, Sở Hạo lúc về đến nhà đã qua chín giờ, Nhiếp Vũ Trạch đang ôm máy tính ngồi ở phòng khách.

Sở Hạo đi vào phòng ngủ, đăng nhập trò chơi, ngoài ý muốn phát hiện danh sách bạn tốt Mặc Thất Tần không online. Bình thường thời gian này nàng đều là online ... Là đợi không nổi liền xuống sao?

Sở Hạo chuyển hướng cửa: “Nhiếp Vũ Trạch.”

Trả lời hần là một thanh âm vang dội “Có”

Sở Hạo liếc mắt: “Cậu cho rằng đang điểm danh sao...”

Nhiếp Vũ Trạch từ trên màn hình ngẩng đầu lên, xuyên qua nửa mở cửa về phía trong phòng: “Lão Đại có gì?”

“Tối nay Thất Tần không có on hay sao?”

“Ách... Mình không có chú ý...”

Sở Hạo mở ra nói chuyện ở trong kênh bang phái.

Trường Phong Hạo Nguyệt : Tối nay Thất Tần có online không?

Đường Kỷ Khảo Đắc : không có

tiểu Hoả bán gái : dường như không thấy.

Tình Thiên Oa Oa : em biết rõ ~ cô ấy khẳng định không có login. Em nghĩ tìm cô ấy lấy được thảo từ năm giờ bắt đầu ôm cây đợi thỏ mà cô ấy liên tục không có xuất hiện...

Trường Phong Hạo Nguyệt : Ủ. Cảm ơn.

Tình Thiên Oa Oa : hắc hắc, lão Đại khách khí.

Trường Phong Hạo Nguyệt : Tình Thiên em muốn được thảo gì, Thất Tần phần lớn anh đều có .

Tình Thiên Oa Oa : tiêu điệp hoa, lão Đại có sao?

Trường Phong Hạo Nguyệt : có, đến Vô Huyết thành đến.

Tình Thiên Oa Oa : oa a ~ lão Đại vạn tuế ~!

Liên tục đợi đến thời gian đại học Y tắt đèn cũng không còn gặp Mạch Dao on, Sở Hạo trong lòng mơ hồ có chút bất an, muốn gọi điện hỏi một chút cô ấy có sao không, lại sợ thời gian quá muộn quấy rầy cô ấy nghỉ ngơi.

Sở Hạo vuốt vuốt mắt, tắt máy ngủ.

Mấy ngày trôi qua, Mạch Dao lại một lần nữa ôm sách đi ra kí túc xá, Bùi Lạc không bình tĩnh: “Này, này Mạch Dao cậu mấy ngày nau là trúng gió nào thế?”

“Sao?” Mạch Dao dừng bước lại.

“Cậu không phải là định làm bác học đi?”

“Có cái gì không được?” Mạch Dao không cho là dung nói

“Này... cậu làm bác học được sao?... dẫu gì cũng chờ thi đấu PK xong rồi làm tiếp! Hai ngày nữa chính là công bán kết, mình còn muốn cậu vào trận chung kết, xem cậu là Lãnh mỹ nhân nhà mình quyết cao thấp đây!”

“Ách... mình sẽ on mà.” Vừa nghĩ tới trò chơi, Mạch Dao trong lòng lại không khỏi có chút bực bội. nàng hiện tại chỉ muốn lặn thật xa, tốt nhất cái gì đều không cần nghĩ.

Liên tục hai ngày, từ 5 giờ trao máy đợi 11 giờ, cũng không gặp Mạch Dao login, Sở Hạo trong lòng bất an thêm nồng nặc lên. Thật chẳng lẽ đã xảy ra chuyện? Vì vậy mười giờ tối ngày thứ 3, Sở Hạo quyết đoán bấm điện thoại Mạch Dao.

Nhìn cả đêm môm Kinh tế vi mô, Mạch Dao cảm giác đầu có điểm chóiang vàng. Mới vừa xem hết chương 1, trên bàn di động có tiếng chuông. Mạch Dao vô thức đưa tay điạện thoại, thấy rõ số hiện tới, ngón tay dừng ở giữa chừng không trung. Sở Hạo...? Anh ấy có chuyện gì? Là gọi làm rồi sao?

Mạch Dao đem di động để ở một bên, tiếp tục vui đầu đọc sách. Di động kiêng nhẫn nháy, tựa hồ hoàn toàn không có xu thế ngừng. Chẳng lẽ là trong trò chơi có chuyện trọng yếu? Mạch Dao do dự cầm lấy điện thoại di động đi ra phòng học

“Alo?” Nghe điện thoại âm thanh rất nhỏ, còn mang theo chút ít không xác định.

Nghe được thanh âm của nàng, Sở hạo long thấp thỏm rất cuộc để xuống: “Lâu như vậy mới nghe... Đang bận sao?”

“Ừ... anh có việc gì thế?” Sở Hạo khoe môi giương cao, thanh âm chưa phát giác ra nhẹ hơn chút ít.

“A, không có gì đặc biệt. vài ngày không thấy em on, anh lo lắng em có việc... Không có việc gì là tốt rồi.”

“Ách... không có gì.” Mạch Dao tựa ở tường hành lang, cảm giác tường hơi mát truyền tới lưng của nàng, tim thật vất vả thoáng bình tĩnh trở lại lại bị cuộc điện thoại này quấy đến ngổn ngang. Anh ấy sao lại có thể nói ra lời mập mờ như vậy? Anh ấy chẳng lẽ biết nói ôn nhu như vậy sẽ làm con gái hiểu lầm sao? Mạch Dao không khỏi có chút tức giận. Nếu như không hpải là chứng kiến anh ấy và Tô Nhược cùng một chỗ, sợ là lại hiểu lầm đi? Anh ấy đối với người nào đều là như vậy sao?

Sở hạo rõ rang cảm thấy đối phương xa cách, nàng tựa hồ tâm tình không tốt, giọng nói nhàn nhạt. Hắn trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Mấy ngày nay bề bận nhiều việc sao?”

Mạch Dao nhỏ giọng : “Ừ” một câu

“Vậy... không quấy rầy, em bận rộn chú ý nghỉ ngơi”. Trong loa truyền đến một tiếng mơ hồ trả lời không rõ, sau đó trò chuyện kết thúc. Sở hạo để xuống di động trông mắt trầm tư: Cô ấy thế này? Tâm tình giống như là rất khỏang vui... Thật sự không có việc gì sao? Đột nhiên có một loại cảm giác vô lực... đối với nàng sầu lo mà mình thật sự cái gì cũng không làm được .

Cho tới buổi trưa khóa cuối cùng kết thúc, Mạch Dao đứng lên nhích nhích tứ chi 1 lần, thu hồi sách vở đi ra phòng học.

Đã qua thời gian ăn cơm mỗi cửa xếp hàng người cũng không nhiều. Mới vừa mua xong cơm, trên vai đã bị người nhẹ vỗ một cái. Mạch Dao xoay người trông thấy Tô Nhược bưng đĩa ăn đứng ở sau lưng nàng một bước

“Là cậu à ” Mạch Dao cười yếu ớt. “Cậu cũng muộn như vậy mới ăn cơm.

“Ừ, mới vừa hết tiết.” Tô Nhược cười dài nói.

“Cậu ăn 1 mình?”

Mạch Dao gật đầu.

“Cùng nhau ăn đi ~ “

“Ok.”

Hai người tìm 1 cái bàn trống ngồi xuống.

“Đúng rồi ” Mạch Dao ngẩng đầu hỏi.

“Cậu không phải là ở ngoài trường sao, như thế nào lại ăn cơm ở trường?”

“À, mình buổi chiều còn tiết, buổi trưa muốn trở về ký túc xá ngủ một chút nên lười phải trở về .”

Mạch Dao hiểu rõ: “Đúng thế giữa trưa trở về nóng. Mà này, mình phát hiện gần đây rất hay đụng phải cậu.”

“Ha ha, hai ta hữu duyên ~” Tô Nhược bướng bỉnh nói.

Thật duyên... Tô Nhược nghĩ thầm. Nàng vốn là đối với Mạch Dao rất có hảo cảm biết được cô bé này rất có thể trở thành chị dâu tương lai của mình nàng càng là có chút mong đợi. Xét thấy Tô Nhược đối với lòng tin về ca ca mình nhà nàng trong tiềm thức đã đem Mạch Dao coi như người trong nhà .

Mạch Dao bị Tô Nhược vẽ mặt đáng yêu chọc cho bật cười.

Vốn cho là mình sẽ bởi vì Tô Nhược cùng Sở Hạo có quan hệ đối với nàng sẽ bài xích, nhưng đối mặt Tô Nhược cười đến chân thành như thế, nàng thật sự một chút cũng không chán ghét. Tô Nhược trên người giống như rất tự nhiên tản ra một loại lực tương tác làm cho nàng không tự chủ được mà muốn tới gần.

Trong lòng đột nhiên mãnh liệt cảm giác có tội. Tại sao có thể thích Sở Hạo đây? Nếu để cho Tô Nhược biết rồi sẽ rất không vui đi... Nhớ tới tối hôm qua cuộc điện thoại kia, Mạch Dao trong lòng càng bất an. Về sau, hay là cách xa người này một chút... Cho dù là ở trong trò chơi cũng muốn giữ một khoảng cách. Nàng là thật không muốn thương tổn cô gái nà

Cho đến khi Tô Nhược vẫy tay, Mạch Dao mới nhớ tới lần trước nhặt được cái lược của Tô Nhược... Thôi, nàng nghĩ, dù sao lược trên tay Bùi Lạc, lần sau kêu cậu ấy nhớ rõ trả cho người ta thì tốt rồi.

=====Phân cách tuyến tượng gỗ chị dâu tương lai=====

Nháy mắt liền tới chủ nhật, Mạch Dao nửa ngày mới tại trước khi thi đấu pk năm phút mới đăng nhập trò chơi.

Đối thủ của Mạch Dao trong vòng bán là một ám hệ Ma Cung Thủ. Ngay cả Ma Cung Thủ Minh Trạch ám hệ mạnh nhất đều từng là bại tướng dưới tay, lần này trận đấu đối với Mạch Dao mà nói tất nhiên là không hề áp lực. Mặc dù lần trước thắng lợi ít nhiều gì có chút vận khí nhưng hôm nay đối thủ bất kể là giả người mới hay là kỹ thuật cao cùng bang chủ đại nhân luôn là bị đều không cách nào đánh đồng .

Vì vậy vòng bán kết rất nhanh liền phân ra thắng bại.

Pk vừa kết thúc, Mạch Dao liền nhận được một cái tán gẫu.

Trường Phong Hạo Nguyệt: Thất Tần, vòng bán kết thế nào

Mặc Thất Tần: rất thuận lợi .

Trường Phong Hạo Nguyệt: đến thánh giác đấu tràng Vô Huyết thành đi.

Mặc Thất TầnTrường Phong Hạo Nguyệt: cuối tuần chính là chung kết, đối thủ của em là Bạc Giang Hàn Tuyết, Minh Trạch cùng cô ta đã giao thủ qua, người này phi thường lợi hại. Anh sẽ nói một chút cho em đối chiến kỹ xảo, cuối tuần anh cũng có trận đấu, chúng ta thuận tiện luyện một chút, được chứ?

Không cần đại thần nhắc nhở, Mạch Dao cũng biết Bạc Giang Hàn Tuyết khó đối phó thế nào. Có mấy lần người này mang Bùi Lạc đánh quái, Mạch Dao liền ở một bên nhìn xem. Vô địch Pk đối với Mạch Dao mà nói không thể nghi ngờ là một cái hấp dẫn lớn, nhưng 1 vài nguyên tắc đối với nàng mà nói so với trò chơi quan trọng hơn nhiều.

Mạch Dao dừng lại một chút, ngón tay ở trên bàn phím đánh lên.

Mặc Thất Tần: Xin lỗi, em đêm nay còn vài chuyện khác phải làm, nên logout trước. Thật sự cảm ơn anh nhiều.

Không đợi đối phương trả lời, Mạch Dao lng cửa sổ trò chơi.

Nhìn xem Mặc Thất Tần out, Sở Hạo rốt cục cảm thấy được một tia khác thường. Cô ấy thật sự bận đến ngay cả chuẩn bị thi chung kết cũng không có sao? Hay là... Cô ấy cố ý lẩn tránh cái gì? Chẳng lẽ là bởi vì đối với tâm tư của mình phát giác? Như vậy... phản ứng như thế xem như cự tuyệt sao?

18. Chương 34 - 35

Chương 34: Giang Bách Hàn

Chuông di động vang lên thời điểm Tô Nhược đang ngồi ở trên ghế sofa xem một bộ phim. Liếc qua số điện tới nàng đón nâng điện thoại.

“Ca ca, có việc gì thế?”

“Ừ... Có rảnh hàn huyên một chút ? Anh hình như gặp phải phiền toái.” Giọng nam tử vẫn như cũ ôn hòa, lại nghe được ra có chút buồn bực.

Tô Nhược đã mơ hồ đoán được Sở Hạo nói “phiền toái” là chỉ cái gì. Nàng có thể giúp đỡ nổi không... Hẳn là về người đó ? Tô Nhược sáng khoái đáp ứng: “Có thể.”

“Đi ra ăn khuya?”

“Được rồi ~ Anh mời?”

“Đó là đương nhiên. Đúng rồi nhớ rõ nói rõ ràng với vị kia nhà em không anh sợ có người ăn bậy hơi dấm. Anh ta là ta đại cổ đông của công ty anh đó.” Sở Hạo cười trêu đùa.

Tô Nhược nghiêng đầu liếc một cái người đang chuyên chú trong thư phòng nhìn chăm chăm máy tính:

“Hi, mới không. Anh ta biết rõ đem em ăn đến sao .”

“Là em xơi tái hắn đến sít sao...”

“Hắc hắc!”

“Chờ anh lái xe đến dưới lầu nhà em đón được không?”

“Ok~

“Ừ, vậy anh đến gọi lại cho em.”

“Ok, lát gặp ~ “

Tô Nhược tắt TV, thay y phục đi vào thư phòng.

Nghe được tiếng bước chân, Đường Triệu ngẩng đầu lên, đem ghế ngồi hướng lui về phía sau cách bàn đọc sách: “Đã trễ thế này còn đi?”

“Ừ, ca ca có việc muốn thỉnh giáo em ~ “

“Hả? Sở Hạo muốn thỉnh giáo... em? Em xác định?” Hắn cố ý đem chữ “Thỉnh giáo” cùng “em” nhấn cực kỳ nặng.

“Không được ư? Em hiện tại là chuyên gia tình cảm ~” Tô Nhược lên mặt nói.

Đường Triệu cố làm ra vẻ kinh ngạc hỏi: “Hắn muốn đuổi theo anh

” Tự – Yêu – Cuồng!”

Đường Triệu một bộ vô tội nói: “Bằng không hắn tìm em làm gì thế? Đeo đuổi nữ sinh mà nói... Không phải là cần phải tìm anh hay sao “

Tô Nhược nghiêm trang phản kích nói: “Kia chiếu theo ý của anh là... anh ấy nếu như là tìm anh, chẳng phải là muốn đuổi theo em sao?”

“Ách... Vậy hay là tìm em đi.”

Tiếng chuông lại một lần nữa vang lên. Tô Nhược nhìn thoáng qua màn hình di động: “Ca ca đến, em đi xuống đây ~ “

Đường Triệu ngoéo một cái khoe môi, cánh tay dài kéo eo của nàng, tại môi nàng nhẹ hôn:

“Đi đi, sớm một chút trở lại.”

“Ừ.” Tô Nhược trên mặt hiện lên một tầng mỏng hơi hồng, cầm lấy áo khoá

...

“Thật sự có bận rộ sao?” Sở Hạo khó hiểu.

“Cái này... Không thể nào, em nhớ được chương trình học cả bạn ấy cùng em không khác lắm. Tuần vừa rồi chấm dứt 3 bài luận văn chuyên ngành, em lại cảm thấy... Gần đây so với thời gian trước còn nhẹ lỏng hơn một ít. Hơn nữa theo em được biết, Mạch Dao gần đây cũng không có việc gì đặc biệt.”

“Vậy thì cô ấy gần đây có cái gì khác thường không?”

Tô Nhược nín lấy lông mày suy nghĩ hồi lâu: “Không có, em hôm trước còn cùng cô ấy ăn cơm trưa thấy cô ấy rất bình thường.”

Sở Hạo vẽ mặt rồi ren than nhẹ.

Tô Nhược trong tay đùa bốn cái đĩa ăn xinh đẹp : “Anh nói... cô ấy là cố ý đang trốn anh

Sở Hạo nhún vai: “Anh vừa tán gẫu với cô ấy thì cô ấy đã đi xuống tuyến, anh tìm không ra chuyện gì nên không có giải thích hợp lý.”

“Làm sao sẽ đột nhiên như vậy? Mạch Dao không giống như là 1 cô gái có tố chất thần kinh. Đây... anh cảm thấy cậu ấy biết rõ ý của anh sao?”

“Anh đã biểu hiện rất rõ ràng như thế nào cũng sẽ có chút không cảm giác chứ? Mà ngay cả u Yết cũng biết...” Sở Hạo giọng nói chưa phát giác ra gì rất bất đắc dĩ.

“Vậy ý của anh là..cậu ấy cự tuyệt anh?”

“Chỉ mong không phải thế...”

“Anh đừng vội...cô ấy có thể là thật sự có chuyện gì nên không có phát giác, hoặc là nhất thời không biết trả lời thế nào thôi. Em sẽ giúp anh thăm dò một chút.”

Mạch Dao gối đầu lên đệm giường mềm, Laptop để ở trên bàn nhỏ cạnh gi

Game là không lên, Mạch Dao tiện tay mở ra diễn đàn trò chơi. Diễn đàn trang này trang kia là chủ đề về thi đấu pk, hơn nữa phần lớn là topic về nam tử so tài thể nào.

Vòng bán kết là cho phép người chơi xem cuộc chiến, không biết là ai trên diễn đàn thả một đoạn video vòng bán kết Trường Phong Hạo Nguyệt đối chiến bang chủ Nhất Kiếm Thiên – Nhất Kiếm Tận Thiên.

Mạch Dao mở ra video chỉ liếc mắt liền thấy được sân thi đấu có 1 dáng người trắng thuần. Trong trí nhớ bạch y thích khách lúc này lại lộ vẻ càng xa xôi. Thân ảnh kia như 1 loại tiên giáng trần chỉ là đứng lặng im ở giữa sân, trong ra lộ ra một loại khí thế cường giả làm cho người ta không khỏi sinh lòng sợ hãi.

Đã không rảnh chú ý kỹ năng gì, di động thế nào Mạch Dao ánh mắt chỉ theo sát áo trắng kia từng cử nhất động, đều cực kỳ giống nam nhân ngày đó ung dung như vậy, thoải mái không rối loạn.

Mạch Dao yên lặng nuốt một tia khổ sở: cho dù là mặt đối với đối thủ cũng có thể ưu nhã, nàng còn cho rằng hân cười đối với mình có chỗ bất đồng... Không đầy mấy phút thắng bại đã công bố.

Video phía dưới là liên tiếp có bình luận. Ngay cả “Nhất Kiếm Tận Thiên từng tìm Trường Phong Hạo Nguyệt luận bàn bị một tiếng cự tuyệt” loại tin đồn này không biết thật hay giả đều bị tám ra. Trong lúc thời quần chúng phân vân khen chê không đồng nhất. Có người chỉ trích như vậy khinh thường quá mức cần rõ; cũng có người cảm thấy Trường Phong Hạo Nguyệt là có tư chất cuồng vọng.

Một topic khác thảo luận khí thế ngất trời chuyện chính là nghề nghiệp của Trường Phong Hạo Nguyệt. Trong trò chơi lại ít người biết rõ Trường Phong Hạo Nguyệt là thích khách!

Mạch Dao cười khẽ. Lúc biết được nghề nghiệp của đại thần nàng cũng giống như vậy rất khiếp sợ. Khi đó Mạc Thất Tần còn là một thầy thuốc không có danh tiếng gì mà Trường Phong Hạo Nguyệt sớm đã là đại thần. Nhưng bây giờ cho dù là đồng dạng đứng ở vị trí “đại thần”, khoảng cách của nàng cùng hắn vẫn như cũ cách xa vạn dặm...

Mạch Dao lật qua một trang topic khác: chung kết bên nam tử là Trường Phong Hạo Nguyệt với Minh Trạch, cho nên vô địch là vật ở trong túi của anh ấy đi?

Cho dù là hạ quyết tâm muốn cách người này rất xa, Mạch Dao vẫn không tự chủ được muốn đi thu thập từng ly từng tý về hắn. Dù sao hơn một tháng chung đụng tạo thành thói quen không phải nói bỏ có thể từ bỏ. Từ từ sẽ quen đi... Nàng an ủi mình như vậy.

Đến giờ cơm trong phòng học trống trơn. Mới vừa đánh xong một chương luận văn Bùi Lạc ngửa mặt về phía sau, thở phào một cái lại nghe thấy sau lưng truyền đến “Pằng” một tiếng. Nàng quay đầu, trông thấy một bàn tay thon dài đang cầm ly nước ở trên bà.

“Ách... Xin lỗi.” Bùi Lạc nhỏ giọng nói xin lỗi.

Người nọ ngẩng đầu cười cười.

Bùi Lạc sững sờ, tại sao lại là người này? Gần đây mặc kệ đi đến chỗ nào, tựa hồ cũng có thể cùng cái âm hồn bất tán này “Không hẹn mà gặp”. Bùi Lạc rất buồn bực:

“Tại sao lại là cậu?”

Người nọ cười khê: “Không muốn gặp tôi như vậy sao?”

Bùi Lạc yên lặng liếc mắt.

“Điện thoại di động của em... Có khỏe không?”

Vừa nhắc tới cái này Bùi Lạc tiểu vũ trụ liền bộc phát

“Cậu còn có tốt hay không sao? ! Cậu đi theo tôi rồi cuộc muốn làm gì? “

Người nọ tỉnh tỉnh phi thường tốt cười cười, nói: “Đừng nóng giận, hai ta cũng là biết. Khụ... anh tên Giang Bách Hàn.”

Bùi Lạc trừng mắt liếc hắn một cái, không đếm xỉa đến bàn tay người này đuổi ra: “Lão nương gọi Trần Tây! Được rồi, cậu có thể lăn đi.”

“A, Trần Tây...” Giang Bách Hàn trong mắt thoáng hiện lên một tia trêu tức, nâng lên tay trái quơ quơ hai ngón tay đang lúc hé ra 1 tấm thẻ.

Bùi Lạc vừa sờ túi trong lòng nhất thời “Lộp bộp” một tiếng:

“Cậu... Làm sao cậu trộm đồ của tôi! ?”

“Hả? Cái này lúc ở sân trường đúng lúc rớt tại dưới chân của tôi, tôi liền thuận tay nhặt lên tại sao gọi là trộm chứ? Cũng không biết là ai ...”

“Trả lại cho tôi!” Bùi Lạc đưa tay đến đoạt, đầu ngón tay chỉ khó khăn lắm cầm được 1 góc thẻ. Nàng tức giận tới mức giơ chân:

“Cậu! ! !”

“Này...em như này là gì thế ? Thẻ này...” Hắn vung về cầm lấy thẻ nhìn nhìn.

“Ghi Bùi Lạc mà... Em biết cô ấy?”

Nhiều lần cướp đoạt không có kết quả, Bùi Lạc tức giận vung quả đấm liền hướng vai Giang Bách Hàn đập tới.

“A...” Giang Bách Hàn đau đến hít một hơi.

“Của em ư? !”

Bùi Lạc hừ một tiếng, mở ra bàn tay lạnh lùng liếc

“Cậu nói xem có trả hay không!”

Th nhẹ tới giữa tay, bên tai truyền đến một tiếng nói nhỏ:

“Lạc, anh là Hàn Tuyết.”

“Cậu dở hử! Tôi đâu mù chữ? Mù chữ cũng biết Hàn Tuyết là nữ!” Bùi Lạc tức giận trừng hắt.

Giang Bách Hàn nghiêm trang lặp lại: “Anh nói... Anh là Bạc Giang Hàn Tuyết.”

“Cậu nói đùa gì vậy! Bạc Giang Hàn Tuyết cũng là nữ được được? Cậu lừa dối người ta nên chọn 1 bản nháp tên nào hay chứ? Cậu...” Bùi Lạc âm thanh im bất định chỉ rớt cục ý thức được có gì không đúng. Bạc Giang Hàn Tuyết... Hử làm sao biết Bạc Giang Hàn Tuyết? Hử làm sao biết nàng biết Bạc Giang Hàn Tuyết?

Bùi Lạc không khỏi có điểm nói lắp: “Cậu cậ cậu... Cậu thật sự là Bạc Giang Hàn Tuyết?”

Người nọ nhẹ nhàng vuốt cằm, trong mắt thoáng hiện lên một tia hàm xúc không rõ quang mang.

Bùi Lạc tại chỗ hóa đá, con mắt không tiêu cự nhìn chăm chăm phía trước. Giang Bách Hàn nhin không được đưa tay tại trước mắt nàng quơ quơ: “Lạc...”

“Đừng nói chuyện!” Bùi Lạc bỗng nhiên lên tiếng. Nàng gắt gao nhìn chăm chăm nam sinh trước mắt, trong mắt tràn đầy không thể tin:

“Cậu... Là Lãnh mỹ nhân? Cho nên, Lãnh mỹ nhân là gay? Lãnh mỹ nhân tại sao có thể là nhân yêu...” Bùi Lạc âm thanh càng ngày càng nhỏ, đến cuối cùng thành lẩm bẩm tự nói. Người kia đột nhiên biến thành nam sinh còn “Sống sờ sờ” như vậy đứng ngay trước mắt mình thay đổi này ai đều sẽ cảm giác khó có thể tiếp nhận...

Giang Bách Hàn yên lặng nhìn Bùi Lạc, trong mắt xẹt qua quệt một cái ảm đạm.

Bùi Lạc mơ mơ màng màng đi về ký túc xá, Mạch Dao đang cầm lấy sách vở đi ra ngoài bị đụng nhau. Mạch Dao sợ hết hồn vội vàng thối lui, đã thấy Bùi Lạc vẫn vẻ mặt thờ ơ.

“Lạc Lạc cậu... có khỏe không?”

Bùi Lạc phun ra một câu nói: “Mạch Dao... Lãnh mỹ nhân là gay...”

Mạch Dao chỉ cảm thấy không hiểu ra sao: “Hử? Cái gì?”

Bùi Lạc rớt cục tìm về một chút thần trí, nàng nháy mắt mấy cái, vẻ mặt rồi ren nhìn Mạch Dao: “Mạch Dao, Bạc Giang Hàn Tuyết – hử là người nam.”

“Ách...” Lúc này đến phiên Mạch Dao ngây ngẩn cả người, nàng há to miệng, nhất thời không biết nói cái gì cho phải. Mạch Dao tự nhiên biết rõ người này là bạn tốt của Bùi Lạc, còn nhớ rõ có một hồi Bùi Lạc lời thề son sắt nói “Bọn họ đều là nói bậy, Lãnh mỹ nhân khẳng định không phải là nhân yêu”. Mạch Dao lập tức cảm thấy thiên lôi cuốn cuộn.

“Cái kia...” Mạch Dao vẻ mặt hoạt động một lần cứng ngắc.

“Làm sao cậu biết hử là người nam ? Hử chọc cậu chơi?”

“Mình đều nhìn thấy người của hử, khoa máy tính năm ba, nam nhân hàng thật giá thật

“Trường mình ?”

Bùi Lạc gật đầu.

“2 người... Như thế nào gặp phải ? Không đúng... cho dù đụng phải cũng không nhận ra được!”

“Oan gia ngõ hẹp.” Nói đến việc này, Bùi Lạc còn có chút giận dữ.

Nghe Bùi Lạc nói xong, Mạch Dao chỉ còn một cái cảm tưởng: thế giới này....

Chương 35: Chung kết quyết đấu!

Đảo mắt đến thứ tư, chung kết thi đấu pk rớt cục đến. Cuối cùng tham gia thi đấu chỉ có tám người, người ở Vô Huyết trong thành thậm chí so với sơ tuyển còn nhiều hơn, khắp nơi đều là đánh chơi. Mà ngay cả người không có báo danh tham gia thi đấu cũng muốn thấy phong thái cao thủ.

Bùi Lạc đã sớm trên mặt đất tại Vô Huyết thành treo máy. Lúc này nàng đang vừa nhai hạt dưa, vừa mơ hồ nói chuyện vớ vẩn.

“Mạch Dao, hôm nay mặc kệ thắng thua thi đấu pk này vô địch sẽ là của cậu! Lãnh mỹ nhân quá không hiền hậu, rõ ràng ở chỗ này bắt nạt con gái!”

Biết được Bạc Giang Hàn Tuyết là nam sinh, Mạch Dao áp lực ngược lại nhỏ hơn không ít, nàng cười nói:

“Không sao, dù sao 3 người đứng đầu 3 nam 3 nữ đều có huyền khí có vô địch hay không đều đồng dạng. Huống chi mình cũng rất muốn biết mình chống lại Lãnh mỹ nhân nhà cậu rốt cuộc có phần thắng hay không?”

“Cái gì nhà mình chứ!” Bùi Lạc phản bác.

“Hả? Cậu trước kia không phải là mở mồm là ‘Lãnh mỹ nhân nhà mình’ sao?”

“Kia... Kia là lúc trước! ... Bây giờ thì không!” Bùi Lạc có điểm lúng túng. Trước kia không biết hắn là nam, lời nói gì đều nói qua với hắn bây giờ nhớ tới thật muốn đào cái hang chui vào

Mạch Dao ánh mắt quét qua Bùi Lạc mặt đang khẽ hồng như có điều suy nghĩ nhú mày.

Trước bắt đầu thi đấu năm phút đồng hồ, Vô Huyết thành mặt đất cách đó không xa xuất hiện bốn cái viên cầu cực đại trong suốt. Mạch Dao còn chưa kịp nhìn kỹ người đã bị truyền vào trong sân.

Sân thi chung kết thiết kế có thể nói là đường nét độc đáo. Bốn viên cầu bên ngoài đều là trong suốt, người xem có thể rõ ràng trông thấy mọi cử động của tuyển thủ. Nhưng từ trong nhìn ra phía ngoài tuyển thủ lại chỉ có thể nhìn là 1 màu trắng hình cung, hành vi người xem toàn bộ sẽ không ảnh hưởng đến tuyển thủ.

Đối diện cô gái ngân y lẳng lặng đứng thẳng. Cổ võ thuật gia đai lưng dính sát ở trên người, thư thái thon dài linh lung, một thanh trường kiếm đặt ở trên lưng. Lãnh mỹ nhân... ngược lại danh xứng với thực. Cảm giác được đối diện người tản mát ra khí thế bén nhọn Mạch Dao trong lòng ngọn lửa nhỏ “Vụt” bốc cháy lên – - đó là một loại hưng phấn của kỳ phùng địch.

Bất quá nghĩ đến màn hình đầu kia là nam sinh, Mạch Dao đã cảm thấy .

Lúc này, Giang Bách Hàn cửa sổ tán gẫu đang nhảy lên

Thiên Lạc: anh là một đại nam nhân khi dễ 1 tiểu cô nương, anh cũng không biết xấu hổ?

Giang Bách Hàn vô cùng ủy khuất.

Bạc Giang Hàn Tuyết: khi anh tạo acc không nghĩ tới sẽ có tình huống thế này.

Thiên Lạc: Đẹp, anh chính là bụng dạ khó lường, không có hảo ý!

Bạc Giang Hàn Tuyết: ... Người ta Trường Phong Hạo Nguyệt là tên thích khách còn phi cái da dê, anh tạo acc nữ thì có làm sao?

Thiên Lạc: Ít nói nhảm, có gan anh qua bên nam mà đánh!

Bạc Giang Hàn Tuyết: Anh cũng muốn nhưng trò chơi không để cho, anh cũng không có biện pháp...

Tr đếm ngược “Đình” một tiếng nhảy tới “0 . Các thông tin thi đấu toàn bộ bị che giấu

Mạch Dao hít một hơi thật dài – - rốt cục bắt đầu rồi. Không giống với dĩ vãng một lần pk, không khí thi đấu trong tràng làm cho nàng có chút tung tăng như chim sẻ phẳng phất đây mới thực sự là độ sức. Vô địch đối với nàng mà nói đã không phải là trọng yếu, quan trọng là trận đấu của mình.

Mặc dù đối 1 cô gái là “Mặc Thất Tần” cái tên này lại làm cho Giang Bách Hàn cảm thấy bội phần áp lực.

Người nào không biết cái tiểu thầy thuốc nhìn như nhu nhược này kì thực là ngang cơ với Trường Phong Hạo Nguyệt đại thần. Trong trò chơi, diễn đàn khắp nơi đều là tin đồn về cô gái này. Còn nghe nói từ thi đấu vòng loại đến vòng bán kết mỗi một lần pk cô nàng đều thắng không hề áp lực.

Khi Giang Bạch Hàn “Đánh đòn phủ đầu” vĩnh viễn là một chân lý. Cho nên trận đấu ngay từ đầu, cô gái ngân y liền phi thân hướng Mặc Thất Tần tới gần, trường kiếm hiện ra ánh sáng dày đặc lạnh, nhắm thẳng đối thủ.

Mạch Dao cả kinh: tốc độ thật nhanh! Nhớ rõ Minh Trạch từng nói qua, Lãnh mỹ nhân kia tốc độ thậm chí trên Trường Phong Hạo Nguyệt Mạch Dao giờ mới hiểu được, lời của bang chủ đại nhân nói không ngoa.

Hoàng y mới vừa thối lui một bước, cô gái ngân y thân hình tựa như xoa bóp sắt đồng dạng lập tức dỉnh lên. Vì tránh đi thanh trường kiếm kia áo vàng liền tiếp lui về phía sau, ngay cả thời gian thêm trạng thái cho mình cũng không có.

Mạch Dao lúc này mới cảm nhận được “Tốc độ” có bao nhiêu quan trọng, đối phương mau thế căn bản không có thời gian phản ứng giống như nàng mỗi đi một bước cũng có thể bị dự liệu được. Đột nhiên cảm giác giống cùng đại thần luyện tập pk...

Bị động tránh né cảm giác rất tệ, mỹ nhân ngân y từng bước ép sát, Mạch Dao dần dần bắt đầu luống cuống tay chân, hơi không cẩn thận cũng sẽ bị kiếm của đối phương đánh trúng, máu từng chút từng chút giảm xuống. Không hổ là sư huynh khoa máy tính... Mạch Dao bắt đầu có chút hối hận, nếu như lúc trước nghe đại thần nói 1 chút tiến công chiếm đóng bây giờ cũng sẽ không chật vật như vậy? Bất quá lúc này hối hận hiển nhiên là quá muộn.

Càng khẩn trương càng hoảng loạn người thường thường lại càng dễ dàng phạm sai lầm. Trong điện quang hỏa thạch máu của Mặc Thất Tần lại đi xuống 1 đoạn thật lớn. Mạch Dao nín thở chăm chú nhìn màn hình, ngón tay nhỏ nhắn ở trên bàn phím gõ lung tung vang lên.

Thật vất vả bắt được một cái khoảng cách nho nhỏ, áo vàng trong tay cần “Nền Vũ ” không chút do dự giương cao điểm một cái bạch quang đi ra, hướng đỉnh đầu đi máu rớt cục tăng trở lại. Mạch Dao khẽ thở ra một hơi .. nguy hiểm thật.

Mạch Dao hết sức chăm chú nhìn chằm chằm màn hình, vẻ mặt trước nay chưa từng ngưng trọng như vậy.... tiếp tục như vậy không phải là biện pháp, sớm muộn đèn cạn dầu. Làm sao bây giờ

Qua lại xuyên dày đặc kiếm quang, Mạch Dao chợt phát hiện đỉnh “Nền Vũ ” chung quanh bao một tầng vòng sang màu hồng hồng lung. Loại hào quang này nàng trước kia cũng đã gặp vài lần chỉ là cũng không lưu tâm. Hôm nay vì nàng tinh thần khẩn trương tư duy lại không hiểu rõ ràng.

Mạch Dao như người giật giây ở sân thi đấu chạy, vừa dùng dư quang quan sát cửa sổ trò chơi. Rốt cục nàng phát hiện, trong bảng nhân vật hình cái đầu phía dưới giá trị sp chẳng biết lúc nào đã phình lên, kỹ năng lan bên phải nhiều hơn một cái nút hồng phấn.

Vì vậy, khi bén nhọn kiếm quang lại một lần nữa quét tới, Mạch Dao quyết đoán ấn xuống cái nút hồng phấn kia. Chỉ thấy “Nền Vũ ” ngoài bao phủ hồng phấn hào quang phút chốc nổ tung, áo vàng một cái nhẹ nhàng xoay người, trên màn hình bỗng xuất hiện ba Mặc Thất Tần!

Chứng kiến trong màn hình nhanh chóng lướt qua “Kĩ năng Thần khí ‘ảnh trong nháy mắt’ ” Mạch Dao bình tĩnh – - đây là kĩ năng liên tục bị nàng xem nhẹ “ảnh trong nháy mắt” .

Mạch Dao trên màn hình xem mới xuất hiện hai người bất quá là hư ảnh của Mặc Thất Tần nhưng khi người khác nhìn đây chính là “Mặc Thất Tần”thật!

Ngồi ở một cái máy tính khác xem cuộc chiến Bùi Lạc la thất thanh: “Mạch Dao, cậu còn có đòn sát thủ này? !”

Lần này là hấp dẫn ! Mạch Dao kìm lại tâm tình mừng như điên thao túng ba người đứng thành một cái hình tam giác vây quanh cô gái ngân y.

May là Giang Bạch Hàn kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú cũng không bị biến cố bất thành linh làm kinh đến... tình huống như này là hẳn chưa bao giờ gặp qua . Hắn rất nhanh đoán được đây là kĩ năng của thần khí đối phương. Tin đồn Mặc Thất Tần trong tay “Nền Vũ ” là thanh thần khí, bây giờ nhìn lại lời này mười phần là thật.

Giang Bách Hàn dù sao cũng là Giang Bách Hàn cứ việc khiếp sợ, hần nhanh chóng làm ra phản ứng. Chỉ thấy cô gái ngân y trường kiếm rời tay, kiếm quang hướng bốn bề quét ngang ra. ng ra là một công kích phạm vi cực lớn, mặc dù giá trị tổn thương rất thấp nhưng chỉ cần đánh trúng mục tiêu, dù là chẳng qua rơi một giọt máu cũng có thể nhanh chóng phân biệt ra đối thủ ở đâu.

Đối phương ý đồ rõ ràng như thế, Mạch Dao như thế nào lại dễ dàng cho hần thực hiện được? Chỉ thấy trên màn hình ba “Mặc Thất Tàn” dùng một cái tốc độ cực nhanh vòng quanh ngân y chuyển động, Giang Bách Hàn chỉ nhìn thấy vây quanh là hư ảnh. Kí hiệu giảm máu dâng lên, hần lại hoàn toàn không phân biệt rõ Mặc Thất Tàn là ở chỗ nào.

Tìm không được mục tiêu, công kích hoàn toàn mất hết kết cấu, công kích đơn muốn đánh trúng Mặc Thất Tàn quá khó khăn, quần công lực sát thương lại quá nhỏ. Không cách nào phán đoán vị trí đối thủ mà ngay cả tránh né cũng dị thường gian nan. Từng đạo kỹ năng từ bên ngoài các nơi hướng trung gian ném đến, tỉ lệ số mạng lại cao nhiều hơn phân nửa, không hề nghi ngờ là nhiều chiêu

Cho dù Lãnh mỹ nhân máu cao da dày cũng trải qua không ngừng kỹ năng oanh tạc dày đặc như vậy chỉ ở giữa sân kiên trì trong chớp lát rồi hào quang hoa lệ ngã xuống .

19. Chương 36 - 37

Chương 36 : Hiểu rõ

Trận đấu vừa kết thúc, hệ thống liền phát ra thông cáo. Bởi vì hệ thống huyền khí còn không có khai thông. Phần thưởng thi đấu pk phải đợi một tuần sau mới có thể phát ra. Mạch Dao mới từ đấu trường thi đấu đi ra, đã nhìn thấy kênh bang phái lời chat thật nhanh.

ta chỉ muốn lấy tên có thể lấy dài hơn : Thất Tàn còn tốt chứ! Thất Tàn uy vũ!

hạt dưa trong vỏ : tài thần bảo bối, nhiều ngày không gặp phong thái vẫn như xưa! Người ta đúng là nhớ em muốn chết! ! !

”> Đường Kỷ Khảo Đắc : nguy hiểm thật ...Thất Tàn lợi hại như vậy tuyệt chiêu sớm không lấy ra... Có thể dọa anh đây.

Mặc Thất Tàn : kỳ thật trước em cũng không biết mình còn có thể ra chiêu này.

Tình Thiên Oa Oa : Mặc Thất Tàn em là tên nhóc đáng chết, rốt cục cam lòng trở lại? Nhiều ngày như vậy trốn đi nơi nào

Mặc Thất Tàn : ách, gần đây có chút bận rộn.

Tình Thiên Oa Oa : bận rộn là bốc khói sao ~ đầu gì phải làm cho người ta còn biết rõ em hơi tàn còn ké dài, đúng không?

Mặc Thất Tàn : ... Tình Thiên dạy rất đúng.

Trường Phong Hạo Nguyệt : Thất Tàn chúc mừng.

Mặc Thất Tàn : cảm ơn đại thần.

Mạch Dao tròn mắt. Thì ra là phân rõ giới hạn bọn họ sẽ xảy ra đến nước này... Cái này chẳng lẽ không phải là nàng muốn sao? Nhưng trong lòng cái loại cảm giác như bị vật gì đó sít sao trói chặt lại là thế nào?

Trường Phong Hạo Nguyệt xuất hiện nho nhỏ luôn có thể ở trong bang phái khiến nho nhỏ oanh động.

vai phụ : nói lão Đại đêm nay cũng rất uy vũ ~ bang chủ đại nhân bị lão Đại đánh cho hoa rơi nước chảy, O (_)O ha ha ~

ta chỉ muốn lấy tên có thể lấy dài hơn : đúng vậy, lão Đại hôm nay là phát uy, lần này so với lần trước thâm hơn nhiều.

Minh Trạch : Thật là tức chết mà.... lão Đại cậu hôm nay là ăn hỏa được gì thế... tiểu nhân với ngài có bao nhiêu thù... Cậu tốt xấu gì pahir cho người đứng đầu một bang như mình ít mặt mũi chứ!

Tiểu Hoả bán gái : đúng nha~ chúng ta được mùa thu hoạch
vô địch nam nữ đều là người của chúng ta !

hat đưa trong vỏ : người ta là truyền thuyết nhân trung long phượng sao! Em cũng chỉ có hâm mộ vài phần ~

Minh Trạch : được rồi, á quân ta đây là mây bay

Túy Vô Miên : mong đợi a, huyễn khí sẽ như thế nào đây?

Mạch Dao nhìn chăm chăm màn hình sợ run. Dưới thảo luận cơ hồ đều là bọn họ , nàng lại chỉ có thể phảng phất như việc không liên quan đến mình yên lặng nhìn xem.

Chén nước bị gió lên giữa không trung dừng trong chốc lát lại nặng nề thả lại trên bàn. Tiếng thủy tinh phát ra tiếng vang cực kỳ nhỏ. Sở Hạo dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng phát nhẹ giọt nước rơi trên bàn, hẳn tựa hồ nghe trong lòng nơi nào đó truyền đến một tiếng thở dài không thể nghe.

Kỳ thật vừa rồi ở trong trường thi đấu, hẳn cũng không có nghĩ qua như thế nào đánh bại Minh Trạch, hẳn chỉ là muốn dùng tốc độ nhanh nhất kết thúc trận đấu, hẳn chỉ là muốn biết trận đấu bên kia tiến hành như thế nào. Thất Tần không thể nghĩ ngờ là làm cho hẳn thấy được một cái kết hoàn mỹ -- nàng thắng được sáng lạn như thế.

Mặc Thất Tần hôm nay đã không còn là tiểu thầy thuốc ngay cả hái thuốc đều đi theo phía sau hẳn đi? Thất Tần đã không cần hẳn nữa? Nàng dĩ nhiên trưởng thành thành một người có thể một mình đảm đương làm 1 đại thần.

Sở Hạo bắt đầu có chút hối hận nếu như lúc ấy không kiệt lực giúp nàng trở nên mạnh mẽ, như vậy hiện tại Mặc Thất Tần có còn là người cần hẳn bảo vệ hay không? Bất quá hẳn lập tức hủy bỏ cái ý nghĩ này. Mặc dù không có sự trợ giúp của hẳn thì thế nào? Nàng nếu đã hạ quyết tâm phải mạnh, như vậy cho dù chỉ dựa vào chính nàng, muốn trở thành đại thần cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Màn hình một chuyển hàng chữ viết nhấp nhô thật nhanh, Sở Hạo trong mắt thoáng hiện lên 1 đạo sang chói lóe: không thể cứ như vậy. Ngay cả Đường Triệu cũng có thể đem Tô Nhược trở về, hẳn dựa vào cái gì tiếp nhận thất bại không hề có lý do chứ?

Trong khoá nghiên cứu Thị trường vị lão sư nam trẻ tuổi kia tựa hồ tâm tình không tốt. Hắn trầm mặc một hồi lâu, ánh mắt sắc bén quét nhìn khuôn mặt dưới giảng đường rồi cục mịch mở miệng nói ra: “Các bạn học, tôi hi vọng mọi người nghiêm túc đối với bộ môn này. Đối với học tập thái độ nhất định phải chỉnh tề!”

Các bạn học người người nhìn nhau.

Lão sư kia dừng một chút, nói tiếp: “Tuần trước mọi người nộp lên bài tập, hoàn thành cực kỳ không có lý tưởng. Tôi biết rõ mọi người là lần đầu tiên thiết kế trắc nghiệm. Cho nên vấn đề bố trí cùng trình t không hợp lý, dùng từ không chuẩn xác, ngôn ngữ biểu đạt không rõ, hạng mục, bố trí không đủ toàn diện những vấn đề này tôi cảm thấy đến có thể tha thứ. Nhưng là... mọi người ai có thể giải thích cho tôi một chút đây là rốt cuộc chuyện gì xảy ra!”

Lão sư mở ra máy chiếu: “Đây là bài tập của 1 sinh viên , giờ các bạn hãy nhìn xem.”

Tất cả mọi người tò mò ngẩng đầu nhìn hướng màn hình lớn. Chỉ thấy trắc nghiệm đề thứ hai có dấu bút hồng , rõ ràng thấy được.

Xin hỏi giới tính của bạn?

A. Nam

B. Nữ

C. Cái khác

Các bạn học cười vang.

Lão sư nâng mắt kính vô cùng nghiêm túc nói: “Tôi muốn hỏi sinh viên thiết kế trải nghiệm này, em là muốn nói em thiết kế trải nghiệm này phải có nhiều vấn đề sao? Vậy tôi nghĩ xin hỏi một chút, em nói ‘ cái khác ’ là chỉ cái gì?”

Dưới đài sinh viên bắt đầu xì xào bàn tán, sau đó không biết là ai tại yếu ớt nói một câu: “Không phải là còn có thái giám cùng nhân yêu sao...”

Trên bục giảng lão sư con mắt khẽ nheo lại: “Nha... Như vậy vị sinh viên này, nếu như em thuộc về cái khác, em sẽ đem ‘ cái khác ’ viết lên sao?”

Dưới là tiếng cười, tiếng vỗ bàn vang làm một cái.

Lão sư ho nhẹ: “Cười cái gì...tôi chỉ nói là ‘ nếu như ’...”

Vì vậy, trong phòng học tiếng cười càng lớn.

Tiết học không khí sung sướng bắt đầu khi kết thúc. Tô Nhược đang muốn đi ra phòng học, bị sau lưng Bùi Lạc kêu to: “Tô Nhược! Cuối cùng cũng tóm được cậu! Trượt thật là nhanh.”

“Có việc gì thế?” “À, đồ của bạn hôm trước quên mình cầm cho ~.” Bùi Lạc đưa tay ở trong túi mở ra, rất nhanh tìm được cái lược kia

“Trời ạ!” Tô Nhược kinh hô.

“Mình thật sự là tội đáng chết vạn lần, rõ ràng đem nó làm rơi còn hoàn toàn không biết! May là cậu nhặt được ... Đúng rồi cậu tìm được ở đâu vậy ?”

“A, là tuần giờ kế toán Mạch Dao nhặt được, hình như là rơi ở dưới mặt bàn. Chúng mình vốn là đuổi theo nhưng khi ấy cậu hình như đang vội, cho nên mình cầm về khi gặt thì đưa cho cậu.”

“Như vậy à... thật sự là cảm ơn các cậu .” Tô Nhược dùng ngón cái khẽ vuốt cái lược.

“Đúng rồi... ” Bùi Lạc thần bí hề hề hỏi.

“Ngày đó người tới đón cậu 1 anh đẹp trai chính là bạn trai cậu hả?”

Tô Nhược cười lắc đầu: ” Đó là anh trai của mình.

“Hả?” Vừa nghe nói là anh trai Bùi Lạc lập tức bắt đầu háo sắc.

“Không phải là nhà cậu... Sớm biết có cực phẩm đẹp trai như vậy đã xem vài lần ! Đều do Mạch Dao không nên kéo mình rời đi, bằng không mình sẽ qua đó nhìn một chút...”

“Ha ha. ” Tô Nhược cười khẽ.

“Anh mình á, Mạch Dao cũng quen?”

“Sao vậy?”

Tô Nhược rất nghiêm túc hỏi: “Lạc Lạc, cậu còn nhớ hay không ngày đó cậu không thấy rõ anh trai mình trông thế nào?”

“A...” Bùi Lạc nín thở suy nghĩ một chút.

“Tại là ở xa, lại là từ bên cạnh xem, chỉ thấy nửa gương mặt, bắt quá thật sự rất tuần tú

Tô Nhược giậm chân một cái, lẩm bẩm nói: “Lần này xong rồi!”

“Hả?” Bùi Lạc không rõ chuyện gì nghiêng đầu nhìn nàng.

“Lạc Lạc mình đi trước, gặp lại sau, cái kia... cảm ơn nhiều!” Tô Nhược phất phất, vội vàng chạy đi.

Sở Hạo đang xem một phần báo biểu, thì Tô Nhược điện tới.

“Anh, em biết chuyện là thế nào rồi .”

Chương 37: You are my daylight

Mạch Dao tựa lưng vào ghế ngồi, không yên lòng cầm sách thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn trên tường chuông. Còn có nữa

Nhớ tới nửa giờ trước, đầu bên kia điện thoại Tô Nhược nghiêm trang hỏi nàng:

“Mạch Dao, chắc nữa bạn có rảnh không... ách... mình có chút việc muốn tìm cậu hàn huyên một chút.”

Ngón tay một chút không có ma sát vào trang sách, Mạch Dao ánh mắt xuyên qua cửa sổ nhìn xa. Tô Nhược tìm mình.. Có thể có chuyện gì đây? Là chuyện trong lớp sao? Không thể nào ...Tô Nhược đối với hoạt động trong lớp từ trước đến nay chẳng quan tâm. Nghe trong điện thoại khẩu khí bạn ấy giống như là chuyện trọng yếu sợ là nàng không đi.

Có thể hay không... là về Sở Hạo? Nghĩ đến đây Mạch Dao không khỏi thấp thỏm lên. Chẳng lẽ Tô Nhược biết bọn họ ở trong trò chơi biết? Nhưng là, giữa bọn họ... Kỳ thật cũng không có như thế nào đi? Huống chi nàng cùng người kia thật sự đã không có liên lạc.

Mạch Dao từng lần một tự nói với mình: mi vốn là không có làm cái gì, mi hoàn toàn không cần thiết phải chột dạ.

Chỉ là ở trong trò chơi cùng nhau luyện kỹ năng sống, cùng nhau làm nhiệm vụ, cùng nhau luyện pk, cùng nhau... Mạch Dao càng nghĩ càng bức bối, thực ghê gớm nói “Chỉ là” sao? Ngay cả chính nàng đều cảm thấy quan hệ như vậy quá mức mập mờ. Lại muốn nói như thế nào thuyết phục Tô Nhược là nàng cùng Sở Hạo thật không có cái gì đây? (Kỳ Nhược: hài tử bé sai rồi, người ta là ước gì hai người có chút gì đó đây... Liên : ài, tình yêu một nhĩ....)

Có lẽ... Có lẽ là chuyện khác đi... Mạch Dao an ủi mình như vậy, có lẽ cùng Sở Hạo hoàn toàn không liên quan là mình quá lo lắng mà thôi.

Cách thời gian hẹn còn ba phút rồi đi, Mạch Dao đã nhìn thấy ở cửa quán cà phê Tô Nhược mặc váy liền màu vàng nhạt. Trông thấy bên cạnh Tô có 1 người đàn ông Nhược Mạch Dao căng thẳng trong lòng. Càng đi về phía trước vài bước Mạch Dao mới nhìn rõ người nọ không phải là Sở Hạo, nàng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Xa xa trông thấy Mạch Dao đi tới, Tô Nhược hướng nàng phát phát tay, tươi cười không chứa một tia tạp chất. Đây hoàn toàn không giống là chất vấn... Mạch Dao trên mặt rớt cục giương cao nụ cười, quả nhiên là tự mình nghĩ nhiều.

“Chúng ta vào đi thôi.” Tô Nhược hướng vẫn nắm tay người bên cạnh, rất tự nhiên kéo Mạch Dao vào trong quán cà phê.

“Này, cậu tìm mình... rốt cuộc...” Lời còn chưa dứt đập vào mi mắt là 1 gương mặt quen thuộc, Mạch Dao không khỏi im bật. Nàng phản ứng đầu tiên là: lần này chết chắc rồi

Sở Hạo đang ngồi ở bàn tay để trên bàn, hoàn toàn nhìn không ra đang suy nghĩ gì. Nghe được tiếng bước chân Sở Hạo ngẩng đầu lên, đối với Tô Nhược cười một tiếng.

Mạch Dao không tự giác nhìn về phía Sở Hạo, cặp mắt sâu và đen kia chớp động ý tứ hàm xúc không rõ. Ánh mắt như vậy làm cho Mạch Dao trong lòng có chút sợ hãi đột nhiên cảm giác muốn chạy trốn. Nàng nhanh chóng mở to mắt, cầm lên túi xách mang theo tay nắm thật chặt.

Nên như thế nào giải thích đối với Tô Nhược đây? Chỉ là bằng hữu trong trò chơi mà thôi... là như vậy đi? Mạch Dao càng nghĩ càng chột dạ.

“Mạch Dao, ngồi xuống.” Tô Nhược lời kéo nhẹ tay Mạch Dao. Gặp Mạch Dao không có phản ứng, Tô Nhược hai tay nhẹ nhàng chạm vai của nàng, đẩy nàng đến bên cạnh ngồi, giọng nói mềm mại có điểm giống làm nũng: “Mạch Dao...”

Mạch Dao phục hồi tinh thần lại, xin lỗi cười cười, kiên trì tại đối diện Sở Hạo ngồi xuống.

Tô Nhược tươi sáng cười một tiếng: “Anh trai, người em đã dẫn tới cho anh, kế tiếp còn chờ biểu hiện của anh rồi ~ em sẽ chờ anh mời ăn cơm he he , chúc may mắn ~ Mạch Dao mình đi trước, gặp lại sau ~” Nàng đưa tay vỗ vỗ vai Mạch Dao, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Mạch Dao không hiểu ra sao nhìn bóng lưng Tô Nhược, rất muốn chạy theo sau hỏi một chút đây rốt cuộc là thế nào.... Trong đầu của nàng đang ngổn ngang, thế cho nên cũng không có để ý vừa rồi Tô Nhược gọi Sở Hạo là gì.

Đang muốn đứng dậy, tay bị một lực mềm dẻo giữ lại ở trên bàn. Mạch Dao kinh ngạc ngẩng lên đầu, phát hiện người nọ vẫn như cũ ôn hòa, trong mắt lại có vẻ chân thật đáng tin cậy

“Mạch Dao... Là anh nhờ vả tiểu Nhược hẹn em ra ngoài. Anh biết rõ như vậy rất quá đáng, chỉ là... sợ em không đến, cho nên... em không nên tức giận được chứ?” Sở Hạo rõ ràng cho thấy không có dụ dỗ qua con gái nên có điểm lo nghĩ, nhìn bộ dáng có vẻ bất an kia cực kỳ giống một đứa trẻ phạm sai lầm.

Mạch Dao cảm thấy đứng ngồi rất khó xử, cúi đầu không dám nhìn hắn:

“Ách... Cái kia... anh... có chuyện gì.”

Sở Hạo tay còn nắm cổ tay của Mạch Dao, hắn ngưng mắt nhìn cô gái gần trong gang tấc, nàng lúng túng cùng bất an vừa nhìn hiểu ngay.

Nghiêm chỉnh mà nói lần này chỉ là lần bọn họ gặp mặt mà thôi, Sở Hạo lại cảm thấy hắn đối với cô bé trước mắt này hoàn toàn không xa lạ gì. Cô ấy là đơn giản như vậy, không che dấu được mỗi một cái động tác cũng có thể làm cho hắn thấy một loại tâm tình.

Trong lòng đột nhiên cảm thấy dễ dàng hơn rất nhiều. Ít nhất nàng là để ý không phải sao? Nếu không cô ấy làm sao sẽ biểu hiện mất tự nhiên như thế. Sở Hạo đột nhiên cảm giác được Mạch Dao lại đáng yêu

Một hồi lâu không thấy đối phương nói chuyện, Mạch Dao do dự ngẩng đầu lên, đang nhìn qua con mắt kia chứa đầy nụ cười. Tim đập đột nhiên tăng lên trong lồng ngực, nàng cảm thấy ánh mắt kia nóng rực phảng phất muốn đem nàng hòa tan.

Sở Hạo tựa hồ có chút vội vàng, trong mắt ẩn vẻ mong đợi:

“Mạch Dao, anh cùng tiểu Nhược là anh em. 2 bọn anh là gia đình xây dựng lại, cha anh cùng mẹ cô ấy năm ngoái mới kết hôn.”

Anh em? Mạch Dao kinh ngạc nhìn hắn, nàng thật sự hoàn toàn không có nghĩ qua bọn họ sẽ là anh em, bọn họ đều không phải là người cùng một chỗ. Gia đình xây dựng lại... không trách được... Mạch Dao bình tĩnh. Nhưng là đợi một chút! Anh ấy đây là... đang giải thích sao? Mạch Dao nhất thời không biết phản ứng gì.

Nhìn vẻ mặt Mạch Dao, Sở Hạo nhẹ nhẹ thở phào một cái ... cô ấy cuối cùng đã hiểu ... bất quá này còn chưa đủ:

“Anh nhớ được em từng hỏi qua anh, vì cái gì liên tục lưu lại ở trong trò chơi, anh lúc ấy nói là vì có rất nhiều thứ không cách nào bỏ qua... Em

Mạch Dao mờ mịt gật đầu, không biết Sở Hạo vì cái gì đột nhiên nhắc tới cái này. (Kỳ Nhược: quả nhiên là gian xảo .)

“Mạch Dao, em có hay không qua có cảm giác này. Khi tại ban đêm mở đèn, em khả năng cảm thấy nó cũng đủ sáng nhưng nếu là ban ngày cũng mở cái đèn đó lại hoàn toàn không có cảm giác nó hiện hữu.”

Mạch Dao không hiểu ra sao nhìn hắn, hoàn toàn không hiểu hắn rốt cuộc muốn biểu đạt cái gì.

Sở Hạo thật sâu nhìn nàng, chậm rãi làm như muốn thổ lộ hết: “Anh ở tại ‘ Cửu Châu ’ chờ đợi gần hai năm, còn chưa từng cảm giác muốn rời khỏi. Nhưng Mạch Dao này cho đến gần đây anh mới phát giác được, ở đâu đều không phải là nơi anh muốn, giống như làm cái gì cũng không có gì cả, những thứ trước kia vốn là làm cho anh cảm thấy không cách nào dứt bỏ giờ đều trở nên không có cảm giác tồn tại. Cho nên, em nghĩ có 1 đấng. Chính là Mạch Dao.... You are my daylight.”

Em chính là người làm cho ngọn đèn kia thành ảm đạm thất sắc em là ánh nắng sáng rực rỡ Sở Hạo ở trong lòng tự nhủ.

Giọng nói ôn nhuận như tiếng nước lại làm cho Mạch Dao trên mặt hiện lên một tầng đỏ

Sở Hạo dừng lại một chút, sợ nàng không hiểu ý tiếp tục nói: “Anh nói rồi, cũng không phải là tất cả gặp nhau đều ý nghĩa biệt ly, bởi vì cuối cùng có một người sẽ cùng mình mãi cho đến khi cuối cùng. Hiện tại anh muốn hỏi em, người này... Có thể là anh được không?”

Mạch Dao cảm giác trái tim mình muốn nhảy ra. Lời nói đều nói đến nước này nếu là lại không hiểu thì ngay cả chính nàng sẽ phải khinh bỉ chính mình. Mạch Dao thậm chí có thể nghe được tiếng thở của chính mình.

Sở Hạo tựa hồ cũng không nóng nảy, khóe miệng hơi cười, không nói một lời lẳng lặng chờ, chỉ là người kia nhìn như đáy mắt gọn sóng không sợ hãi như có cái gì tại nóng bỏng thiêu đốt lên.

Phải đáp ứng sao đây? Không phải là không hiểu trong lòng sao lại lo lắng như vậy, nhưng là... chuyện tới quá mức đột nhiên, làm cho nàng hoàn toàn không có tâm lý chuẩn bị. Bọn họ thực cứ thế cùng một chỗ sao? Nàng thật sự ngay cả nghĩ đều không có nghĩ qua. (Kỳ Nhược: quả nhiên là đứa ngốc không có nói qua yêu thương. Liên : Tình yêu luôn có những bất ngờ)

Như vậy... có nên cự tuyệt không? Mạch Dao không khỏi nhớ tới mấy ngày trước mình phiền muộn bất an, trong lòng đột nhiên sinh ra một loại cảm giác bài xích mãnh liệt.

“Cũng không phải là tất cả gặp nhau đều mang ý nghĩa bi ly, bởi vì cuối cùng em sẽ gặp phải một người, cùng người đó làm bạn cả đời.” Mạch Dao lặng yên hỏi mình: nếu như không phải là Sở Hạo vậy người này còn có thể là ai đây? Nếu như cự tuyệt về sau hồi tưởng lại sẽ hối hận tiếc nuối sao? Lúc này đây... tiếng lòng là vô cùng rõ ràng ... sẽ , nhất định sẽ hối hận . Đáp án này làm cho Mạch Dao nghi hoặc: nếu đã không muốn cự tuyệt, sao còn do dự cái gì đây?

Nàng có điểm ngưng ngừng mím môi cúi đầu “Ừ” một tiếng, trên mặt nóng bừng.

“Mạch Dao... ?”

Mạch Dao liên tục không dám ngẩng đầu, lại tinh tường cảm giác được trong thanh âm kia không che dấu sự vội vàng, khẩn trương cùng một tia không xác định; cảm giác được cánh tay kia ở trên cổ tay mình nắm thật chặt, bàn tay thật á

Đột nhiên có một loại vui sướng khó nói nên lời, nàng nhin không được cười khê một tiếng, tiếng cười kia phảng phất đến từ trong nội tâm. Giờ khắc này nàng là xác định, nàng không có chọn sai.

Nàng ngẩng đầu lên, khê cắn môi, nhìn qua tiến cập mắt đen kia: “Em nói... Được”

Chỉ thấy người kia nhẹ thở phào nhẹ nhõm, lại trầm mặc không nói, chỉ là trong đôi mắt kia chuyển động lên rất nhiều.... rất nhiều

20. Chương 38 - 39

Chương 38: Tại trò chơi gặp

“Khi mộng càng làm càng dài, em muốn bước đi mặc kệ nó là thiên đường ha không~ mỗi một cảnh tượng đều có rồi cũng đột nhiên sầu não, nhưng tôi vẫn cứ nhìn ~ Khi mưa khê chạm vào đến trên mặt của em, ngưng kết thành băng sương, bởi vì có anh cuối cùng đã ở cạnh em...” Tô Nhược ngồi bên ghế phụ, khoan khoái nhẹ hát, mũi chân cùng tiết tấu từng cái nhẹ một chút. Trên ghế lái Đường Triệu thỉnh thoảng dùng dư quang liếc một cái cô gái ngồi ở bên cạnh, khóe môi giương nhẹ. Mặc kệ khi nào thì chỉ cần có nàng ở bên luôn có thỏa mãn không nên lời. Đánh cược không?” Tô Nhược đột nhiên kêu.

“Hả?”

“Em dùng một đồng đánh cuộc anh trai có thể đem Mạch Dao đuổi tới tay!”

“Một đồng ... Em đối với Sở Hạo không tin như vậy sao?”

“Mới không phải ~ em nếu như là không tin liền đánh cuộc anh ấy không theo đuổi được ~ ngu ngốc!”

Đường Triệu cười khê: “Vậy làm sao không đánh cuộc nhiều một chút?”

“Em là đau lòng cho anh, sợ anh phá sản ~ “

Đường Triệu : “Anh lần đầu tiên biết rõ thì ra là anh nghèo như vậy... Vậy em dứt khoát không nên đánh cuộc thì tốt hơn?”

“Ừ... Phải đó...” Tô Nhược làm như có thật gật đầu, bĩu môi làm vẻ suy tư.

Đường Triệu bắt đầu đi lắc đầu, liên tục nhìn chăm chú vào phía trước trong ánh mắt lại tràn đầy sùng ái.

—Phân cách tuyến cá cược—

Mạch Dao cúi đầu nhìn dưới chân mặt đường từ từ di động. Từ tiệm cà phê đi ra, hai người nắm tay liên tục chưa có buông ra. Mạch Dao nghĩ thầm: phát triển như vậy có phải là quá nhanh hay không? Nhưng nàng một chút cũng không bài xích động tác thân mật như vậy. (Kỳ Nhược: mau sao? Mau sao? Thật sự mau hả? Liên : Ta thấy này còn quá chậm)

Chợt nghe Sở Hạo ở bên tai thấp giọng nói : “Lần sau nếu có tức giận... cũng phải nói cho anh một tiếng chứ.”

Mạch Dao ngẩn người, nhất thời cứng họng. Chính mình không muốn, đừng gây cho người khác... Vẽn vẹn là bạn tốt rồi đi, đã làm cho nàng cảm thấy thế giới mạng rất đáng sợ, nhưng chính nàng cũng lại định không nói tiếng nào biến mất, dùng phương thức ngay cả mình không muốn tổn hại tới một người khác.

Khả năng là vì đích thân trải qua cho nên mới cảm động. Mạch Dao hoàn toàn cảm nhận đủ được loại thất lạc cùng bất an này. Một loại cảm giác áy náy dưới đáy lòng thật sâu lan tràn ra.

Mạch Dao chợt dạ giương mắt nhìn qua nam nhân bên cạnh. Trên mặt của hắn vẻ mặt không có gì nhìn không ra vui buồn. Mạch Dao thanh âm nhỏ bé: “Em... em xin lỗi tại...”

“Chỉ như vậy...” Sở Hạo thần sắc càng âm đạm, khê nghiêng mặt đi không để cho nàng thấy hắn môi hắn đang cười mỉm.

“Vậy... anh muốn thế nào?”

“kết hôn đi.”

“Hả? !”

Sở Hạo vô tội sờ sờ mũi: “Anh là nói... game.”

Mạch Dao trừng mắt liếc hắn một cái, thuận miệng lẩm bẩm một câu: “Kết hôn rất đắt ...”

Sở Hạo sắc mặt trong nháy mắt tối đi một nửa. Trong Cửu Châu kiếm tiền dễ dàng nhất là thuộc thuộc vào nghề phụ có cao cấp hay không, phải nói bọn họ là toàn bộ nắm trong tay tiền là không quá đáng, mà cô ấy lại còn đau lòng 1 chút bạc kết hôn? Hắn đường đường là đệ nhất thích khách ở Cửu Châu thậm chí ngay cả một vạn lượng bạc cũng không bằng... Nghĩ tới đây, Sở Hạo oán niệm .

Mạch Dao nửa ngày mới ý thức tới chính mình lại phạm sai lầm, nàng dè dặt kéo kéo Sở Hạo : “Ách... Ý của em là... cái kia... tuy tiền rất quý vậy cưới thì cưới.”

Sở Hạo hồi lâu mới phun ra một câu: “Về sau cách Tạ Trăn một chút...”

Một đường đi về phía trước, Sở Hạo nghiêng mặt cười hỏi: “Em thật sự không đi qua con đường này?”

Mạch Dao mờ mịt lắc lắc đầu: “Trên con đường này có cái gì?”

“À, kỳ thật chính là có 1 quán ăn rất thú vị trước kia ở cửa có 1 tấm bảng viết ‘ người Nhật Bản và chó không được đi vào ’”

“Hắc? Trước kia... Vậy bây giờ thì sao?” Mạch Dao lòng hiếu kỳ lập tức bị câu dẫn.

“Hiện tại... Chính em xem đi...đến đó rồi chính là” Sở Hạo đưa tay chỉ hướng bên đường.

Mạch Dao giương mắt nhìn lên, chỉ thấy cửa tiệm một tấm bảng màu đen dùng phần màu trắng viết “Người Nhật Bản không được đi vào” .

Mạch Dao có vẻ ngây ngốc hỏi một câu: “Bây giờ có thể mang chó vào?”

Sở Hạo lắc đầu, chỉ chỉ trên cửa 1 tấm biển của hàng “NO ANIMALS”: “Nghe nói giờ xã hội đã khác nên thể hiện quyền tôn trọng chó.”

“Ha ha...”

Mạch Dao không hiểu, rõ ràng là 1 đoạn đường không ngắn như thế nào chỉ đi như vậy lập tức đến dưới ký túc xá.

Sở Hạo lẳng lặng nhìn nàng mấy giây, nói: “Lên đi, về đến phòng thì gọi cho anh.”

“Ừ.” Mạch Dao mím môi cười một tiếng, xoay người chạy đi lên lầu.

Không đầy giây lát, chuông di động liền vang lên.

“Nhanh như vậy.” Sở Hạo ngẩng đầu, trông thấy cửa sổ lầu ba có một cái đầu nho nhỏ thò ra.

“Em đương nhiên là nhanh! Đúng rồi, anh không có lái xe tới... như thế nào trở về ?”

“Tiểu Nhược bọn họ sẽ thuận đường chở anh trở về. Chốc nữa có lên trò chơi không

“Có.”

“Ừ... Vậy lát trong trò chơi gặp.”

“Bye bye.” Mạch Dao hướng ngoài cửa sổ phất phất tay, nhìn hẩn xoay người đi ra ngoài

Cho đến khi thu hồi di động ngồi vào trước bàn, Mạch Dao trên mặt còn nhàn nhạt cười.

Kiều Á cười hỏi: “Hơ hơ, Mạc Dao của chúng ta có chuyện gì tốt nha, cười đến điên như vậy.Có chuyện vui sao?”

Mạch Dao nửa đùa nói: “Đúng vậy, em mới vừa hẹn hò về đây ~ “

Bùi Lạc “Hả” một tiếng, trong lời nói mang theo nồng đậm vui vẻ: “Phải không? Mình còn mới vừa thân cận trở lại đây.... ha ha!”

“Thân cận tính lài gì!” Kiều Á không cam lòng yếu

“Bọn em không biết chị đây mới vừa đi từ cục dân chính về đây!”

Bùi Lạc cố làm ra vẻ kinh ngạc: “Gì cơ! Chị nhanh như vậy? Chúc mừng!”

Mạch Dao chép miệng, không để ý đến 2 người này càng nói càng thái quá, nàng yên lặng mở ra máy tính, nghĩ thầm: không hiểu thế gian là gì, nói thật ngược lại còn không ai tin.

Đã không biết là lần thứ mấy ấn nút đăng nhập lúc này đây tâm tình lại cùng trước kia một trời một vực. Tâm tình bất đồng, giống như nhìn cái gì đều không giống nhau. Mạch Dao điều khiển nhân vật tại trên địa đồ khắp nơi lắc lư, cảm giác ngay cả bản đồ những hung thần ác sát boss kia đều đáng yêu lạ kì.

Mới vừa đi dạo xong một vòng trở lại Vô Huyết thành, thấy thân ảnh áo trắng kia liền xuất hiện ngay trước mắt. Mạch Dao trong nháy mắt hoảng hốt ... lần trước cùng hẩn mặt đối mặt như vậy tựa hồ là chuyện đã lâu trước kia . Từ khi nàng tận lực tránh hẩn đến bây giờ, bọn họ vẫn không có ở trong trò chơi chính thức chạm mặt.

Nhìn bạch y thích khách trước mắt, Mạch Dao lại nhất thời không biết nên nói”>

Trường Phong Hạo Nguyệt : em chừng nào thì gả cho anh?

Mạch Dao có điểm bị thiên lôi đánh: anh ấy như thế nào vừa lên đến liền hỏi cái này...

Mặc Thất Tàn : ách... Tùy tiện đi.

Trường Phong Hạo Nguyệt : cái này không thể

Mặc Thất Tàn : nhưng là...em thật sự khi nào cũng có thể.

: vậy nên nói: chờ anh tính.

Mặc Thất Tàn : Cái này cùng “tùy tiện” có cái gì khác nhau...

Trường Phong Hạo Nguyệt : khác nhau lớn.

Mặc Thất Tàn : được rồi...

Trường Phong Hạo Nguyệt : đã lâu không có lấy quặng, đi bổ sung một chút kho đi ~

: Ok

Mạch Dao rõ ràng cảm thấy hảo tâm của hắn. Cùng hắn chung đụng cảm giác giống như là có điểm bất đồng, trước kia mặc dù cũng cảm nhận được hắn lý giải là chiếu cố, cho dù không có lúc này là thân mật.

Nhìn trên màn hình kia một trước một sau hướng quân thành Bắc đi ra, Mạch Dao đột nhiên cảm thấy rất ngọt ngào: đây là cảm giác yêu thương sao, chỉ nhìn như vậy đều tìm lòng không được muốn mỉm cười...

Chương 39: Danh phận...

Thời điểm này trong trường bài tập chuyên ngành cũng sẽ phải cầu xin án lệ. Trong giờ kinh tế học có một tổ sinh viên đang làm phân tích biểu hiện ngành sản xuất.

Tô Nhược cố ý chọn lấy vị trí bên cạnh Mạch Dao, gục xuống bàn len lén liếc bạn. Mạch Dao nhìn chăm chú vào trình chiếu PPT, nghe đến đầu nhập.

Tô Nhược thầm nghĩ: Mạch Dao bình thường như vậy phải có chsts không quá bình thường... Theo lý thuyết cô ấy hôm nay không bình thường mới xem như bình thường. Tô Nhược bị ý nghĩ của mình làm chóng mặt, nàng không khỏi nhìn chăm chăm Mạch Dao tinh tế nghiên cứu. Cô làm sao lại bình tĩnh như thế, một chút cũng không giống người mới vừa nói yêu thương... Rốt cuộc là Mạch Dao lực kiên định quá tốt, hay là ca ca mị

Cô gái liên tục chuyên chú nhìn chăm chăm bực giảng đột nhiên quay đầu lại, trêu tức hỏi: “Bạn học, cậu nhìn đủ chưa.”

Tô Nhược sững sờ, sau đó lộ ra một cái nụ cười ngây ngô: “Hắc hắc, nhìn đủ rồi.” Sau đó nàng chuyển hướng trên bảng, vụng về nghe trần thuật.

“Cậu...” Mạch Dao dở khóc dở cười.

Không đầy một lát Tô Nhược lại nghiêng đầu lại: “Này, mình nói... Anh trai của mình thực đem cậu làm xong?”

Này hỏi thế cũng quá trực tiếp đi? Mạch Dao có vẻ ngượng ngùng, nhớ tới trước hiểu lầm chuyện cô ấy cùng Sở Hạo nàng có điểm nói năng lộn xộn:

“Ách... Cái kia...”

Tô Nhược cười trộm, nghĩ thầm... tiểu bạch thỏ vẫn là tiểu bạch thỏ, bất quá là cố làm ra vẻ bình tĩnh thôi. Nàng cố làm ra vẻ kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ là cậu đem anh trai của mình làm xong?”

“Cái gì thế...” Mạch Dao sắc mặt hồng.

“Chẳng lẽ hai người còn không có thành?”

“Không phải thế...”

“Ai, nói cho cùng không phải là anh trai của mình đem cậu giải quyết xong sao!” Tô Nhược vẻ mặt hiểu rõ.

Mạch Dao liếc mắt, yên lặng nghĩ : trước làm sao sẽ cho rằng cô nương này rất thuần lương đây, cô ấy rõ ràng chính là người không đơn giản! (Kỳ Nhược: rất tốt, chân tướng đã rõ.)

“Này này... ” Tô Nhược dùng cánh tay đung một cái nằng.

“Mình có phải hay không nên kêu 1 tiếng chị dâu nhỉ?”

“Cậu còn nói... ngày hôm qua thiếu chút nữa dọa mình chết!” Mạch Dao oán trách

Lần này Tô Nhược không vui: “Vậy làm sao có thể trách mình, đây đều là chủ ý của anh trai! Mình chẳng lẽ không phải là hồng nương sao? Mình là công thần. Không có mình 2 người có thể thành sao? Không có mình 2 người...”

“Hảo hảo hảo...mình cảm ơn cậu !” Mạch Dao vội vàng cắt đứt nằng, nếu làm cho nằng nói tiếp chỉ không biết nói thành dạng gì.

Một bên Bùi Lạc gom góp 1 mặt đến, theo miệng hỏi

“Nói chuyện gì mà high như vậy?”

Tô Nhược khiêu mi, nhìn về phía Mạch Dao: “Cô ấy không biết?”

Mạch Dao vô tội nhún vai: “Mình đã thành thật khai báo, các người đó không tin.”

Tô Nhược không nói gì nhìn trời, trong lòng mặc niệm: ca ca... danh phận! Nàng quyết đoán rút tay nhấn cho Sở Hạo một cái tin nhắn: cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn

Bùi Lạc nhìn xem 2 người lén lén lút lút, đang muốn hỏi rõ vấn đề thì trên bục giảng kia tổ trần thuật đã kết thúc. Vị lão sư kia lớn lên giống như tai cực kỳ lớn đi đến trên bục giảng, mở ra sổ điểm danh:

“Xin mời... sinh viên Liêu Hiền Nhân cho ý kiến 1 chút về phần trần thuật của tổ vừa rồi.”

Hàng cuối cùng đứng lên một nam sinh, hần phi thường nghiêm túc nói: “Dạ, tổ này các bạn làm vô cùng tốt, nội dung phong phú, ngôn ngữ lưu loát,. Chủ yếu nhất là trong báo cáo dùng từ ngữ chuyên nghiệp như CH4, CH8 những thứ này em đều chưa từng nghe qua.”

Vừa dứt lời phòng học một góc truyền đến vài tiếng cười to, sau đó các sinh viên rồi rít kíp phản ứng, trong phòng học lại là 1 tiếng đập bàn.

Bùi Lạc vẻ mặt mờ mịt nhìn xem Mạch Dao cười đến đỏ bừng cả khuôn mặt: “Mấy người kia... Mấy cậu cười cái gì ?”

“Ha ha ha... CH4, CH8 nghe đều chưa từng nghe qua...” Tô Nhược cười đến thở không ra hơi.

“Vậy là sao?” Bùi Lạc tiếp tục khó hiểu.

Tô Nhược trực tiếp khinh bỉ nói: “Vừa nhìn cậu cũng biết liền cũng không tập chung nghe giảng.”

Mạch Dao hảo tâm giải thích: “Tình yêu... CH4, CH8 là chỉ tiê cân nhắc ngành sản xuất tập trung, lão sư tốn vài tiết nói cái này !”

Trên mặt lão sư tĩnh lặng một hồi lâu, rồi mới chậm rãi nói ra:

“Sinh viên này thi cuối kỳ... Tự giải quyết cho tốt đi.”

Tiết học được hơn phân nửa, cửa sau bị nhẹ nhàng mở ra, một người len lén chạy vào. u Yết ở sau phòng học liếc mắt nhìn quanh trong chốc lát, rón ra rón rén đi đến chỗ bên cạnh Tô Nhược Tô Nhược trắng mắt liếc hần một cái, không đếm xỉa tới nói:

“Anh tới thật là đúng lúc... lão sư mới vừa gọi hết tên.”

“Hả? Em gạt người đi!” u Yết trợn to hai mắt

“Mạch Dao, vừa rồi điểm danh hả?”

“Ừ.” Mạch Dao nghiêm túc gật gật đầu

“Chắc... lần này xong.” u Yết vẽ mặt ảo não đập đùi một cái.

“Em nói lão ta như thế nào lúc này lại điểm danh!”

Tô Nhược bĩu môi: “Ai... em nói điểm danh anh cũng không tin, người ta nói sao anh sẽ tin?”

” Mạch Dao nhiều tín nhiệm, em chỉ toàn vớ vẩn!”

“Mạch Dao cậu mạnh!” Tô Nhược bày tỏ tâm phục khẩu phục.

Mạch Dao nghiêm trang giáo dục nói: “Cậu lừa gạt nhiều nên đương nhiên không có hiệu quả, gạt người chuyện như vậy phải có chừng có mực

“Em.. các em...” u Yết ánh mắt ở giữa hai người chuyển qua lại.

“Nói như vậy thật không có điểm danh ? Mạch Dao em cũng sẽ gạt người?”

Hai nàng đồng thời nghiêng đầu đi không đếm xỉa hần.

u Yết nổi cáu: “Thông đồng làm bậy cấu kết với nhau làm việc xấu cùng một ruột, ta như thế nào kết giao toàn bạn xấu?”

Tô Nhược khẽ mỉm cười: “Bất đắc dĩ vật hợp theo loài.”

u Yết nói không lại các nàng, quyết đoán dời đi đề tài:

“Mạch Dao, em cùng lão Đại...”

Cặp mắt kia nhìn chăm chăm Mạch Dao trong lòng có chút

“Làm sao anh biết?”

“Người địa cầu này ai cũng biết, lão Đại tối hôm qua hỏi chúng ta khi nào thì rảnh tới uống rượu mừng ~ “

Mạch Dao lặng yên, người này quả nhiên là phái hành động. Tô Nhược ở một bên vui mừng nghĩ: ca ca thật cao tay .

“À... đúng rồi ” Tô Nhược chợt nhớ tới một việc.

“2 người làm đề án phân tích thị trường marketing chưa? Cái kia ngày kia sẽ phải nộp.”

u Yết lên mặt nói: “Anh đây đã làm xong ~ “

Tô Nhược nói: “Em cũng vậy cũng tạm ổn, nhưng PPT chưa có làm .”

“PPT?” u Yết nháy mắt mấy cái, một bộ thật tò mò

“Chẳng lẽ không phải đem đề mục trả lời liền OK sao?”

Tô Nhược vẽ mặt hắc tuyến: “Nhảy đồng chí.. đề án phân tích phải làm thành PPT gửi cho lão sư ... Anh cho rằng sao?”

“Đáng chết... PPT... Ta chỉ làm TXT!”

“Phốc!” Hai nữ sinh cười đến tóc rụng động.

Nhiếp Vũ Trạch đang ôm máy tính xách tay xem phim, trên cửa truyền đến ba tiếng gõ.

“Vào đi” Nhiếp Vũ Trạch đang nhập thần, lưu luyến ngẩng đầu

“Lão đại, có chuyện gì sao?” Sở Hạo dựa vào cánh cửa thản nhiên nói

“Cậu ở nhà mình cực kỳ thoải mái?”

“Hả?” Nhiếp vũ Trạch mờ mịt nhìn xem hần. Không đợi Nhiếp Vũ Trạch trả lời, Sở hạo ngay sau đó nói:

“Khi nào thì đi?”

“ách... mình ở đây rất tốt, tại sao phải đi?”

“Cậu ở rất tốt, bất quá mình cảm thấy không tốt lắm”

Nhiếp Vũ Trạch vô tội nhìn SỞ hạo, hẳn thấy mình gần đây rất an phận.

Sở Hạo nghiêm trang nói: “Chuyện gia đình mâu thuẫn, chính cậu phải đi giải quyết, ở mãi chỗ của mình ững không phải là biện pháp dung không?”

Nhiếp Vũ Trạch cũng là tinh, lập tức đoán được dụng ý của Sở Hạo:

“Cậu nói thẳng bởi vì cô dâu của cậu đi, mình cũng không khinh bỉ cậu!

Sở Hạo có chút mất tự nhiên, ánh mắt dời đi chỗ khác: “Khụ khụ, người có gia đình.... Là phải chú

21. Chương 40 - 41

Chương 40: Đến thăm?

Cuối kỳ rất nhanh sẽ đến, vốn là việc học nặng nề Mạch Dao cơ hồ ngày ngày không ở phòng học cũng là thư viện, vấn đề là kẻ vừa vặn nhậm chức bạn trai đang rất oán niệm.

Xế chiều hôm nay, Mạch Dao tại thư viện học tập kinh tế vi mô, đang bị một đồng khái niệm biểu đồ làm cho đầu như muốn nổ tung, mơ hồ phát giác được đối diện ngồi xuống có một người khi nào nàng cũng không để ý.

Nhìn một chút đột nhiên cảm giác mình khát nước, Mạch Dao đem tay hướng cốc nước, dư quang thoáng nhìn người đối diện, nàng sững sờ, ngược lại thở nhẹ:

“Ách... Sao anh lại tới đây?”

Sở Hạo rất bình tĩnh giờ giờ trong tay quyển văn hóa triết học : “Anh tới đọc sách.

“Anh tới đây đọc sách?” Mạch Dao rõ ràng không tin.

Sở Hạo cười khê: “Em còn không biết anh tới làm gì sao?”

Mạch Dao trừng mắt liếc hẳn một cái, cúi đầu tiếp tục học, trên mặt lẳng lẳng cười một cái tràn ra.

Một buổi chiều thoáng một cái đã qua, đồng hồ thư viện miễn cưỡng gõ 6 tiếng. Mạch Dao thu hồi sách vở trên bàn, đi ra ngoài đi chưa được mấy bước, tay phải đã bị người kia từ phía sau giữ chặt.

Mạch Dao quay đầu lại, nụ cười tràn ra khóe môi:

“Làm sao anh rảnh rồi như vậy ?”

“Làm sao có thể nói nhàn rồi chứ... cùng đi cùng bạn gái chẳng lẽ không được sao?”

Mạch Dao mặt đỏ: “Làm sao anh biết em ở chỗ này?”

“Trên người của em bị anh gắn cái thiết bị GPS em không biết sao?” Sở Hạo cố làm ra vẻ kinh ngạc.

Mạch Dao như có điều suy nghĩ gật đầu: “Như vậy sao... Kỳ thật em tại trên người của có gắn 1 cái camera mini, anh cũng không biết đi?”

Sở Hạo cười mà không nói.

Trầm mặc một lát, Mạch Dao bất mãn lầu bầu:

“Khẳng định lại là Tô Nhược bán đứng em .”

“Mạch Dao thật thông minh!”

“Đẹp, ngoại trừ cô ấy ra còn có thể là ai. Nhưng... Cô ấy làm sao biết rõ em hôm nay ở chỗ này tự học ?”

“Em ấy thuận tiện hôm qua nói với anh một chút.”

“Thuận tiện... anh xác định?”

“Ừ.” Sở Hạo rất thành thực – ít nhất nhìn qua rất thành thực đáp.

“VẬY... anh đã đến đây, em mời anh ăn cơm.”

“Ok.” Sở Hạo tự nhiên vui lòng,

“Đi chỗ nào?”

Mạch Dao thuận miệng nói: “Cẩn tin được không?”

Vốn tưởng rằng đề nghị này sẽ bị lập tức bị phủ quyết, không nghĩ tới Sở Hạo vui vẻ đáp ứng:

“Được.”

Ấu giờ cao điểm ăn cơm trong phòng ăn cũng không chen chúc người nhưng vẫn là không ít. Từ cửa căn tin đến bán cửa bán cơm gần gũi vài bước đã đụng phải ba người quen, Mạch Dao rút cuộc biết vì cái gì người nào đó một chút cũng không chê căn tin trường .

Sau khi lấy cơm ngồi xuống, Mạch Dao lạnh lạnh liếc ngang người nào đó một cái:

“Anh là hồ ly sao? Giảo hoạt như thế...”

“Hả?” Sở Hạo quyết đoán lựa chọn giả bộ vô tội.

“Đừng giả bộ ngốc.”

“Cẩn tin thật tốt, vừa tiết kiệm tiền.”

Mạch Dao bĩu môi: “Này...ít nói đi.”

Sở Hạo cười khê: “Anh nhớ là em nói muốn đến căn tin ăn?”

Mạch Dao không phản bác được, cúi đầu yên lặng nhai cơm. Nàng hối tiếc nghĩ quả nhiên là họa là từ ở miệng mà ra! Giáo huấn như vậy bị qua ở trong trò chơi vài lần rồi, mình tại sao cứ như vậy không nhớ đây?

Sở Hạo tinh tế nhai nhai đồ ăn, hài lòng

“Trường học bọn em thức ăn cũng được.”

“Đương nhiên.” Mạch Dao có chút ít đắc ý.

“Ừ, xem ra sau này phải thường xuyên đến đây.”

Mạch Dao một miếng cơm nghẹn ở trong cổ họng, không biết nên nuốt xuống hay nên phun ra: anh ấy làm sao lại nói đương nhiên như vậy?

Sở Hạo nín cười khê vuốt lưng của nàng, Mạch Dao tức giận trừng mắt liếc hắn một cái.

Mạch Dao thật vất vả nuốt miếng cơm, liền nghe đến đối diện truyền tới một giọng tinh tế: “Này bạn, nơi này có người ngồi không?” Nàng vô ý thức đáp câu “Không có “, lại cảm thấy giọng vừa rồi nghe có gì là lạ – như thế nào quen như vậy?

Mạch Dao dè dặt ngẩng đầu lên, còn không nhìn thấy mặt của đối phương, chỉ nghe thấy một tiếng “Kêu thảm thiết” . Lần này không cần nhìn Mạch Dao cũng biết người đối diện là ai.

Lúc này Kiều Á trên mặt thay vì nói là “Kinh ngạc “, không bằng nói là “Hoảng sợ” . Nàng đưa tay hung hăng véo khuôn mặt của mình, đau đến hít vào một hơi.

Mạch Dao liếc mắt, cứng ngắc giật giật khóe miệng: “Bạn à, vị trí này không có người, bạn có thể ngồi.”

“Em... em em em... anh ta...” Kiều Á một tay còn cầm lấy đĩa ăn, một tay run rẩy chỉ vào Mạch Dao, bộ dáng kia cực kỳ giống bị nàng dâu “bị chồng vứt bỏ ” . (Kỳ Nhược: được rồi, ta cũng không biết là bị chồng ruồng bỏ hay là vứt bỏ...)

Mạch Dao le lưỡi, đẩy Kiều Á tay đang phát run : “Ngoan, em buổi tối sẽ giải thích với chị.”

Kiều Á ánh mắt nhìn hai người qua lại đánh giá vài vòng, rốt cục bắt đắc dĩ tiếp nhận thực tế, tay nâng đĩa cẩn thận mỗi bước đi x

Mạch Dao thở phào một cái, đồng thời ở trong lòng mặc niệm: lần này xong, phỏng đoán không đến hai giờ toàn bộ mọi người trong trường đều biết Mạch Dao ta đang yêu.

Bước chậm bên bờ sông, hơi lạnh của gió đêm thổi lên mái tóc dài mềm mại, sợi tóc quét nhẹ qua gò má. Bên bờ sông trên ghế dài ghế ngồi có vài đôi tình nhân, thỉnh thoảng có vợ chồng và đưa con đi qua, phía trước có mấy người bán hàng rong cầm trong tay bó lớn bóng bay.

Không hoàn mỹ chính là...Mạch Dao vướng mắc nửa ngày cũng không thể làm cho rõ “Hôm nay là ngày quốc tế thiếu nhi” cùng “Chúng ta đi ra ngoài đi bách bộ” có cái gì liên quan tới nhau.

Sở Hạo đưa tay vén lên tóc trên mặt của Mạch Dao, đầu ngón tay tại trên mặt nàng lướt qua một tia hâm nóng. Hắn thấy nhiều hứng thú hỏi:

“Em trước kia trải qua ngày quốc tế thiếu nhi như thế nào ?”

“A...” Mạch Dao suy nghĩ một chút.

“Không nhớ rõ lắm... giống như chỉ có lúc còn rất nhỏ. Em nhớ được có một năm ngày quốc tế thiếu nhi em đem bóng bay mới vừa mua đưa cho 1 vài đứa bạn quen ở nhà đứa trẻ, mẹ quay đầu lại đưa thêm cho em một cái, về sau liền quên ở đó.”

“Hả? Như vậy nhớ mãi không quên sao... Vậy nếu anh mua cho em một quả bóng nha.” Sở Hạo tuyệt đối là phái hành động nói xong cũng lôi kéo Mạch Dao đi về hướng một cái 1 người bán hàng rong. Hắn chỉ vào đám bóng bay đang lơ lửng giữa không trung tụ cùng một chỗ tại Mạch Dao bên tai cười hỏi: “Sao em muốn cái nào?”

Phảng phất cảm nhận được ánh mắt người đi đường khác thường, Mạch Dao dặt tay Sở Hạo làm như muốn đi: “Anh làm gì thế... Đi thôi!”

Sở Hạo cười nói: “Đến rồi... không mua rất đáng tiếc, mau chọn đi.”

Mạch Dao không lay chuyển được hắn, vừa thẹn chỉ muốn đi nhanh đành nhỏ giọng nói 1 câu: “Tùy tiện.”

Nhìn xem nàng cúi đầu có điểm nhăn nhó, Sở Hạo liền không nhịn được muốn lại trêu chọc nàng.

“Vậy làm sao có thể tùy tiện chứ? Thiếu nhiều năm như vậy đương nhiên phải thận trọng! Một cái có đủ hay không? Nếu không thêm hai cái? Ba cái?”

Mạch Dao quần bách lấy cùi chỏ đụng người hắn, chọn lấy 1 trái tương đối bình thường rồi lôi Sở Hạo vội vã rời đi.

Không biết có phải hay không bởi vì tâm lý tác dụng, Mạch Dao cảm giác, cảm thấy cầm lấy bóng này nàng đi ở trên đường, chút nữa cao gần tám mươi phần trăm. Bất quá lúc này nàng cũng bình thường trở lại.. mất mặt liền mất mặt đi, dù sao cũng không có ai biết mình.

Mạch Dao nghiêng đầu hỏi: “Này...anh khi còn bé đã làm chuyện gì mất mặt không?”

“Anh suy nghĩ xem...”

Gặp nửa ngày không nói lời nào, Mạch Dao càng hiếu kỳ: “Không phải chứ, lâu như vậy không nghĩ ra được? Chẳng lẽ anh từ nhỏ không làm chuyện gì mất mặt?”

“Không phải...chuyện mất mặt làm thì nhiều lắm, nhất thời không biết nên chọn cái nào để nói.”

“Đúng rồi ” Sở Hạo vỗ tay phát ra tiếng.

“Anh nhớ được khi lên tiểu học có một lần trong cuộc thi có 1 câu hỏi đặc biệt khó, bản nháp tính toán viết rất dài. Anh khi đó không viết chữ gì chỉ trên bài thi viết ‘ quá trình ính toán ở bản nháp’. Về sau bài thi đó lão sư tặng anh một cái gạch đỏ rất lớn.”

“Ha ha... anh rõ là... Kỳ tài.”

“Anh lúc ấy vẫn không rõ.... vậy làm sao lại không được đây? Sách tham khảo không phải là còn viết cái này lấy ở đâu, ở đâu sao?”

“Người bình thường cũng sẽ không nghĩ như vậy...”

“Còn có một lần anh bị phạt đứng...”

“Hả? Anh cũng bị phạt đứng?” Mạch Dao nhin không được cắt đứt hẳn. Hẳn sao có thể ch

Sở Hạo cười một tiếng: “Thì ra là trong lòng Mạch Dao hình tượng của anh đã cao lớn nhiều năm như vậy.”

“Cắt, dù sao anh bây giờ đã không có hình tượng.”

Cảm giác được nắm tay nàng lại thật chặt, Mạch Dao nghe đến bên tai truyền đến tiếng nói nhỏ nhẹ nhàng chậm chạp: “Không cần gấp, hiện tại anh có em.” Mạch Dao đã không rảnh bận tâm hẳn “bị phạt đứng” là vì xảy ra chuyện gì, tim đập đột nhiên thoát ly tiết tấu vốn có. Sở Hạo kéo vai của nàng qua đem khoảng cách 2 người gần hơn.

Trong không khí tựa hồ nhiều hơn một tia hương vị trong veo, hai người cứ như vậy lẳng lẳng đi tới, hưởng thụ phần an bình này.

Sở Hạo khẽ nghiêng mặt đi, đèn đường ánh sáng chiếu xuống ở trên mặt của cô gái là lông mi xinh đẹp. Giờ khắc này hẳn chợt phát hiện... thì ra là hạnh phúc đơn giản như vậy.

Rõ ràng tại mấy năm trước biết được nhau nhưng lại chưa bao giờ chính thức gặp.

Nhưng ai có thể nghĩ tới muộn mấy năm gặp được... lại đúng l

Kỳ lạ sao? Sở Hạo không biết. Hẳn chỉ là hiểu, vô tình gặp này là vĩnh viễn, thật vất vả gặp được là hẳn cái cuộc đời này hẳn vĩnh viễn không thể bỏ qua.

Chương 41: Tra hộ khẩu?

Đi dạo chính là cả đêm, khi Mạch Dao trở lại ký túc xá cách thời gian tắt đèn chỉ còn lại nửa giờ.

“Mau lên đi, sớm nghỉ ngơi.” Sở Hạo cười thúc giục.

Mạch Dao lại là không động chân chờ một hồi lâu, mới mở miệng nói ra:

“Anh về sau... . Không cần phải đột nhiên chạy tới.”

Sở Hạo thần sắc hơi chậm lại, một loại cảm giác mãnh liệt như bị thất bại tự nhiên sinh ra. Hẳn dùng một chút, ôn nhu hỏi:

“Buổi chiều gây trở ngại đến em sao? Em lần sau sẽ chú ý?”

Cứ việc che dấu rất khá trong con ngươi kia chợt lóe lên ảm đạm vẫn không tránh được mắt của Mạch Dao. Mạch Dao chợt dạ nhìn hẳn một cái, khẽ cắn môi dưới lắc lắc đầu:

“Anh ngồi ở đối diện... em xem sách sẽ không vào.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn kia một phần ngượng ngùng, một phần co quắp, lại nghĩ tới mình thổi phồng cả một buổi chiều ‘văn hóa triết học’ lại một chữ cũng không đi vào một người thì nhất thời viên mãn. Bất quá viên mãn thuộc về viên mãn, phúc lợi này muốn tranh thủ:

“Anh lần sau ngồi xa một chút được chưa?”

“Không được.” Mạch Dao quyết đoán lắc đầu, xa hay gần cũng có vấn đề.

“Tìm em ăn cơm được chưa?”

Mạch Dao còn muốn nói không, nhưng nhìn lại đôi mắt đen nhánh kia, rõ ràng trầm tĩnh lại có thể làm cho nàng thấy đáy mắt kia lộ rõ 1 phần mong đợi. Mạch Dao nhin không được gật đầu: “Được.”

Đèn một ngọn nhỏ dập tắt, Mạch Dao méo mó đầu xoay người chạy vào. Sở Hạo thoải mái cười một tiếng, hai tay bỏ vào túi quần tiêu sái xoay người.

Cửa phòng đóng lại, không có người nói chuyện, mà ngay cả một tia ánh sáng

Mạch Dao cũng sẽ không ngờ đến cho rằng các người kia đều ngủ – - Giai Kỳ ngủ trước lưng quay vào trong, Kiều Á mỗi đêm cũng sẽ nửa ngày nhắm tịt, Lạc Lạc lúc ngủ sẽ xoay người...tình huống bây giờ liền chỉ có một khả năng – - có người ở giữ trò quỷ!

Mạch Dao bĩu môi móc ra cái chìa khóa. Cửa mở ra một khe nhỏ, bên trong liền truyền đến âm thanh u ám:

Đồng... Mạch... Dao... Đồng... Mạch... Dao...”

Mạch Dao bất đắc dĩ liếc mắt, thản nhiên nói:

“Á Á.”

Một mảnh hắc ám giọng Kiều Á lười biếng từ bên trong truyền đến: “Thật không có gan!”

Lưu Giai Kỳ mở ra một cái đèn, hơi trách cứ thuyết: “Như thế nào về muộn như vậy, dù sao phải gọi điện thoại để nói khi nào về chứ.”

Kiều Á trêu tức nhếch môi vẫn không quên hướng Mạch Dao ném đi một cái mị nhãn: “Thật không dễ dàng ...em đã cam lòng trở lại.”

Bùi Lạc sớm liền không nhin được bật thốt ra: “Người đó thật sự là bạn trai cậu?” Nàng vốn cũng không tin lời Kiều Á nói, chỉ xem như tin đồn thất thiệt hồ ngôn loạn ngữ, nhưng Mạch Dao giờ về lại làm cho nàng dần dần dao động.

Mạch Dao cười gật đầu, chính mình ngồi xuống bàn, rất phối hợp mới: “Có vấn đề gì... cứ việc hỏi đi.”

“Hả? Nói như vậy chuyện là thật ?” Bùi Lạc con mắt trừng so với chuông đồng còn lớn hơn.

“Chuyện khi nào ?”

“Cũng liền một tuần đi.”

“Cái gì? Một tuần? ! Chuyện lớn như vậy nhà ngươi không nói cho bản cô nương?” Bùi Lạc kinh hô.

Kiều Á vụng về phụ họa nói: “Đúng thế...đúng thế... thật là quá đáng!”

Lưu Giai Kỳ cũng rất nghiêm túc gật đầu.

Mạch Dao lập tức cảm thấy : đã có nhân chứng, vật chứng rồi sao nào? Bị các đồng chí này nói như vậy, Mạch Dao đột nhiên cảm giác được mình yêu thương hình như là một tội không thể tha vậy

Lúc này, Bùi Lạc tiềm chất bát quái hoàn toàn bị kích lên: “Là ai là ai? Cùng trường mình

Không đợi Mạch Dao mở miệng, Kiều Á căng hỏi tiếp: “Rất đẹp trai ... hấn bao nhiêu?”

“Mọi người khi nào thì được biết ?”

“Tốt với mọi người như thế nào?”

“Đúng vậy đúng vậy... hấn đuổi theo cậu, hay là cậu đuổi theo hấn ?”

Cứ như vậy mỗi người một câu. Lưu Giai Kỳ nhất thời không biết hỏi cái gì, dứt khoát lựa chọn trầm mặc, bất quá một đôi mắt tò mò nhìn chằm chằm Mạch Dao, cùng xem như động vật hiếm.

“Hấn là người ở đâu ?”

“Hấn cao bao nhiêu ?”

Kim nén nửa ngày một câu nói cũng không nói ra miệng Mạch Dao rốt cục không thể nhin được nữa:

“Đủ rồi! Mọi người tra hộ khẩu hả...”

Bùi Lạc cùng Kiều Á hai mặt nhìn nhau, một hồi lâu Bùi Lạc yếu ớt nói: “Là cậu cho mọi người cứ việc hỏi ...”

Mạch Dao tựa hồ có thể chứng kiến chính mình vẽ mặt đầy hắc tuyến, nàng nhún nhún vai:

“Được rồi, em sai rồi. Các chị tiếp tục hỏi, em tắm một cái rồi ngủ.” Nói xong nàng cầm lấy chậu nước rửa mặt đi ra ngoài.

Nhưng lòng hiếu kỳ muốn bạo lên vì sao có thể ở đó mà dừng lại? Vì vậy ba người nhất tề giả bộ đáng thương: “Mạch Dao...”

Mạch Dao vốn là chỉ là trêu chọc các nàng, cười ngồi lại chỗ.

...

Mười phút sau. Dưới ánh đèn mờ, ba nét mặt biểu hiện khác nhau.

Kiều Á vẽ mặt bưng bình: “A ~ chính là hắc, lần trước khi tụ hội đưa em về cái người cao phú suất kia ? Xem đi chị đây nói lần trước là có vấn đề, các em còn không phải không tin!”

Lưu Giai Kỳ nói: “Thật không nghĩ tới... hai người lại là thành.Bùi Lạc nín lấy lông mày suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên vỗ ván giường:

“A! Anh trai Tô Nhược... Không phải là lần trước ở cửa trường chờ Tô Nhược người soái ca kia sao! Không trách được cậu lần trước không để cho mình qua đó...”

Tin đồn mị lực quả nhiên không thể lường, không ý thức qua mười hai giờ, ba cô gái vẫn là lú lú hỏi không ngừng không hề buồn ngủ.

Mạch Dao bất đắc dĩ thở dài nói: “Em phát hiện buổi tối khuya căn phòng này thật đúng là... điều ngũ hoa h

“Là tên chim sao?” Lưu Giai Kỳ hỏi.

Bùi Lạc bật thốt ra: “Á Á không phải sao?”

Kiều Á hừ nhẹ một tiếng: “Đi chết đi!”

Lưu Giai Kỳ kiên nhẫn: “Kia hoa nào?”

Mạch Dao nhìn sang bệ cửa sổ: “Hoa không có... chỗ kia không phải là còn có vài bồn tú cầu sao?”

“Phốc.”

Sở Hạo tiện tay đem cặp công văn để trên kệ, vừa nói chuyện vừa vào trong: “Ba ba, dì Giản, xin lỗi con vừa rồi có chút việc bận, để đi và cha đợi lâu rồi.”

Giản Ninh dịu dàng cười một tiếng: “ Không cần gấp, mau

Vẫn như thường ngày, người một nhà ăn cơm, nói chuyện phiếm, Sở hạo lại cảm thấy trong ngày thường cha luôn rất tùy ý, hôm nay tựa hồ có điểm lạ. H8án không khỏi có chút lo lắng: Không phải là xảy ra chuyện gì đấy chứ?

“Gần đây đều bận rộn gì vậy?”Sở Thụy hỏi rất tùy ý, nhìn xem ánh mắt của ông lại mang theo một tia thăm dò.

Sở Hạo tình hình thực tế trả lời: “Sắp tới công ty không có hạng mục hợp tác gì, áp lực không lớn.”

“Dật Dịch Hiên hai năm qua giống như rất tốt...”

“Đúng vậy, nhãn hiệu đã có hiệu quả, còn lại chính là giấy phép kinh doanh đặc biệt để phát triển thêm.”

“Ừ... nếu đã thuận lợi, cũng đừng có tập trung tinh thần vào công việc quá.”

Sở hạo trong lòng lại càng khó hiểu, đây t

Sở Thụy dừng một chút, vẻ mặt có điểm mắt tự nhiên: “Khụ khụ, cha nghe nói.... Con đang yêu hả?”

Sở Hạo bình tĩnh, đồng thời âm thầm thở phào nhẹ nhõm, không có việc gì là tốt rồi. Hắn nghiêng mặt hướng Tô Nhược một cái, Tô Nhược chột dạ cuối đầu. Sở Hạo cười cười rộng rãi gật đầu: “Dạ, cũng là chuyện gần đây, con vốn là nghĩ qua một thời gian sau sẽ nói.”

Sở Thụy không cho là đúng: “Chuyện sớm tốt thì sao?”

Chuyện kể tiếp nói Sở Hạo rốt cuộc ý thức được mình bị bán đứng được bao nhiêu. Hắn không nhận được oán thâm: Tô Nhược này tuyệt đối là gián tể! Bất quá Sở Hạo không phải không thừa nhận, nếu như không phải Tô Nhược, hắn còn thật không biết như thế nào tuyên bố chính mình đang yêu. Từ trong lời của cha Sở Hạo, có thể rõ ràng cảm giác được cha đối với Mạch Dao phi thường hải long, này sợ rằng cũng do công của Tô Nhược.

Chỉ là, cha các loại “ám hiệu” làm cho Sở Hạo vô cùng buồn bực, thật sự chỉ là thiếu chút nữa là nói “Con chừng nào thì đem con dâu mang về cho chúng ta xem một chút”.

Sở Hạo chỉ có thể giả bộ không hiểu. Nói giỡn.... đây là muốn chơi chớp nhoáng sao? H8án năm nay mới 23 tuổi được không? Mặc dù đó là cô gái hắn đã nhận định nhưng là lui tới không đến nửa tháng mà gặp mặt gia trưởng sợ cũng quá oa trương đi?

Sở Thụy nói tâm tình thoải mái, trong lòng tảng đá treo đã lâu rốt cuộc rơi xuống đất. Con trai bốc đồng đương nhiên là chuyện tố, đều hai mươi mấy tuổi còn không có bạn gái lại làm cho ông không thể không lo lắng. Bà Nhiếp thì lựa chọn thủ đoạn cường chế thì ông lúc ấy yên lặng theo dõi kỳ biến, nghĩ tới nếu như có hiệu quả có thể tiến hành tham khảo.

KHông nghĩ tới biện pháp này còn không những không thành còn sưng sốt đem Nhiếp vũ Trạch cùng con trai nhà hắn cùng nhau đi! Điều này làm cho hắn càng không yên hơn

Cho nên, Sở Hạo chính miệng thừa nhận nói yêu thương không thể không nghi ngờ cho một viên thuốc an thần, ông có chút không thể chờ đợi được muốn biết con dâu tương lai rốt cuộc là cô gái như thế nào?

22. Chương 42 - 43

Chương 42: Phản công

Thời gian qua như trang sách lật qua lật lại “ào ào” lặng lẽ trôi qua. Sau khi làm tốt bài thi, Mạch Dao nhẹ nhàng thở phào một cái nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng học nàng khẽ nhếch khóe môi, không tiếng động hò hét:

“Chào mùa hè!

Xa xa trông thấy dáng người kia ở cửa trường học, Mạch Dao chưa phát giác mình bước nhanh hơn. Dưới bóng cây người nọ thân nhiên đứng thẳng, khóe miệng hơi cười, lẳng lặng nhìn nàng chăm chú chỉ là đáy mắt kia chợt lóe lên 1 tia nóng rực bán đứng tâm tình của hắn.

Mới vừa tới gần, tay phải đã bị nắm chặt. Bên tai truyền đến 1 nụ cười nói nhỏ: “Có nhớ anh hay không ?”

Bên tai dâng lên một hồi hâm nóng, Mạch Dao rất thành thực gật đầu: “Có”

(Bạn đang đọc vông du ” Y nhân hạo nguyệt” – Kỳ Nhược, chuyển ngữ Tuyết Liên. Chúc các bạn có những giây phút thư giãn vui vẻ!)

Đích xác là đã lâu không gặp. Một tuần 4 môn thi chuyên ngành làm cho Mạch Dao cảm thấy bội phần áp lực, trừ thời gian ăn cơm ra ngủ nàng cơ hồ từng giây từng phút ôm “chân Phật ” . Vì không để cho Mạch Dao phân tâm, Sở Hạo rất săn sóc tự động biến mất một tuần, chỉ mỗi đêm trước khi ngủ gọi điện thoại, có đôi khi thậm chí chỉ có một câu “Ngủ ngon” .

Thông cảm như vậy làm cho Mạch Dao ngoài cảm động cũng có chút áy náy. Vốn nên là giữa người yêu nhau tình yêu cuồng nhiệt bọn họ lại suốt một tuần không có gặp mặt. Cho đến khi phát giác được chính mình đang cầm lấy sách nửa ngày ngây ngốc trong đầu toàn bộ là bóng dáng 1 người Mạch Dao mới phát hiện người đó ở trong lòng có phân lượng, so với trong tưởng tượng còn nặng hơn nhiều lắm.

“Buổi tối chắc là em có rảnh rồi chứ?” Sở Hạo dặt tay của nàng, thanh âm giống nhau trước kia ôn nhu, Mạch Dao tựa hồ như có thể nghe được nửa câu kia không nói ra miệng ... “Em dám nói không rảnh thử xem?”

Vì vậy Mạch Dao rất thức thời gật đầu, suy nghĩ một chút nàng lại bổ thêm một câu: “Mấy ngày sau đều là của anh.”

Cảm giác được trên tay căng thẳng, Sở Hạo cúi đầu âm thanh ở trên đỉnh đầu vang lên:

“Một lời đã định.”

Khóe môi giương nhẹ, Mạch Dao nắm bàn tay lớn ấm á kiap. Tại sao lại không chứ? Hồi lâu đã không gặp nàng cũng rất muốn cùng hắn cùng một chỗ.

Một đường đi phía trước, Mạch Dao đột nhiên có một loại cảm giác là như ở trong trò chơi. Ngày ngày đi theo đại thần “Trèo non lội suối” khi đó nàng cũng không hỏi đi nơi nào không cần phải lo lắng lạc đường bởi vì người vĩnh viễn đi ở phía trước kia chính là phương hướng. Nàng vốn khó hiểu nàng vì cái gì không ghét cảm giác “Người hầu” này, hôm nay nàng mới hiểu được cảm giác này gọi là tín nhiệm, gọi là an tâm, đơn giản là vì người phía trước là anh ấy

Cho đến khi bị Sở Hạo dắt đi vào “Dật Dịch Hiên”, Mạch Dao mới phục hồi lại tinh thần.”Dật Dịch Hiên” là 1 trong những nhà hàng cao cấp nhất thành phố B, tại trong thành phố chỉ nhánh hơn mười nhà hàng nhỏ, Mạch Dao đã từng thấy qua nhiều lần. Bất quá bởi vì chỗ ngồi của “Dật Dịch Hiên” đa số đều phải đặt trước, hơn nữa bình thường cũng không có thời gian Mạch Dao chưa có vào xem qua.

“Dật Dịch Hiên?” Mạch Dao hỏi.

“Nghe nói nơi này chỗ ngồi rất khó kiếm, phải đặt trước thật lâu, anh chừng nào thì đặt chỗ?”

“À, đặt chỗ đã lâu rồi.” Sở Hạo cười khê, trong mắt xẹt qua một tia giảo hoạt.

“Xin chào, xin hỏi 2 quý khách dùng gì?” Cửa người phục vụ chào đón.

Sở Hạo đang muốn nói chuyện, cách đó không xa một vị nam nhân mặc âu phục trẻ tuổi bước nhanh hướng bọn họ đi tới, đối với người phục vụ kia nói nhỏ vài câu, sau đó cung kính chuyển hướng Sở Hạo:

“Sở tiên sinh bên này thỉnh.

Mạch Dao không khỏi cảm thán: nghe tiếng Dật Dịch Hiên đã lâu thái độ phục vụ tuyệt hảo, hôm nay xem như thấy được. Nàng dùng cánh tay nhẹ đụng Sở Hạo 1 cái: “Anh thường đến?”

Sở Hạo khê gật đầu một cái, khóe môi khê mỉm.

Phòng không lớn, giữa hé ra 1 bàn vuông thủy, trên tường màu vàng ảm có ba bức tranh bày thành hình bậc thang

Ngón tay gầy nhẹ mặt bàn, nhìn một 1 tay đỡ món ăn, âm thầm nghi hoặc: vừa rồi lúc lên lầu trông thấy đại sảnh chỗ ngồi đã chật ních, lẽ ra cần phải mang thức ăn lên chậm nhất như thế nào lại nhanh như vậy? Ánh mắt không tự chủ liếc về Sở Hạo ngồi ở một bên, hắn đang nhàn nhã dựa vào thành ghế, híp một đôi mắt nhìn nàng.

Chỉ nhìn một cách đơn thuần về mặt Sở Hạo, Mạch Dao cũng đã đoán được hơn phân nửa:

“Tiệm này... Không phải là nhà anh mở đó chứ?”

Sở Hạo tự tiểu phi tiểu lả

“A?” Mạch Dao như có điều suy nghĩ nhú mày, chờ câu sau của hắn.

Sở Hạo cười khê: “Dật Dịch Hiên... Là anh mở nhưng Đường Triệu là đại cổ đồng của anh cái này cùng nhà chúng ta không có quan hệ gì.”

Mạch Dao kinh ngạc. Chính mình đoán được là một chuyện, nghe hẳn chính miệng nói nhưng lại một chuyện khác... Cảm thấy bội phục đồng thời Mạch Dao cũng thâm hạ quyết tâm, muốn cùng đại thần đứng chung một chỗ chính mình phải càng thêm nỗ lực.

Sở Hạo sủng ái xoa xoa mái tóc dài của nàng: “Mau ăn cơm đi.”

...

Đồ trên bàn bị thanh lý sạch sẽ Sở Hạo lưu lại một câu “Chờ anh một chút” liền đứng dậy đi ra ngoài. Hai phút sau khi hắn xuất hiện lần nữa tại trong bao lấy ra 2 cái Laptop.

“woa?” Mạch Dao hai mắt tỏa sáng, hai máy tính kia có một máy là của nàng. Mấy ngày hôm trước vì phòng ngừa mình phân tâm, nàng tạm thời đem máy tính xách tay giao cho Sở Hạo bảo quản, không nghĩ tới bị hắn lấy ra ở

Sở Hạo tại bên cạnh Mạch Dao ngồi xuống mở ra máy tính. Mạch Dao tò mò đi tới gần, nàng còn chưa thấy qua đại thần trang bị thật ra trông thế nào! Sở Hạo đã đăng nhập trò chơi thấy nàng một bộ dáng nhiều hứng thú đem máy tính xách tay đẩy qua cho nàng.

Mạch Dao đối với acc đại thần tràn ngập tò mò, tiếp nhận con chuột tại trên màn hình qua lại di động, xem một chút thuộc tính nhân vật, lại xem một chút trang bị giống như là mấy trăm năm không có chơi qua trò chơi như vậy. Chợt nhớ tới tất cả mọi người nói đại thần rất có tiền, nàng lại hấp tấp mở kho hang của Trường Phong Hạo Nguyệt.

Ngồi ở một bên Sở Hạo đùa nghịch vài sợi tóc của Mạch Dao: “Mạch Dao, em đây là thế nào đây?”

Mạch Dao đang để mắt mạnh mẽ cũng không quay đầu thuận miệng đáp: “Thanh tra tài sản, thực địa kiểm kê tài sản hợp pháp.”

Sở Hạo dở khóc dở cười: “Mạch Dao à...”

“Hả?”

“Em đã thi xong.”

Mạch Dao sững sờ “Ách... em đây mới gọi là ứng dụng học.”

Kho của đại thần được sắp xếp ngay ngắn rõ ràng, thứ nhất là nhiều loại khoáng thạch, trang thứ hai là các loại dược liệu, thứ ba thì tràn đầy tất cả đều là trang bị đại đa số ghi “Trường Phong Hạo Nguyệt chế tạo”.

Mạch Dao đang muốn xuống chút nữa lật ánh mắt lại bị 1 cái trong góc hiện ra hắc quang pháp tượng rất kỳ lạ này hấp dẫn – pháp tượng này... Giống như thấy tại nơi nào.

Con trỏ không tự giác dời về phía thanh pháp tượng kia, khi thấy rõ hiện ra tên trang bị Mạch Dao cả kinh hít một hơi ... gọi linh! Đồ chơi này làm cho nàng trong nháy mắt nghĩ ra “ người thần bí” mấy tháng trước oanh động “Cửu Châu” ...làm “một nhánh độc tiểu” bị lần lượt tụt cấp. Mạch Dao không nghĩ tới nàng có thể tại trong kho của đại thần trông thấy cái “Tang vật mất tích ” này .

Sở Hạo ánh mắt rơi tại trên màn hình, khóe môi nhếch ra một tia ý tứ hàm xúc.

Mạch Dao bỗng dưng quay đầu lại, đối diện cắt đứt như cười như không.

“Anh làm?” Nàng thoát miệng hỏi.

“Em cứ nói đi?” Sở Hạo hỏi ngược lại.

Mạch Dao dị thường kiên định khen nói: “Làm tốt lắm!”

“Quá khen.”

“Nhưng... Tại sao phải vậy chứ?” Mạch Dao động lại mi. “Một nhánh độc tiểu sẽ không gốc đến mức đi chọc người biến thái như anh?”

“Biến thái... ?” Sở Hạo trên mặt cứng đờ.

“Anh trong lòng em là anh hình tượng này sao?”

“Em đây là khen anh!” Mạch Dao không cho l

Sở Hạo khoe miệng rõ ràng co quắp vài cái, một hồi lâu mới chậm rãi phun ra một câu:

“Cảm ơn ..anh còn là lần đầu nghe lời khen ngợi... kỳ lạ như vậy.”

Mạch Dao dí dỏm cười cười lui về phía sau khẽ dựa, tiếp tục truy vấn: “Một nhàn độc tiểu rất cuộc đã làm gì mà anh giật thần khí của cô ta, còn cho cô ta lần lượt nàng tụt mười lv?”

Sở Hạo cũng không trả lời, lại hỏi: “Em còn nhớ rõ người tên ‘ không bạc ’ sao?”

Mạch Dao động lại mi suy tư, đang lúc Sở Hạo cho rằng nàng sẽ nói “Đã quên” thời điểm, lại nghe thấy từ nhiên mở miệng:

“A! Không bạc! Nhớ! Có một hồi tên kia hái thuốc bị vậy công, em còn giúp anh ta 1 lần. Em lúc ấy liền nhớ đứa nhỏ này thiếu gân đi... người ta gọi Tiền Đa Đa, gọi Tiền gia trang mà anh ta... rõ ràng đặt tên gọi không bạc, tại sao không có việc gì cùng tiền gây sự đây, anh ta như thế nào không gọi là nghèo kiệt xác? Anh nói xem?”

Mạch Dao có điểm mờ mịt nhìn Sở Hạo càng ngày sắc mặt càng đen, yếu ớt hỏi: “i này... sẽ không trùng hợp... là anh chính là người nghèo kiệt xác kia đi?”

“Em cứ nói ?” Còn vừa vặn nói qua ba chữ, Mạch Dao lại rõ ràng nghe được tiếng nghiêng răng nghiêng lợi.

Mạch Dao hoàn toàn tỉnh ngộ: “Tên quý nghèo kia là ác phụ hái thuốc của anh? Cho nên... anh lần lượt làm rơi 10 cấp của “một nhàn độc tiểu” là vì... Cô ấy từng giết em?”

Sở Hạo khiêu mi cam chịu.

Chân tướng rõ ràng, Mạch Dao tâm tình thật tốt lại nhịn không được lăm bắm lăm bắm:

“Biến thái quả nhiên có dạng biến thái. Rõ ràng là thích khách, không nên ăn mặc như người thư sinh; rõ ràng là đại tài chủ không nên gọi là ‘ không bạc ’,này sao anh không gọi nơi này là ‘nơi đây không bạc ’ a...”

“Đồng – Mạch - Dao!” Nàng vẫn chưa xong... Sở Hạo rất buồn bực. Nếu sớm biết hôm nay sẽ bị giễu cợt như vậy, hẳn nhất định sẽ không đặt 1 cái tên như vậy.

Mạch Dao ôm bụng mừng rỡ dừng lại không được, lại phút chốc cảm giác được cả người bị ôm từ trên xuống đầu âm thanh mang theo một chút hâm nóng ý quét qua một bên gò má nàng:

“Hiện tại thân thể cũng cho em điều tra, em cũng có thể yên tâm gả đi chứ?”

“Hả?” Mạch Dao nhất thời không biết hẳn đang nói cái gì.

Sở Hạo trong mắt thoáng hiện lên một tia ranh mãnh vui vẻ:

“Em vừa rồi là đang tiến hành thanh tra tài sản trước hôn nhân, anh không để ý đâu”

Chương 43: Không phải là anh không ai có thể hơn

“Cái này...” Mạch Dao nửa tức giận nửa xấu hổ dùng cùi chỏ đụng người hắn. Sở Hạo khẽ, hơi thở mát lạnh quét qua gáy, Mạch Dao cảm giác được nhiệt độ trên mặt càng ngày càng cao.

Cánh tay dài ôm nàng khẽ buộc chặt, tiếng nói ôn nhuận thu lại vài phần nghiêng ngả: “Mạch Dao, anh đều chuẩn bị xong, còn em

Còn không có thói quen thân mật như vậy Mạch Dao có điểm không được tự nhiên co lại cổ: “Em không phải là đã đáp ứng sao... Nói đi, khi nào thì kết hôn?”

“Hiện tại.”

“Bây giờ sao?” Mạch Dao kinh ngạc quay đầu lại, cố gắng tại trên mặt hấn tìm kiếm dấu vết nói đùa lại chỉ nhìn thấy đáy mắt kia nghiêm túc... Một chút mong đợi.

“Làm sao có thể...” Mạch Dao nhỏ giọng lầu bầu.

“Giờ cũng bảy giờ rưỡi dù thế nào cũng không kịp .”

Mạch Dao mặc dù không có ở trong trò chơi từng kết hôn nhưng Vạn Lý kết hôn nàng là tham dự toàn bộ hành trình. Một hôn lễ bình thường riêng là bố trí liền uốt một 1 buổi trưa, chứ nói thời gian chuẩn bị lễ phục cnọ kia.

“Sẽ không, ” Sở Hạo tựa hồ lòng tin tràn đầy

“Em cứ lên trò chơi đi.”

Mạch Dao không cùng hấn tranh luận, chỉ là cái nhìn khiêu khích của hấn, chuyển qua máy tính của mình ấn xuống nút mở máy. Nàng nghĩ thầm: anh cho rằng nói cưới là cưới được sao? Cho dù anh là đại thần, kết hôn còn có thể cho anh đi cửa sau hay sao? Em muốn nhìn một chút đám cưới này anh sẽ cưới được thế nào! Đồng thời, nàng có điểm tà ác nghĩ: đại thần cũng có khi rt lợi hại, trong chốc lát hải có thể giếu cọt hấn sao?

Mạch Dao đăng nhập trò chơi, dùng lệnh truyền tổng tiến vào Vô Huyết thành, bạch y thích khách sớm đã trong thành chờ đợi. Gia nhập đội ngũ, Mặc Thất Tần bị dẫn tiến vào bản đồ bang phái.

Khi 4 chữ “Phạm cốc Lâu Lan” đập vào mi mắt, Mạch Dao bị mau đỏ bỗng xuất hiện trước mắt làm cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Cửa chính chẳng biết lúc nào bị sơn thành màu đỏ thẫm, thẫm đỏ thật dài từ dưới chân xuất phát đến bậc thang, qua cửa hàng đến trong hành lang chủ lâu. Trên cửa chủ lâu có 1 bảng viền vàng có 1 khối tú cầu lớn phá lệ chói mắt. Một hàng dài kho hàng bang phái trên tường dán chữ “hỷ” đỏ thẫm ” mà ngay cả 2 bên cầu bạch ngọc đều đầy lụa đỏ.

Mạch Dao gi mới hiểu được Sở Hạo lòng tin từ đâu mà đến. Hấn chỉ “Anh đều chuẩn bị xong “, thì ra là chỉ tất cả công việc của hôn lễ đều đã làm thỏa đáng. Hiển nhiên... đây là hôn lễ sớm có dự mưu – - vạn sự sẵn sàng, chỉ thiếu gió đông.

Mạch Dao quay đầu lại, tức giận trừng mắt liếc người nào đó như con hồ ly cười đến giảo hoạt, oán trách nói:

“Anh cũng không nói trước với em một tiếng, vạn nhất em nói không lấy chồng thì sao đây?” Nàng đương nhiên không có thật sự tức giận, cảnh tượng trước mắt không thể nghi ngờ là một kinh hỉ.

“Vậy thì hôm nào.” Sở Hạo nhẹ nhàng cười, một câu “Hôm nào” nói như mây trôi nước chảy, phẳng phất đem thời hạn hôn lễ kéo dài là một việc chuyện nhỏ cỡ nào. Nhưng đem một cái bang bự như Phạm Cốc Lâu Lan bố trí được như thế, há lại sẽ là tùy tiện tiện làm được? Giờ phút này Mạch Dao đã đoán được chuẩn bị tất nhiên không có chỉ chừng này.

Mạch Dao nhỏ giọng lầu bầu nói: “Nào có nói hôm nào thì liền hôm đó sao ?”

“Vậy em nói anh làm sao bây giờ? Hôn lễ có thể đổi ngày nhưng tân nương chỉ có một.” Dường như trong lời nói Mạch Dao nghe được hấn ý tại ngôn ngoại...

Nàng bĩu môi, khóe môi lại không tự giác xếch

“Em lại nói sẽ không lấy chồng...”

Mặc dù sớm đoán được nàng sẽ gật đầu, nghe lời hơi ngượng ngùng, Sở Hạo trong mắt dính vào một tia ấm áp.

“Đến xem, anh đem danh sách tân khách cho em phỏng đoán người nên mời cũng đều không sai biệt lắm, thiệp mời còn thừa lại không ít em xem còn có người nào muốn mời không. Đúng rồi thiệp cưới cho Thiên Lạc còn chưa có phát ra .”

Mạch Dao đón lấy danh sách, ánh mắt từ đầu quét về phía đuôi, âm thầm oán thầm, rõ ràng là hôn lễ của mình, nàng lại thành người cuối cùng biết, mà chưa có người nào nói cho nàng biết!

Bất quá nàng nghĩ lại cũng không trách được người khác, nàng đều một tuần không có lên trò chơi, người khác cho dù biết cũng không cách nào nói cho nàng biết. Ghê tởm nhất là u Yết buổi sáng chạm mặt hẳn rõ ràng giả bộ giống như chuyện gì chưa xó xảy ra thật không biết hàng này bình thường bát quái nhiệt tình đi đâu rồi! Đương nhiên không có ai nói cho nàng biết, vì để cho người này miệng kín như bình, chắc người nào đó đã sớm đối với hắn tiến hành một phen giáo dục tư

Không phải không thừa nhận người nào đó đích xác rất có kế hoạch từ trước, biết rõ Lạc Lạc là giấu không được tâm sự tuyệt đối không thông báo trước c

Mạch Dao mở ra danh sách bạn tốt, liếc mắt liền nhìn thấy Bùi Lạc sáng, nàng tán gẫu.

Mặc Thất Tần: Lạc Lạc, cậu ở đó sao?

Thiên Lạc: hjar? Làm sao cậu online? Cậu ở nơi nào lên mạng?

Mặc Thất Tần: Mình ở bên ngoài.

Thiên Lạc: nói nhảm! Mình biết cậu không có ở đây ký túc xá? Cậu với đại thần nhà cậu ở cùng nhau đây?

Mặc Thất Tần: ừ.

Thiên Lạc: hơ hơ

Mạch Dao liếc mắt, yên lặng khinh bỉ người bát quái nà

Mặc Thất Tần: Mình chúc nữa sẽ kết hôn cậu có tới hay không?

Thiên Lạc: Cậu...Kết hôn! ! ? ? ? Có lắm hay không!

Mặc Thất Tần: ách... xác định, không có lắm.

Thiên Lạc: Mình đi! Cậu này không có lương tâm, lát nữa kết hôn mà cậu bây giờ mới nói cho mình biết!

Mặc Thất Tần: Mình lại là muốn thông báo trước cho cậu đáng tiếc mình cũng là vừa rồi mới biết...

Thiên Lạc: bức hôn?

Mặc Thất Tần: ... Mình là tự nguyện.

Thiên Lạc: có con mới cưới

Mặc Thất Tần: đi qua bên cạnh đi... Một câu nói có tới hay không

Thiên Lạc: Mình dám không đi sao?

Mặc Thất Tần: (*__*) hì hì...

Thiên Lạc: cái kia... này mang người kia được không?

Mặc Thất Tần: Lãnh mỹ nhân?

Thiên Lạc: ừ.

Mặc Thất Tần: đương nhiên có thể. Lãnh mỹ nhân nguyện ý thì chúng ta hoan nghênh. Đ mình cho cậu thiệp cưới.

Thiên Lạc: tốt!

Cách thời gian định ra chỉ còn lại hai mươi phút, bởi vì là hôn lễ cao cấp nên hệ thống phát ra thông cáo toàn sever.

[thông cáo]: Trường Phong Hạo Nguyệt cùng Mặc Thất Tần hôn lễ sẽ bắt đầu vào khoảng 20 phút sau tại đại sảnh bang phái Phạm Cốc Lâu Lan cử hành.

Cơ hồ là nháy mắt trong bản đồ bang phái Phạm Cốc Lâu Lan tụ đầy người. Tuy nói chỉ có người cầm trong tay thiếp mới mới có thể đi vào trong hành lang nhưng ngoài cửa nhiệt tình không có chút nào bị cắt giảm, bởi vì đây là lần đầu tiên bản đồ bang phái mở ra cho người ngoài vào. Tận mắt nhìn thấy phong thái của đệ nhất bang phái trong Cửu Châu là bao nhiêu “Mục tiêu cuộc sống” !

Thay hỉ phục đồ thẩm, đứng ở trên đài chủ lâu nhìn qua phía dưới toàn đầu người, Mạch Dao đối với sự to lớn cả Phạm Cốc Lâu Lan mới biết. Dưới bậc thang mãnh đất này lúc không có người sẽ chỉ làm cho mình cảm thấy khoảng không, Mạch Dao trước kia chưa bao giờ phát giác mãnh đất này lại có thể dung nạp nhiều người như vậy.

Kênh nói chuyện xoát quá nhanh tần suất xuất hiện cao nhất chính là câu “Chúc mừng” . Trong hành lang sớm tề tựu mọi người cũng tựa hồ vô cùng hưng phấn

Minh Trạch : chúc mừng lão Đại ôm được mỹ nhân về!

Tình Thiên Oa Oa : trông mong những vì sao trông mong trăng sáng rồi cực trông mong đến một ngày này!

hạt dưa trong vỏ : Thất đó, ta chờ đợi ngày này thật khổ...

vai phụ : thực khoa trương, hai người để cho ta đây nghĩ tới thời đại cách mạng niên đại đau khổ và quần chúng nhân dân lao động.

Tình Thiên Oa Oa : Bạn thân được gọi là “Giai cấp vô sản” .

vai phụ : ...

ta chỉ muốn lấy tên có thể lấy dài hơn : về sau nên đổi giọng gọi là đại tẩu .

Túy Vô Miên : vậy sau này bang chủ phu nhân gì đây?

thiên đăng : gọi Nhị tẩu.

chăn dê tinh tinh : làm tốt! Cùng bang chủ đại nhân tuyệt phối

Đường Kỷ Khảo Đắc : 2 người xác định bang chủ đại nhân về sau sẽ tìm phu nhân mà không phải phu quân sao?

ta chỉ muốn lấy tên có thể lấy dài hơn : đúng nha... đây là 1 vấn đề sâu xa đáng giá suy nghĩ...

Minh Trạch : ta siết ...Lão tử ngày khác liền tìm một người!

vai phụ : tìm một phu quân?

23. Chương 44 - 45

Chương 44:Hôn lễ

Mặc Thất Tần cùng Trường Phong Hạo Nguyệt sổng vai trên thảm đỏ đi vào trong phòng.

Đại đường bố trí đại khái giống nhau chỉ là nhiều hơn nhiều cảnh sắc hoa tươi đẹp. Đứng cạnh chủ vị một vị lão cảm y chính là NPC điều khiển hôn lễ lần này. Lão nhân kia bộ dạng cực kỳ mượt mà, râu tóc bạc trắng, mặt mày hồng hào, cười híp mắt chấp tay đứng thẳng.

Trên màn hình Mặc Thất Tần một thân đồ đỏ cưới, đai lưng màu vàng kim dáng người yếu điệu, mũ phượng rủ xuống tua lóe kim quang.

Tại bên cạnh nàng là Trường Phong Hạo Nguyệt cũng mặc hỉ phục. Trước kia luôn mặc bạch y bỗng bỗng giờ phút này mặc hỉ phục đồ thẩm lại không có chút cảm giác đột ngột, ngược lại có vẻ anh tuấn tấp sáng.

Hai người cầm lựa đỏ, đứng ở trong hành lang giống như đi vào phạm trần thần tiên quyền chờ đợi hứa hẹn dặt tay cả đời.

Mạch Dao nhìn chăm chăm màn hình, đáy lòng lại sinh ra vài chân tình không biết tên, có vẻ như giờ phút này người mặc đồ cưới ở trong phòng chờ chính là bản thân

Sở Hạo yên lặng nhìn chăm chú vào người bên cạnh đang không hề chớp mắt nhìn chăm chăm màn hình, đem cảm động trên mặt nàng, sự vui sướng cùng ngượng ngùng thu hết vào mắt. Với hắn buổi hôn lễ này không chỉ là trong trò chơi đơn giản như vậy...

Trước mắt hình ảnh duy mỹ này, Mạch Dao đột nhiên xúc động rất muốn lưu lại nó. Trong lòng chỉ là nghĩ như vậy tay đã không tự chủ nhấn xuống print screen.

Trước nàng không hiểu trong trò chơi phong cảnh vẫn luôn hiện hữu nếu muốn có thể tùy thời bay đi nhưng vì cái gì vẫn có nhiều người thích chụp lại như vậy? Giờ khắc này nàng đã hiểu thì ra là muốn lưu lại không hẳn 1 phong cảnh đặc biệt mà là những vui vẻ, cảm động, những gì tốt đẹp kia.

Ta bị một bàn tay lớn ấm áp cầm, bên tai truyền đến giọng ôn nhu nói nhỏ: “Không cần phải vậy.”

“Hả?” Mạch Dao không rõ chuyện gì quay đầu lại, nghi ngờ nhìn về phía Sở Hạo.

“Bởi vì anh sẽ luôn vậy.” Tiếng nói phát qua tim thật giống như hứa hẹn trên mặt tràn ra 1 cái nhẹ nhàng cười, hai tay từ trên bàn phím chậm rãi dời đi – không nên lưu luyến giờ khắc tốt đẹp này là bởi vì hắn sẽ luôn ở bên cạnh, cho nên ngày mai sẽ tốt hơn. Chúng ta sẽ có càng nhiều cái nhớ lại, cũng sẽ có vô số ngày mai....

Ánh mắt quét qua hai bên tân khách, Mạch Dao trong lúc vô tình bị bắt được một cái thân ảnh không an phận. Chứng kiến tên người nọ Mạch Dao cả kinh... không bạc? ! Trong Cửu Châu người chơi là không thể trùng tên, này hiển nhiên là acc phụ của đại thần! Anh ấy mang tiền tới làm cái gì? Mạch Dao vô ý thức nhìn về phía Sở Hạo, lại phát hiện hắn chỉ mở một trò chơi cửa sổ.

Chẳng lẽ acc bị trộm? Người này tới nơi này làm gì? Chẳng lẽ là đến phá hư? Nhưng là không có thiệp mời căn bản không có biện pháp tiến vào đại đường, người này là vào bằng cách nào?

Mạch Dao đẩy Sở Hạo có điểm bất an chỉ hướng thân ảnh đi loạn trên màn hình kia: “Anh xem... đây không phải là acc phụ của anh sao?”

Như vậy hiển nhiên lắc lư người, Sở Hạo làm sao có thể không trông thấy? Hắn chỉ là khẽ mỉm cười, nói: “Yênm, không có việc gì.”

Mạch Dao hiểu rõ: “Thì ra là anh mời người... Người đó như thế nào không lấy acc của mình?”

“Chính em ấy không có acc chỉ là nghe nói đêm nay có hôn lễ, la hét đến tham gia náo nhiệt thôi.”

Không có acc? Mạch Dao phán đoán: “Không phải là... Tô Nhược chứ?” Trông thấy Sở Hạo trên mặt vẻ mặt bất đắc dĩ, Mạch Dao biết mình là đã đoán đúng.

Nghi thức sắp bắt đầu, 1 thân hình ửng hồng đi tới.

Mặc Thất Tần : Cậu rốt cuộc đã tới.

Thiên Lạc : chúc mừng Mạch Dao... chúc mừng đại thần.

Trường Phong Hạo Nguyệt : cảm ơn.

: Á Á và Giai Kỳ đều ngồi ở phía sau mình nhìn!

Mặc Thất Tần : hoan nghênh Á Á, hoan nghênh Giai Kỳ ~O (_)O~

Mạch Dao trong lòng dâng lên cảm động, trò chơi đối với vài người không chơi trò chơi nhìn... kỳ thật cái gì cũng không phải thế. Các cô ấy sở dĩ đến gom góp náo nhiệt... kì thực là chúc phúc hai người.

Tám giờ đúng, chủ vị tuyên bố nghi thức bắt đầu. Mạch Dao cùng Sở Hạo trên màn hình đồng thời nhảy ra “Có xác nhận kết hôn ha không?” . Ấn xác nhận trên màn hình hai người nhất tề đã bấm, trước màn ảnh hai cánh tay sít sao đan nhau.

Tô Nhược hai tay nâng cằm lên ngồi ở trước bàn sách, bị không khí hôn lễ nồng nặc lây, không khỏi tự nhủ:
” Cảm giác kia thật tốt!”

Sau lưng Đường Triệu bĩu môi: “Này có gì khó..em thích anh cũng có thể làm được.”

Tô Nhược không khách khí khinh bỉ hẳn: “Đẹp, không có ý

Đường Triệu vi nheo lại ánh mắt gần hơn: “Không có ý mới?”

“hừ ~” Tô Nhược ngược mắt khiêu khích nhìn hẳn một cái

Đường Triệu nhíu mày, khẽ mỉm cười cánh tay dài ôm chặt, đem nàng vào trong ngực cúi người hôn xuống.

“Ngô...” Tô Nhược tức giận dùng ánh mắt công kích hẳn, Đường Triệu phảng phất chưa tỉnh.

Không có ý mới sao? Vậy thì ý mới này tốt lắm.

Ngắn ngủi vài phút nghi thức gần kết thúc, tân nương trong tay xuất hiện một cái tú cầu vài nhiều màu.

“Ném tú cầu” là cái có trong hôn lễ cao cấp của Cửu Châu, cũng giống như hôn lễ thật cô dâu ném hoa người nhận được tú cầu kia là người chơi có thể miễn phí mở một ường. Trong hành lang tân khách đều tụ lại tới đây, nhao nhao muốn thử.

Mạch Dao tiện tay ấn xuống “enter” chỉ thấy Mặc Thất Tần trong tay tú cầu 1 đường vòng cung hướng phía trước bay ra ngoài. Tú cầu nhiều màu bị ném cực kỳ cao rất xa, hướng phía bên phải đại đường hướng “ta chỉ muốn lấy tên có thể lấy dài hơn đập tới”.

Đang lúc tất cả mọi người hâm mộ nhìn xem tú cầu rơi xuống, một cái người mau lẹ vội vàng không kịp chuẩn bị từ trong một góc khác xông tới, người nọ nhẹ nhàng linh hoạt nhảy lên ở giữa không trung bay ra, tú cầu liền văng vàng rơi vào trong ngực hẳn.

Bị biến cố bất thành linh kinh đến, trong hành lang tân khách cũng đều đứng tại nguyên chỗ. Chỉ là... người trong cuộc phát uy.

ta chỉ muốn lấy tên có thể lấy dài hơn : Đường – Kỳ – Khoả – Đắc! ! !

Đường Kỳ Khoả Đắc : chuyện gì?

ta chỉ muốn lấy tên có thể lấy dài hơn : mi thật vô sỉ...

Đường Kỳ Khoả Đắc : ta không vô sỉ.

ta chỉ lấy biết tên có thể lấy dài hơn : giả ngu! Tú cầu kia rõ ràng cần phải là của ta ta!

Đường Kỳ Khoả Đắc : cái gọi là “Cần phải” ?

ta chỉ lấy biết tên có thể lấy dài hơn : nó rõ ràng là hướng ta bay tới ! ! !

Đường Kỳ Khoả Đắc : a? Phải không... Vậy làm sao bị ta nhận được chứ?

ta chỉ muốn lấy tên có thể lấy dài hơn : mi mi mi! ! !

Đường Kỳ Khoả Đắc : ta như thế nào?

ta chỉ muốn lấy tên có thể lấy dài hơn : mi vô sỉ!

Đường Kỳ Khoả Đắc : còn mi vô lại!

: mi hèn hạ!

Đường Kỳ Khoả Đắc : còn ngươi hạ lưu!

ta chỉ muốn lấy tên có thể lấy dài hơn : mi là người cặn bã!

Đường Kỳ Khoả Đắc : còn ngươi là đồ bỏ đi!

...

Mạch Dao thực tại nhìn không được, vuốt vuốt mi tâm, kênh nói chuyện phiếm đánh vào một hàng chữ.

Mặc Thất Tồn : 2 đừng cãi nhau nữa .

Thấy phu nhân lão đại lên tiếng, mọi người cũng đều rời rít gia nhập hàng ngũ khuyên can.

cá chép : 9494, muốn ở chung hòa thuận không!

vai phụ : nghe không... đại tẩu kêu 2 người đừng cãi .

: đúng vậy đúng vậy... gây gỗ không giải quyết được vấn đề !

Tình Thiên Oa Oa : hạt dưa nói đúng!

Mặc Thất Tồn : cho nên 2 người đánh nhau đi!

Mọi người: ...

Tiệc mừng rốt cục tan, trình diện tân khách đều một chút có tăng tác dụng nguyên liệu nấu rồi vừa lòng thỏa mãn rời đi. Đường Kỷ Khảo Đắc bắt đầu ở kênh trước mặt ồn ào.

Đường Kỷ Khảo Đắc : lão Đại lão Đại... giết boss không?

Không đợi đại thần trả lời, hắn đã bị “hạt dưa trong vỏ” ở một bên chửi mắng một trận.

hạt dưa trong vỏ : ngu ngốc! Giết cái đầu nhà anh... người ta tân hôn muốn thế giới hai người, mà mà định náo nhiệt gì.

> Đường Kỷ Khảo Đắc : a, được rồi... kia em theo anh đi thế giới 2 người đi.

thanh thanh trong viên quỳ : cút!

Đường Kỷ Khảo Đắc : Chúng ta cùng nhau cút đi!

hạt dưa trong vỏ : muốn chết!

Đường Kỷ Khảo Đắc : Anh tại sao có thể chết, anh chết đi em thì xử lý ra sao?

Hạt dưa trong vỏ nổi giận, không nói hai lời một cái đại chiêu quang ra ngoài, Đường Kỷ Khảo Đắc vội vàng né tránh. Hai người c ã đùa giỡn chạy ra khỏi đại đường.

Đột nhiên nhân rồi, Mạch Dao nhất thời không biết làm cái gì thì tốt, vì vậy theo miệng hỏi: “Chúng ta đi làm gì?”

“Phu nhân nói xem.” Sở Hạo đáp đến vô cùng tự nhiên, lại làm cho trên mặt nàng nóng lên.

Chợt nhớ tới đến đã lâu không có pk, không biết kỹ thuật lui không vì vậy Mạch Dao đề nghị: “Nếu không chúng ta đi pk đi?”

Sở Hạo sững sờ, sau đó buồn bã nói: “Phu nhân là muốn mưu sát vi phu sao?”

Mạch Dao nhất thời im bặt.

Chương 45: Thanh chuyên

“Chúng ta đi cổ mộ đi.” Mạch Dao trong đầu linh quang chợt lóe, đề nghị.

“Ok” Sở Hạo trả lời phải cực kỳ nhanh chóng, tựa hồ là hoàn toàn không có suy nghĩ.

“Đi Vô Huyết thành nhận phó bản nào?”

“Ok”

“Lúc này để cho em mang đi” Mạch Dao nhao nhao muốn thử

“ok”

“Chúng ta...”

“Ok”

“Em đều chưa nói xong!”

Mạch Dao bắt mắt nháy hần một cái. Sở Hạo chỉ là khề mỉm cười, ngón tay tùy ý vuốt tóc của nàng, “Anh không phải đã nói sao, em nói cái gì thì chính là cái đ

Mạch dao oán hận lập tức bị ghen hợng trở về

Cho đến khi đặt mình trong bản đồ cổ mộ, Mạch dao mới phát hiện, cộ mộ này so với trước có biến hóa. Bên cạnh cổ mộ đã không có dấu vết bia vỡ, các dây leo sinh trưởng cùng một chỗ cơ hồ đem tất cả vách tường nửa hình cung lấp ở bên trong. Giữa các tường chẳng biết từ lúc nào bị tạc ra một cái cửa vào cao cỡ nửa người vốn là cửa động không lớn bị dây leo trên vách rủ xuống càng thêm huyền bí. Dẫn đội đi vào cổ mộ Mạch dao trợn tròn mắt— lối đi vốn là bốn người rộng thẳng tắp lại mở r ả ba cái ngã ba hơn nửa lúc này ngay cả nhắc nhở cũng không có. vậy làm sao đi? Mạch Dao quay đầu lại nhìn về phía Sở Hạo hỏi. Sở Hạo cười khề: “Trước em không có xem qua diễn đàn sao?”

Mạch Dao nháy mắt mấy cái, vẻ mặt mờ mịt

“Phó bản U mInh cổ mộ là một mê cung, không giống như trước kia chúng ta đi qua, nó giờ đem con đường đổi thành phức tạp hơn chút ít, ở trên đường bỏ thêm chút ít boss cản đường mà thôi.”

Mạch dao nhìn một chút Sở Hạo, al5i quay đầu lại xem một chút màn hình : phức tạp hơn chút ít? Chỉ là phức tạp hơn chút ít sao?

Sở hạo liếc một cái màn hình:

“Đi phía bên trái đi”

“Anh xác định”

“Ừ”

Mạch Dao bán tín bán nghi điều khiển đi phía bên trái quả nhiên một đường thông suốt. Mỗi lần gặp đường rẽ là Sở Hạo đều phi thường tự giác báo ra một phương hướng

Mạch dao dựa theo Sở hạo chỉ thị hướng đi các nơi vừa lảm bảm nói: “Anh có phải hay không hôm trước đã tới, biết rõ ràng như thế?”

“Kỳ thật nguyên tắc bản đồ kết cấu cùng lần trước là giống nhau hỉ là nhiều hơn mấy cái ngã ba mà thôi nên trên cơ bản là đi được.”

Mạch Dao không khỏi oán thầm: cùng là đi qua một lần, như thế nào al5i khác biệt lớn như vậy? Nhận biết phương hướng thứ này quả nhên thần kỳ!

Phó bản Cổ ngoại trừ bên ngoài trong bản đồ tương đối ngược lại dung như là theo lời anh ấy nói, không có cái gì đặc biệt, trên đường gặp phải tiểu boss đối với bọn họ mà nói tất cả đều là phát phát tay liền có thể giải quyết. Cũng không lâu lắm hai người liền đi vào thạch thất có trang bị. Lúc này bên trong thạch thất rương gỗ đã biến mất, không thấy gì nữa, chỉ còn lại trên nóc hình cung quang bích trong long đất lối đi cùng bề gạch xám trắng xây thành tường. đang muốn tiếp tục đi về phía trước bên phải trên thạch bích một khối khôn trông giống nhua nên khiến cho Mạch Dao chú ý. Kia là một khối gạch sắc tối, cứ như vậy lẳng lẳng khảm tại trên mặt tường xám trắng, tựa hồ còn có hơi nước từ gạch bốc ra. Mạch dao đem đội ngũ dẫn hướng bên phải tường gạch, chợt nghe một tiếng cười nhỏ: “Quả nhiên vẫn là phụ nhân tử mĩ...” Mạch Dao mặt đỏ lên làm bộ không đếm xỉa hần, đem con trở dờ về phía khối thanh chuyên kia. Vừa mới bị chạm được thanh chuyên liền bỗng bổ tung, chỉ nghe thấy hai máy tính đồng thời truyền ra 1 tiếng “Qach”

Mạch Dao sợ hết hồn, vô ý lùi về phía sau co rút lại áp vào trong người sở Hạo, nàng vốn là mặt khề phiếm hồng, lúc này đều nhanh thành thiêu cháy. Sở Hạo trấn an nắm thật chặt vai nàng, một cái sung sướng hiện lên ở đáy mắt.

Hai người đồng thời nhìn về phía màn hình chỉ thấy trên mặt tường vốn là vị trí thanh chuyên bị tạc ra ra một cái động, kh từ cửa động không ngừng tuôn ra trong không khí chậm rãi gắn kết. Rất nhanh không trung xuất hiện một đoàn hư ảnh nhàn nhạt sau đó dần dần hiện ra một cái hình người hơi mờ. kia là một lão Thanh Y cầm trong tay quyền trượng, râu tóc màu xám trắng râu che nửa gương mặt, giữa lông mày rõ hiền hòa. Màn hình nhảy ra một khung đối thoại

Thanh Kinh: Hồi người trẻ tuổi, lão đem hồn phong ấn tại đây chờ đợi những người hữu duyên nhóang một cái đã là trăm năm, hôm nay lão đem bí kíp trao tặng cho các vị, từ đó ta có thể thanh thần luân h

Đang lúc hai người nghi hoặc thì kênh nói chuyện xuất hiện nhắc nhở

[Nhắc nhở]: bạn đã đạt được 1 quyển bí kíp cổ thuật pháp quyển, mời bạn tới thần đàn tiếp nhận truyền thừa.

Cùng lúc đó lão Thanh y than ảnh hóa thành một làn khói bay đi, chỉ chốc lát sau liền biến mất không còn thấy tăm hơi. Cái hồ mới vừa rồi còn vô ích trong nháy mắt đã bị lấp đầy. truyền thừa? Mạch dao cùng Sở Hạo nhìn nhau, nếu không phải người đi phó bản có hay không đều thế, cứ vậy trực tiếp mở ra ba lô dung phi hành bay đi thần đàn.

Phát hiện tại thần đàn 1 bản đồ mời xuất hiện, thấy Mặc Thất tần cùng Trường Phong Hạo Nguyệt quanh than xóat quái, mọi người rối rít ngừng lại. 2 đại thần này còn mặc hỉ phục đồ tươi tại bản đồ cấp thấp như thần đàn thật sự là quá mức gây chú ý.

Khi mọi người xung quanh nhìn quái bị đánh tại trên địa đồ bồi hồi đang suy đoán nơi này không nên có đại thần ẩn hiện làm sao lại xuất hiện 2 người kia. Mọi người tựa hồ cũng muốn đến gần nhưng có chút sợ hãi.

Mặc Thất Tần cùng Trường Phong Hạo Nguyệt song vai đi lên bậc thang, chậm rãi hướng thần đàn đi đến. Vừa mới đứng lại dưới chân đất màu xám trắng liền dâng lên một tầng ánh sáng màu vàng kim hình trụ đem hai người vòng vào trong. Qua quang bích nhìn vào bên trong cònơ hồ thấy 2 thân ảnh hồng y trong đó.

Người xung quanh đi tới đi lui rồi títt nghỉ chân tựa hồ cũng bị cái biến hóa bất thành linh này kinh hãi đến. Chỉ chốc lát sau, những kim sắc kia dần dần tán vào không trung lại chậm rãi tụ lên hợp vào giữa hai người, là, cho ánh sáng sang giữa không trung toàn bộ biến mất. 2 người mặc hỉ phục mi tâm đồng thời xuất hiện dấu ấn màu vàng nhạt.

Lúc này đây, trên màn hình hai người nhắc nhở không hề giống nhau

[Hệ thống]: Được sư tấn thăng thành thần cấp, nhân vật phòng ngự tăng lên 100% đạt danh xưng “Được tiên”

[hệ thống]: Luyện khí sư tấn thăng làm thần cấp, nhân vật phòng ngự tăng lên 100%, đạt được danh xưng” thần thoại”.

Cái trọng đại như thế tất nhiên là không tránh được thông cáo trên toàn bộ server, khi hệ thống phát ra thì kênh thể giới lại là một hồi vui mừng. Bất quá 2 người trước màn ảnh hiển nhiên không đếm xỉa đến những thứ này.

“a! Được thảo dung hợp, trạng thái tang cường, trạng thái hỗn hợp! trời ạ!” Mạch dao tung tang như chim sẻ chỉ vào màn ảnh của mình, lại đem đầu đi tới gần nhìn

“Của anh thì như thế nào?” Sở hạo mặc dù chỉ là cười nhạt một tiếng, nhưng cũng là khó nén sung sướng trong mắt.

“KHóang thạch dung hợp, hỗn hợp luyện chế, thần khí thuộc tính cao”

24. Chương 46 - 47

Chương 46: “Bắt kẻ thông dân “

Điều hòa mở rất thấp Mạch Dao lạnh phải rung mình một cái, hướng ngực Sở Hạo rụt rụt. Cứ việc cùng nhau chơi khắp nơi vài ngày đến khi tách ra lại không bỏ được.

Đèn chuyển từ đỏ sang xanh.

“Em đi đây.” Mạch Dao từ trên chỗ ngồi đứng lên. Chỉ là chân còn chưa có bước tay phải đã bị người nào đó từ phía sau giữ chặt.

“Chờ một chút.” Sở Hạo một tay nắm lấy cổ tay của nàng, một tay ung dung đưa vào túi chậm rãi móc ra 1 cái vé màu lam. Sau đó hất một tay lôi kéo Mạch Dao một tay tiếp nhận hành lý của nàng hướng soát vé đi Mạch Dao sớm đã cả kinh nói không ra lời chỉ là sững sờ bị hất lôi kéo qua cửa soát vé.

“Anh...” Cho đến khi đứng trên sân ga Mạch Dao mới phục hồi tinh thần lại.

Sở Hạo cười khê: “Sao vậy... chẳng lẽ anh sẽ không phải trở về nhà sao?”

“Hừ!” Mạch Dao giả bộ tức giận nghiêng đầu đi.

Sở Hạo lắc lắc tay của nàng, ôn nhu giải thích: “Anh tấm vé này là sáng sớm mua bất quá lúc trước công ty có một số việc xử lý không tốt nên anh cũng không xác định có thể với em cùng nhau trở về hay không cho nên mới không có nói cho em.” Đây cũng đích xác là cái lời nói thật chỉ là cho nàng một kinh hỉ cũng là lí do không có nói trước.

Mạch Dao khoát khoát tay: “Thôi... đại nhân không chấp nhặt lỗi lầm của tiểu nhân, em bỏ qua cho anh.”

Đoàn tàu rất nhanh dừng lại hai người tìm được chỗ ngồi. Mạch Dao hỏi: “Làm sao anh không hành lý

“Cũng không có gì muốn mang.” Sở Hạo tùy ý trả lời trong lòng lại bổ sung: mang hành lý chẳng phải là lộ sao?

Mạch Dao yên lặng liếc qua laptop trong tay hắn. Vừa rồi lúc xuống xe vẫn còn nghi hoặc đi tiễn mà thôi hắn mang theo máy tính xách tay làm cái gì rồi tại phòng đợi cũng không thấy hắn dung bây giờ đã hiểu.

===== Phân cách tuyến tượng gỗ đi tàu hỏa=====

Cảm giác được bả vai bị lay động nhẹ, Mạch Dao mơ mơ màng màng mở mắt ra trong ánh trắng mờ nghe đến bên tai ôn nhu nói nhỏ:

“Đến.” Mạch Dao lúc này mới phát giác chính mình đang dựa ở trong lòng người kia dựa tại vai của hắn.

“Thật sự là có thể ngủ nữa hả.” Sở Hạo cười khê.

“Lát còn xuống xe.

Mạch Dao lắc lắc cái đầu mơ mơ màng màng cất đồ trên bàn.

“Có người tới đón em không?”

Mạch lắc đầu: “Nhà em cách nhà ga cũng không xa, em tự mình trở về.”

“Anh đưa em về.”

“Ừ.”

Kéo tay Sở Hạo Mạch Dao vừa đi vừa hỏi:

“Chúng ta lát nữa đi như thế nào?”

“Taxi.... chẳng lẽ em muốn đi giao thông công cộng?”

“Cái này ... rất sợ không có taxi cho mình.”

“Phải Mạch Dao không?”

Cảm giác được người bên cạnh dừng bước lại, Sở Hạo quay đầu đã thấy nàng vẽ mặt kinh ngạc nhìn chăm chăm phía trước. Sở Hạo theo tầm mắt của nàng nhìn lại nhưng cũng chưa phát hiện gì đặc biệt.

“Làm sao vậy?” Sở Hạo lo lắng hỏi.

Mạch Dao nghiêng mặt qua nhìn về phía ánh mắt của hắn lại có chút ít lo lắng. Nàng giương cao khóe môi nói: “Đi thôi.”

Sở Hạo chỉ đành phải không hiểu ra sao mà đuổi kịp.

Mới đi về phía trước không đến vài bước, Mạch Dao lại dừng bước. Sở Hạo đang muốn hỏi lại nghe nàng mở miệng nói:

“Cha, mẹ.”

Nhìn thấy trước mặt đối với vẻ mặt quái dị 1 đôi vòng trung niên, Sở Hạo rốt cục hiểu rõ bọn họ đây là... “bị bắt tại trận” rồi? Sở Hạo không nhìn ở trong lòng cảm thán: đây cũng quá hoảng di? Ba mẹ cô ấy xuất hiện thật là đúng lúc!

Không thể không nói... gừng càng già càng cay, tựa hồ chỉ là một cái nháy mắt, trên mặt người cha kia liền giương lên 1 nụ cười hòa ái hỏi:

“Dao Dao đây là?”

Mạch Dao mơ hồ có chút lo lắng, ba mẹ mặc dù chưa có nói rõ qua nhưng là không ủng hộ nàng đi học mà yêu nhưng thái độ vẫn rất rõ ràng. Bất quá nếu việc đã đến nước này nàng liền thoải mái giới thiệu: “Đây là Sở Hạo bạn trai của con.”

“Cháu chào 2 bác.” Sở Hạo nho nhã lễ độ thăm hỏi nhưng trong lòng lại kêu khổ thấu trời. Vội vàng đi không kịp chuẩn bị “bị” gia trưởng thấy, hắn ngoại trừ một cái Laptop cái gì cũng không có mang... thật sự là thất sách.

Đồng ba khế vuốt cằm, cười nói: “Nếu đã ở đây rồi Sở Hạo cháu cũng theo chúng ta về nhà ăn 1 bữa cơm đi.”

“Vậy thì làm phiền 2 bác quá rồi?” Sở Hạo từ chối. Hai tay trống trơn gặp gia trưởng lại còn đi theo tới nhà nàng ăn cơm quá kỳ cục

Đồng mẹ tất nhiên là hiểu ý tứ của hắn, cười nói: “Không có gì, chỉ là 1 bữa cơm xoàng mà thôi, không cần khách sáo... Cháu đem Dao Dao nhà bác đưa về đã là tốt rồi, bác còn sợ nó bị lạc đây.”

Mạch Dao tròn to hai mắt: mẹ... không chơi trợn tròn mắt nói lời bịa đặt như vậy chứ! Trăm là trăm cuối cùng được không?

“Đến đây rồi thì tới chơi... đừng có khách khí chàng trai.” Đồng ba giải quyết dứt khoát.

Sở Hạo cười một tiếng: “Vậy thì làm phiền 2 bác rồi.”

Không thể không nói tâm tư cha thật sự là vi diệu. Không ủng hộ Mạch Dao yêu là một chuyện nhưng khi nàng thật sự có bạn trai lại không thể chờ đợi được muốn biết người nữ nhi thích đến tột cùng là người như thế nào.

Vì vậy trên bàn cơm Đồng cha, Đồng mẹ cùng Sở Hạo tán gẫu cực kỳ hòa hợp. Thấy Sở Hạo kiến thức uyên bác lại khiêm tốn hữu lễ Đồng ba khóe mắt nếp nhăn trên mặt cười càng ngày càng sâu.

Thấy mình thành người không được để ý tới Mạch Dao liếc mắt lừa cơm vào miệng nhai còn vừa nghĩ, thức ăn mẹ nấu ngày càng ngon. Đang ăn, Sở Hạo đột nhiên quay đầu lại, trong mắt mang theo 1 cái vui vẻ nghiền ngẫm nói: “Dao Dao, em ăn được nhiều vậy.”

Mạch Dao cũng sở lúc này mới phát hiện dường như đúng là ăn hơi khác vừa rồi ăn quá chuyên tâm không có phát giác. Mạch Dao múm môi, để đũa xuống đi lấy đồ uống cho mọi người, nàng như thế nào cũng nghĩ không thông, Sở Hạo tên kia rõ ràng cùng ba mẹ tán gẫu sung sướng làm sao lại chú ý tới nàng ăn nhiều chứ?

Đồng mẹ ở một bên lẳng lặng nhìn xem, đáy mắt hiện lên một cái âm áp.

=====Phân cách tuyến tượng gỡ ra mắt nhà gái=====

Tay nắm tay đi ở trong sân trường ngày xưa từng hàng gạch, từng khóm hoa cũng đều vô cùng thân thiết. Nhìn trong phòng học các đàn em vui đùa học, hai người bình tĩnh thời gian như ngừng trôi.

Sở Hạo chỉ vào chỗ đậu xe cười nói: “Trước kia anh thường để xe ở đây, bởi vì chỗ này cách cửa rất gần sau khi tan học nhanh được đi ra.”

“Ha ha...em trước kia buổi sáng luôn dậy muộn chỗ để toàn bị chiếm hết!

“Nơi này trước kia có cái hồ em một lần chạy quá nhanh bị ngã ở đây.”

“Ha ha! Nhất định là khi đó ngã rất buồn cười rồi!”

...

Đi qua cửa sổ trước phòng học trong lúc lơ đãng nhìn thấy hai cô gái len lén truyền tin, Mạch Dao nét mặt biểu lộ cười mỉm:

“Trước kia em ngồi phía trước các tờ giấy khi được ném qua có khi ném đến chỗ em. Có hôm hết tiết thu được 1 đồng giấy.”

“Anh không bao giờ truyền giấy như vậy cả, rất ngu ngốc.”

“Em lại nghĩ là không có người truyền với anh thì có!

Sở Hạo chẳng nói đúng sai cười một tiếng: “Anh trước kia rất hỉ hoan từ sau phòng học tiến vào sau khi vào cửa nhảy dựng lên cả khung cửa.

“Không trách được trường cao như vậy! Về sau em nghĩ con trai em cũng làm như vậy!”

Sở Hạo bên môi xẹt qua một cái vui vẻ, ngoắc ngoắc tay kéo lại khoảng cách giữa hai người bên tai nàng thấp giọng nói:

“Dao Dao à, anh lại thích có con gái cơ.”

Mạch Dao trên mặt trắng đốt thành hồng nàng chỉ là nói như vậy, con cái...chuyện này rất còn xa nha....

Ngước mắt nhìn qua hướng chân trời, một chiếc máy bay tiêu sái xẹt qua tại bầu trời xanh thẳm lưu lại một đường trắng thật dài. Không biết có phải hay không là đường của quá khứ và tương lai, của đêm với ngày....

Chương 47: Kết

Cuộc sống yên tĩnh chỉ qua chừng mười ngày Sở Hạo liền nhận được điện thoại gọi từ thành phố B tới công ty nhận được một hạng mục hợp tác trọng đại cần hẳn phải đích thân đi nói. Vì vậy người nào đó chuẩn bị tại thành phố H ngay ngốc kế hoạch một kỳ nghỉ hè rất cực vẫn phải rkhổng không.

Xuống taxi Mạch Dao còn muốn đi về phía trước, Sở Hạo lại dừng bước.

“Làm sao vậy?” Mạch Dao nghi ngờ hỏi.

“Anh không phải là... quên mang đồ đi?”

Sở Hạo lắc lắc đầu, cười nhẹ nói: “Dao Dao, em như vậy....anh liền không đi được.” Bởi vì còn chưa có rời đi đã bắt đầu thấy nhớ rồi.

“Kia... Em đi về.” Mạch Dao cú thể cúi đầu xuống, khê cần môi xoay người muốn đi.

“Chờ một chút!” Tay phải đột nhiên bị giữ chặt bước chân, Mạch Dao nhoáng một cái ngã vào trong lồng ngực Sở Hạo.

Sở Hạo một tay cầm tay Mạch Dao, tay kia để ở eo của nàng, hai người gần đến như dán cùng một chỗ. Mạch Dao thậm chí có thể cảm giác được hô hấp mát lạnh của hắn nhẹ phẩy qua gò má tư thể này khiến nàng thấy xấu hổ đỏ

“Dao Dao, có thể hôn tạm biệt anh không.” Cúi đầu âm thanh ở bên tai thật giống như dụ dỗ.

Mạch Dao mặt ửng hồng, vô ý thức liếc qua chung quanh nơi người đến người đi kêu nàng như thế nào không biết xấu hổ thể chứ. Mạch Dao do dự, có chút khẩn trương, lại có điểm mong đợi.

“Ha ha..em ngại sao?”

“Ừ.” Mạch Dao ngoan ngoãn thừa nhận.

Sở Hạo than nhẹ: “Vây thôi.”

Mạch Dao thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cũng không cảm giác có chút mất mát. Đang lúc nàng muốn mở miệng nói cái gì đó Sở Hạo lại đưa qua mặt đến, về mặt bắt đắ dĩ mở miệng nói:

“Em ngại như vậy... Vây thì để anh hôn em đi.” (Liên : bó tay>. >)

Không đợi Mạch Dao k phản ứng trên môi đã cảm giác được một hồi ẩm áp, cái hôn dịu dàng mang theo lưu luyến không muốn xa rời rơi xuống. Mạch Dao cảm giác được trái tim nhỏ của mình hình như không chịu nổi muốn nhảy ra khỏi lồng ngực! Đầu lưỡi mềm mại nhẹ nhàng trên bờ môi Mạch Dao không khỏi run lên nhè nhẹ.

Sở Hạo dè dặt tách ra hàm răng của nàng muốn hung hăng hôn nàng, ôn nhu lại mãnh liệt. Sở Hạo thầm nghĩ... thì ra là có một số việc đích xác là có thể vô sự tự thông .

...

=====Phân cách tuyến nộ hôn tượng gổ=====

Đêm hè gió nhẹ mang theo hơi nóng từ cửa sổ thổi vào. Mạch Dao đang ở trong trò chơi cùng đại thần tổ đội đánh boss, nghe được tiếng đập cửa vang lên, nàng vội vã cùng đại thần thông báo một tiếng, liền bỏ xuống cửa sổ trò chơi.

Đồng mẹ đẩy cửa tiến đến có chút bất mãn trách nói:

“Dao Dao à... như thế nào cả ngày lẫn đêm đều ở nhà không đi ra ngoài một chút?”

Mạch Dao cười nói: “Trời nóng như vậy con đi ra ngoài sẽ thành phơi khô nắn .”

Đồng mẹ nhất quyết không tha nói: “Ban ngày không ra khỏi cửa còn chưa tính, buổi tối lại có mặt trời cũng thế nên đi ra ngoài, các con.. Không đi dạo công viên sao.”

Các con? Mạch Dao sững sờ, chẳng lẽ nói là... Sở Hạo?

“Khụ khụ.. ” Đồng mẹ có điểm mất tự nhiên ho khan

“Nếu là ngại nóng con kêu nó đi lên đây ngồi một chút... Cũng được.”

Lần này, Mạch Dao là triệt triệt để để bị giật mình. Nàng ở trong lòng thầm nghĩ: không phải cha mẹ nói “giai đoạn Đại học lấy học tập làm trọng, không ủng hộ yêu” sao? Mà xoay chuyển cũng quá nhanh đi? Đây là vội vàng gả sao?...Mình dầu gì mới hai mươi còn sợ không ai thèm lấy đi sao? Tuy là nghĩ như vậy... Mạch Dao trong lòng lại thấy ngọt ngào. Nàng cùng Sở Hạo cùng một chỗ được cha mẹ ủng hộ đương nhiên là tốt hơn.

=====Phân cách tuyến ủng hộ gia đình=====

Lại là 1 mùa hè trời chiều tỏa trên mặt sóng lay động...nhuộm hồng cả đoạn song....Một cô gái mặt váy liền màu vàng nhạt tựa tại trên lan màu xám trắng ngắm trời chiều chiếu qua gò má toát ra đường cong nhu hòa. Ở sau lưng nàng 1 nam tử trẻ tuổi tay ôm eo của nàng, trông mắt nhìn gò má nàng, trong mắt chứa đầy vui vẻ ẩm áp.

Sở Hạo cúi đầu ôn nhu nói nhỏ: “Lão bà... còn nhớ rõ không, lần đầu chúng ta hẹn hò cũng là ngày này.... cũng là ở chỗ này.”

Mạch Dao nhướn miệng cười: “Đúng vậy nơi này so với bảy năm trước đẹp hơn .”

Sở Hạo ngưng mắt chuyên chú nhìn nàng, chậm rãi nói: “Em cũng so với bảy năm trước đẹp hơn .”

Mạch Dao sắc mặt trở nên hồng, trong mắt ẩn một tia ngượng ngùng, một tia ngọt ngào.

“Dao Dao em xem.” Sở Hạo nâng lên một ngón tay chỉ hướng phía trước cách đó không có mấy người bán hàng rong, trong tay là 1 chùm bóng bay lớn.

“Hắc...anh còn nói, đêm đó em mang theo bóng đi cả 1 quãng đường, quá mất mặt!....”

“Mất mặt sao?” Sở Hạo giả bộ ngu n

“Anh còn dự định bây giờ sẽ mua cho em 1 trái nữa đây!”

Mạch Dao lấy cùi chỏ nhẹ đụng bụng của chồng, Sở Hạo khoa trương kêu đau.

“Dao Dao...về sau vào ngày quốc tế thiếu nhi, chúng ta hàng năm mang cục cưng tới chỗ này mua cho nó bóng được không?”

“Ừ.” Mạch Dao thần sắc càng nhu hòa tay trái khẽ xoa bụng, Sở Hạo dùng tay phải đặt lên, cúi đầu nhẹ hôn gương mặt của nàng. Mạch Dao bên môi chậm rãi tràn ra hạnh phúc vui vẻ

“Dao Dao, em nói tên của con chúng ta sẽ là gì đây?”

“Gấp cái gì... không phải là nửa năm nữa sao?”

” Chuẩn bị sớm cũng tốt, không tới lúc cục cưng sinh ra sẽ có rất nhiều chuyện đến lúc đó tránh không được sẽ luống cuống tay chân

“Ừ... Anh nói cũng không còn sai. Đúng rồi, anh cùng cha có nói chuyện tên này chưa?”

“Không có này không phải mình đặt sẽ vui hơn sao?”

“Đẹp....anh vui đã bao lâu rồi?”

“Ha ha... nhớ tới khi Mạt Mạt sinh ra dì Giản ôm cháu ngoại, cha ở một bên đỏ mắt không biết thành bộ dáng gì. Lúc này biết đâu tới phiên cha!”

“Nói lại...chuyện tên anh có phải hay không có ý kiến gì rồi?”

“Lão bà quả anh minh!”

“Anh bớt lung tung!” Mạch Dao gắt giọng.

“Em nói tên Sở Kha thế nào? Đơn giản lại mà không tục khí.”

“Sở Kha...” Mạch Dao nghĩ một hồi lẩm bẩm nói, “Cảm giác, cảm thấy giống như thích hợp hơn với con gái một chút.”

“Ôi chao.... bị em phát hiện!” Sở Hạo cố làm ra vẻ phiến não.

Mạch Dao không khỏi bật cười: “Liền kêu Sở Kha đi, kỳ thật em cũng cảm thấy tên này được.”

Mạch Dao tựa ở trong ngực Sở Hạo gió mát từ bờ sông thổi lên nàng mái tóc dài đen nhánh, trong lòng đột nhiên hiện lên một tia ấm áp khác. Nàng không khỏi mở miệng nhẹ giọng hát: ” Khi vũ trụ này còn trong thửi mông muội. Thì ai là người đầu tiếng thốt ra tiếng yêu .Thử hình dung lúc họ thổ lộ tình cảm.Liệu đối phương có hiểu hay chăng? .”

Nhớ lại năm đó ngồi ở quán cà phê. Nhớ rõ hần ôn nhu mà kiên định thổ lộ..”You are my daylight.... Nhớ rõ hần hơi thấp thỏm hỏi: “Người đó. . . . Có thể là anh không?” Hần khiến cho nàng như thế nào mà cự tuyệt chứ?

Cảm giác được tay ôm ở trên eo mình thật chặt, người người phía sau ản ý nói tiếp: ng. Họ đã yêu nhau trong bao lâu .”hông có nghĩ qua trong sinh mệnh mình sẽ xuất hiện một người như vậy, làm cho hần hận không thể lúc nào cũng nâng niu nàng ở lòng bàn tay. Phần yêu thương tựa như rượu này bảy năm đều không có chút nào nhạt, ngược lại càng tỏa hương càng làm cho người ta nhin không được say mê. Thê tử trong ngực cùng sắp sinh ra con, tất cả đều là báu vật của cuộc đời này dành cho hần.

Trên bờ sông hai người thân mật ôm nhau, tiếng hát tại trên mặt sông vang vọng. Bài hát năm đó cùng nhau hát, hôm nay lại hát tâm ý khác trước kia...

“Bởi tình yêu luôn bị trôi đi trong biển người rộng lớn này nên những chuyện tình cần được ghi lại thành tiểu thuyết”

“May mắn em còn có anh. Thật tốt khi anh có em. Chúng ta sẽ cùng viết một bộ tiểu thuyết thật đẹp”

Bờ bên kia đèn nhỏ từng cái sáng lên có vẻ yên tĩnh mà bình thản. Hai người không hẹn mà cùng ngoái đầu nhìn lại, tựa hồ ở trong mắt có lẫn nhau, nhìn thấy sự vĩnh hằng...

25. Ngoại Truyện 01: Jq Trong Truyền Thuyết

Tô Nhược nằm chán nửa nằm trên ghế sa lon ở phòng khách, cầm trong tay điều khiển từ xa không có kiên nhẫn ần ần. Nghe được tiếng đập cửa, nàng từ trên salon nhảy dựng lên. Ngồi ở một bên Đường Triệu ần nàng về trên ghế nói:

“Để anh mở”

“Tại sao chứ?” Tô Nhược bắt mẫn bữu môi.

Đường Triệu khiêu mi, sau đó liếc qua mặt đất:

“Dép của em đâu?”

“A... dép...” Tô Nhược cúi đầu tìm nửa ngày, ngay cả dáng của dép cũng không nhìn thấy. Nàng mím môi chỉ đành phải ngoan ngoãn ngẩng ngốc ở trên ghế. Cửa được Đường Triệu mở ra, Tô Nhược dựa lưng trên ghế sofa hướng hai người ngoài cửa phát tay: “Hi, ca ca, Mạch Dao~”

Sở Hạo nắm tay Mạch Dao cười nhìn cô gái đối diện nói: “Nhược... cần phải gọi là chị dâu chứ?”

“Mới không.... Em biết Mạch Dao so với anh còn sớm hơn đây! Mạch Dao, Mạch Dao tới đây ngồi.”

Mạch Dao tới chỗ Tô Nhược ngồi xuống vừa ngắm nhìn b. Trong phòng bài trí gọn gang, không gian ấm áp, đủ thấy chủ nhân thương thức tao nhã thế nào.

“Sở HẠO, hôm nay không nói chuyện công việc”

“Ok”

Hai người một trước một sau ngồi xuống.

Đường Triệu ánh mắt nhìn hướng Tô Nhược như con mèo nhĩ, tựa vào Mạch Dao, dung vai dựa Sở Hạo 1 cái:

“Tôi nói này, hai nàng kia từ khi nào thì dính với nhau như vậy?”

Sở Hạo nhún vai, bày tỏ hoàn toàn không biết. Lúc này Mạch Dao không biết nói gì đó, Tô Nhược ánh mắt sang lên, dựa lên lên trên mặt Mạch Dao 1 nụ hôn. Mạch Dao bị hôn có chút ngượng ngùng, cắn cắn môi dưới cười đến ngượng ngùng.

Một màn này không nghiêng lệch rơi vào trong 2 mắt nam nhân ngồi cách đó không xa. Hai người liếc mắt nhìn nhau bắt đầu dung ánh mắt trao đ

Sở Hạo bắt mẫn khiêu mi: hey, tiểu Nhược nhà mi như thế nào vô lễ với Dao Dao nhà ta rồi>

Đường Triệu bắt đắc dĩ liếc mắt:Tô Nhược nàng này chính là đại khó chịu, tôi đều làm không được, tiểu bạch thỏ nhà cậu sao là đối thủ của nàng ấy?

Sở Hạo ánh mắt như có điều suy nghĩ, quét qua 2 kẻ còn ôm cùng 1 chỗ kề tai nói nhỏ:Huynh đệ, ta cảm giác nguy cơ phải hay không?

Đường Triệu trịnh trọng như chuyện lạ gật đầu: Tôi quyết định, về sau tuyệt đối tách ra nuôi!

Vì vậy hai người lại không nói một lời đạt thành chung nhận thức, sau đó nhìn nhau cười một tiếng

Tô Nhược vừa len lén liếc 2 nam nhân đang “thâm tình đối mặt” vừa nằm ở trên vai Mạch Dao thấp giọng rỉ tai: “Dao Dao, dcậu xem, đây là rõ ràng rành gian.... Có chuyện!”

Mạch Dao nghiêng đầu nhìn một hồi, cảm khái nói:

“Quá cảm động, đây quả thực là tâm hữu tương thông!”

Tô Nhược nhếch ra khóe môi: “Này bạn học.... đó là nam nhân nhà cậu đó...” Mạch Dao phục hồi tinh thần lại, vô tội nháy mắt mấy cái: “Ách... cái này...”

“Bất quá... Như vậy xem hai người bọn họ vẫn còn rất xứng đôi, hắc!”

Mạch Dao không nhìn trời:Này bạn thân ái, nơi này còn có nam nhân nhà cậu nữa đó...

Trò chuyện một chút, Tô Nhược chợt nhớ tới một vấn đề rất nghiêm túc, vì vậy nàng hướng trong phòng hô: “Kano kỳ!”

Mạch Dao đang nghi hoặc, chỉ hấy một con chó long trắng từ trong phòng chậm chạp đi ra. Tô Nhược bất mãn ngoắcngoắc ngón tay: “Cần nhả cái gì,... Mau tới đây.”

Con chó kia vẫn như cũ không nhanh không chậm đi tới. Tô Nhược kinh hãi lầu lầu: “Làm bộ làm tịch... mỗi lần trông thấy mỹ nữ đều là đức hạnh này hả?

Mạch Dao cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng

Kano rút cục đi tới bên sofa, nó nhảy lên hai chân trước, khoác lên trên đùi Tô Nhược, Tô Nhược rất không ôn nhu, xoa nhẹ vài cái lông trên đầu của nó “Dép của ta đâu?”

Kano kỳ nhu nhuận tựa đầu nhếch móng tới trước nhú lên bóng mắt đen, cứ như vậy đối với sợ hãi nhìn về phía chủ nhân, ánh mắt nhỏ kia có thật nhiều vô tội.

Mạch Dao buồn cười. Quả nhiên là chủ đặc biệt tất có chó lạ kỳ, đáng vẻ giả bộ vô tội cùng người nào đó là rất giống nhau. Tô Nhược không để mình bị đẩy vòng vòngm nàng khí phách mười phần chất vấn nói: “Bớt lung tung! Dép ta đâu hả?”

Một bên Đường Triệu nhin không được lên tiếng: “Khụ khụ, nếu em xác định không phải là chính em đã quên đi r chứ?”

Tô Nhược tức giận nháy hần một cái, Đường Triệu thức thời câm miệng.

26. Ngoại Truyện 02: Học Nấu CƠ

Xe tại cửa tiểu khu dừng lại, Tô Nhược từ trong bao móc ra cái chìa khóa đưa cho Mạch Dao: “Dao Dao, 2 người cứ lên trước đi, mình cùng Triệu đến siêu thị mua chút đồ uống rồi trở lại.”

“Ừ”

Cửa vừa mở ra, trong phòng con chó liền xông tới hướng Mạch Dao bỏ nhào đi lên. Sở Hạo cả kinh, vô thức kéo nàng ra phía sau. Kano kỳ ủy khuất nhìn Sở Hạo ngoắt ngoắt cái đuôi giả bộ đáng thương. Mạch Dao buồn cười, đưa tay sờ sờ đầu của nó: “Kano kỳ, như thế nào gần nửa tháng không gặp mi hình như gầy đi?”

Kano kỳ cúi đầu “Ồ” một tiếng, than mật cọ chân Mạch Dao. Hia người ngồi ở trên ghế tán gẫu, Kano kỳ nhu nhuận nở bên chân Mạch Dao, thỉnh thoảng dao động cái đuôi cầu xin vuốt ve. Ngồi ở một bên, SỞ Hạo đột nhiên mở miệng:

“Nếu không chúng ta về sau cũng nuôi một con?”

“Hả? Mạch Dao khó hiểu

“Em thật giống như rất thích nó.”

“Thích là thích.” Mạch Dao có chút ít rồi ren.

“Nhưng nếu nuôi thì quá phiền toái. Em vui đùa một chút là rất thú vị rồi, chính mình nuôi liên quá nhiều chuyện, lại còn phải ngày ngày trông nom 3 bữa cơm của nó”

SỞ HẠO cười khê: “Không sao, anh chịu trách nhiệm nuôi, em chịu trách nhiệm chơi thì tốt rồi”

Không đầy một lúc, Tô Nhược cùng Đường Triệu liền xách theo một đồng đồ đã trở lại.

Trông thấy Tô Nhược tiến vào, Kano kỳ trước tiên đứng dậy đi vào nhà, thay đổi bình ting. Tô nhược ghét bỏ, liếc mắt nó một cái, thẳng đi đến bên cạnh Mạch Dao ngồi xuống.

Mạch Dao không hiểu hỏi: “À! Sao nó lại cahy?”

Tô Nhược bĩu môi: “Đừng để ý tới nó.... Con chó chết tiệt, mình thật sự là uống công nuôi nó nhiều năm như vậy!”

Đường Triệu thả xuống 1 đồng túi gì đó ngồi xuống: “Khụ khụ... tiểu Nhược gần đây học nấu cơm”

“Hà?” Sở Hạo bán tín bán nghi

“Thật sự sao?” Mạch Dao ngược lại rất có hứng thú.

“Học như thế nào? Có phải hay không rất khó sao?”

Đường Triệu cười nói: “Cô ấy làm gì đó... dù sao anh không dám ăn, ngày cả chỉ cô ấy đều chỉ dám xem một chút.”

Sở Hạo đồng ý nói: “Tôi đoán cũng là thế này.”

“Kia... Ngay từ đầu có thể làm xong...” Tô Nhược yếu ớt phản bác.

“Ừ...” Đường Triệu rất nể tình

“Em làm gì đó vẫn có rất nhiều ưu điểm. nói thí dụ như những đồ này vừa nhìn cũng không phải là có thể ăn, cho nên đến bây giờ cũng không quậy đến chết người.

Tô Nhược tức giận đập người hấn.

Sở Hạo nhìn qua nửa cửa nhìn xem con chó tội nghiệp quỳ rạp trên mặt đất suy đoán nói: “Chẳng lẽ bởi vì không có người ăn, cho nên nó bị lấy ra thành chuột bạch?”

Không đợi Tô Nhược trả lời, Đường Triệu liền nói tiếp: “Còn không... Kano kỳ này kén ăn đậu chịu ăn cái này? Nếu không cho nó ăn cơm, thì nói cô ấy làm gì đó cho nó ăn cũng không thể.”

Tô Nhược cây ngay không sợ chết đứng giải thích: “Em đây gọi tiết kiệm lương thực!”

“Em phải nên gọi là ngược đãi động vật.” Đường Triệu không khách khí chút nào đánh trả. Mạch Dao chú ý chính là một vấn đề khác: “Vậy nó cuối cùng có ăn không?”

Đường Triệu cười đến không có tim không phổi: “Sao có thể, con chó này bướng bỉnh giống như Nhược Nh
“Vậy làm sao bây giờ nếu nó đói bụng?”

“Cái này... Một chó đánh chết cũng không ăn, một người là đánh chết cũng không cho cơm ăn...” Đường Triệu rất bất đắc dĩ

Mạch Dao bắt đầu yên lặng dậy lên đồng tình cho con chó, không trách được nó thấy Tô Nhược như đã gặp quỷ.

Sở Hạo suy tư một lát, rất nghiêm túc đối với Mạch Dao nói: “Chúng ta về sau nếu là thật nuôi chó nên tránh xa tiểu Nhược một chút”

Ngoại truyện 3: Đặt tên

Trên mặt chảo màu nâu nhạt dày, một đĩa nhỏ trắng nõn nà mặt tiểu bánh bao đang bò. Trên mặt có hai mắt to như thủy tinh hình bồ đào, miệng hồng phấn nhỏ nhắn thì thoảng chu ra vài cái.

Tạ Trấn nửa ngồi chồm trên mặt đất hướng bánh bao nhỏ kia ngoắc ngoắc ngón tay, bánh bao nhỏ như là được cổ vũ càng nỗ lực đứng lên. Sở Hạo ngồi ở trên ghế một tay ôm lấy thê tử, một tay ôm cái đĩa nhỏ đang ngủ say. Mạch Dao cẩn thận đưa tay kéo kéo đĩa nhỏ trên người đầy mắt là vô tận sung ái.

Bánh bao nhỏ bò bò trên mặt đất bánh đột nhiên ngừng lại, đặt móng ngồi ở trên chảo. Chỉ thấy cô bé nâng lên cánh tay trên lòng bàn tay rõ ràng là một cái hình tròn dẫu đỏ. Bánh bao nhỏ khéo miệng kéo xuống dưới khéo mắt rất nhanh nổi lên giọt l

“Ôi chào ... Viên Viên làm sao vậy?” Tạ Trấn đứng dậy, đang muốn tiến lên đã thấy bánh bao nhỏ vốn là sắp rơi nước mắt đột nhiên nhếch miệng nở nụ cười. Tạ Trấn sững sờ... dừng bước.

Chỉ thấy Viên Viên ngốc cúi xuống, người và bàn tay nhỏ bé vươn hướng chảo mắt nửa ngày mạnh mẽ rốt cục nhấc lên 1 vật vừa rồi làm đầu sở - - một đồng tiền 5 xu. Viên Viên tựa hồ rất hưng phấn như nhấc được bảo vật cầm lấy tiền xu kia trong miệng phát ra chút ít thanh âm bị bơm hơi hồ không rõ.

Phì Phì bàn tay nhỏ bé hiển nhiên rất ít khi bắt được đồ, không cẩn thận tiền xu từ trong tay rớt xuống, rơi xuống trên chảo trải sàn. Bảo bối này nương mảy cơ hồ trên chảo trải sàn tìm hai mắt to quay vòng vòng chuyển động không ngừng. Rất nhanh tiền xu được nhóc tìm được một lần nữa nhấc về trong tay. Nhóc này siết chặt tiền xu nháy mắt nhìn về phía Tạ Trấn nở nụ cười “Khanh khách” hiển nhiên là vô cùng khoan khoái, bộ dáng kia giống như là đang khoe khoang.

Tạ Trấn con mắt mừng rỡ híp lại thành hai đạo trắng rằm: “Ha ha, bảo bối về sau có tiền đồ.”

Một màn này đúng lúc đã rơi vào u Yết từ phòng bếp ra ngoài, hần bắt đắc dĩ kéo kéo khéo môi: “Nhóc này quả nhiên là ruột thịt của em .”

Tạ Trấn đối chọi gay gắt: “Ngu ngốc, con bé cũng là ruột thịt của anh!”

Sở Hạo cùng Mạch Dao nhìn nhau, không tiếng động mỉm cười.

Lúc này, tiểu tử trong lòng Sở Hạo vặn vẹo uốn éo thân thể, ưu nhã ngáp một cái mở mắt. Mạch Dao sờ sờ đầu tiểu tử ôn nhu hỏi: “Kha Kha đi xuống cùng Viên Viên chơi được không?”

Tiểu tử kia nhu thuận gật gật đầu. Cửa lại bị đẩy ra một đôi vợ chồng trẻ tuổi cùng với 1 tiểu cô nương quần áo trắng đi đến. Tiểu cô nương kia đại khái bốn năm tuổi, một đầu tóc dài che kín bả vai, khuôn mặt trắng nõn quan cực kỳ tinh xảo linh động.

Tạ Trấn thấy thật là vui mừng, tự đáy lòng thở dài nói: “Mấy tháng không gặp... Mạt Mạt lại đẹp lên!”

“Cảm ơn đi.” Đường Mạt không quan tâm hơn thua đáp l

Tô Nhược bĩu môi, không khách khí chút nào nói: “Khi còn bé đẹp mắt, lớn lên về sau dài lệch nghiêng .”

Đường Triệu bật cười: “Có ai nói con gái mình như vậy”

Tô Nhược không cho là đúng: “Em phỉ sức lớn như vậy sinh ra nó, không cho em nói vài lời ư?”

Lúc này tiểu cô nương nghiêm trang mở miệng: “Mẹ nói đúng. Người lớn đều nói con đáng cùng mẹ khi còn bé rất giống nhau.”

Mọi người cười to. Tô Nhược vuốt ve tóc dài của Đường Mạt: “Ngoan, đi cùng muội muội chơi đi, mẹ ghét con luôn.”

Tiểu Đường nhún nhún vai, yên tĩnh đi đến trên chảo trải sàn ngồi xuống.

Tô Nhược ngồi bên cạnh Mạch Dao chỉ chỉ đĩa nhỏ đang ngồi trên chảo siết chặt tiền xu tự ngu tự nhạc nhìn Viên Viên hỏi

“Tạ Trấn, bảo bối nhà em đều nhanh một tuổi đi còn không có đặt tên cho nó sao?”

Tạ Trấn buông tay: “Đúng vậy, khi vừa sinh ra không nghĩ tới tên gì hay, đến bây giờ vẫn thế.”

“Viên Viên” bắt quá là nhũ danh của tiểu bánh bao kia bởi vì nó sinh vào lúc trăng rằm con mắt lại phá lệ tròn to, Tạ Trần liền thuận miệng kêu con bé là “Viên Viên”, danh tự này vẫn kêu cho tới bây giờ.

“Cũng là lúc nên đặt tên rồi chứ.” Mạch Dao nói.

“Ai... vẫn là lão Đại có lòng Kha Kha còn chưa ra đời tên đã có. Sở Kha trai hay gái cũng có thể dùng.” Vừa nói, Tạ Trần cố ý liếc u Yết ngồi ở một bên cạnh.

Sở Hạo cười nói: “Kỳ thật khi đặt tên anh chính là nghiêng về con gái, con gái có thể chiều chuộng.”

Tô Nhược cười trêu đùa: “Đúng vậy đúng vậy... cưng chiều như lão bà vậy!”

Mạch Dao mặt đỏ lên, khuỷu tay nhẹ nhàng đụng Tô Nhược, lại làm cho Tô Nhược 1 tiếng cười khoa trương.

u Yết nói: “Lúc này mọi người đông đủ, cùng nhau giúp 2 chúng tôi ra nghĩ ra tên đi, nhóc này hôm nay nhất định phải có tên.” Tạ Trần gật đầu bày tỏ đồng ý.

Vừa rồi Đường Triệu liên tục không có mở miệng đề nghị: “Nếu không cùng Mạt Mạt nhà tôi, cho nó một đồng giấy cho chính con bé rút, rút được cái nào liền tên đó. Như vậy về sau nó nếu như là không thích cũng chỉ có thể trách chính nó thôi.”

“Ba ba.” Một giọng nói tinh tế mang theo một vẻ bất mãn từ dưới truyền đến

“Hả?” Đường Triệu cúi đầu.

Tiểu Đường nghiêm trang mở miệng nói: “Con có thể nói...cho con được rút tên lại của chính mình không.”

Đường Triệu ngoéo một cái khóe môi, nói: “Ngoan, những cái chữ kia là mẹ con chọn con nên cùng mẹ con nói đi.

Tô Nhược khiêu mi, dường như từ ái cười hỏi: “Bảo bối, con có ý kiến gì sao?”

“Không có!” Đường Mạt trả lời.

Tạ Trần nghi ngờ hỏi: “Bảo bối nhà em như thế nào như vậy sợ em như vậy?”

” Sao nhìn em như vậy ! Em chưa bao giờ đánh con mình!”

“Vậy Mạt Mạt như thế nào sợ cậu như vậy?” Mạch Dao cũng vẻ mặt hiếu kỳ cộng thêm sùng bái.

Tô Nhược bắt đầu dĩ liếc mắt, chậm rãi phun ra một câu:

“Nó sợ em nấu cơm cho nó ăn...”

Mọi người: “

Mạch Dao nhìn về phía Tạ Trần: “Trở lại chuyện chính, em thực cảm thấy phương pháp kia cũng được, mọi người thấy sao?”

Tạ Trần lắc đầu, nói: “Kỳ thật biện pháp này chúng ta sớm dùng qua... đáng tiếc không thể thực hiện được.”

“Sao không ?” Tô Nhược hỏi mọi người nghi hoặc.

Tạ Trần hướng phía Viên Viên bĩu bĩu môi: “Lần trước giấy đều chọn tốt lắm bày ở trên bàn. Nó nhìn cũng không nhìn một trang giấy nửa ngày cũng không chịu ...”

“Hắc!” Sở Hạo vui vẻ.

“Có lẽ các em có thể thử đem chữ viết tiền ở trên như vậy phỏng đoán nó cứ vui vẻ bắt.”

Mạch Dao thuận miệng nói tiếp: “Này không được... bảo bối này đoán chừng nắm một bó to, phỏng đoán đặt tên phải hơn mười chữ!”

“Yên tâm. ” Tô Nhược cười nói.

“Nó bắt không được nhiều như vậy.”

Đường Triệu nhìn thoáng qua đứa bé đang siết chặt tiền xu chơiường cao hứng, khoe môi chớp chớp: “Khó bảo toàn nó sẽ không cả người nhào tới.”

Mọi người mơ mộng nhìn một chút bộ dạng bánh bao nhỏ “Phấn đấu quên mình” đem tiền “Đụng ngã”, không khỏi đều nở nụ cười.

Tựa hồ chú ý tới ánh mắt của những người lớn bánh bao nhỏ ngồi trên thảm há to miệng, phát ra tiếng bi bô đứt quãng, còn tựa hồ như đắc ý giơ lên tay nhỏ. Đại khái là bởi vì cầm quá lâu, Viên Viên tay lại lỏng tiền trong tay lại một lần nữa rơi xuống trên thảm lăn một đoạn cuối cùng nằm ở dưới chân Sở Kha.

Sở Kha cúi đầu nhìn thoáng qua tiền xu, sau đó nâng ngón tay đến. Hàng động tựa hồ rất tốt chỉ về phía kia tỷ lệ thành công cực cao. Viên Viên nỗ lực rướn cổ lên nhìn về phía tiền xu bay ra, sau đó dị thường kiên quyết về phía Sở Kha bò.

Tạ Trăn không hề nhìn bảo bối, thở dài nói: “phiền toái....dứt khoát không để cho nó hứng, thôi thì gọi Viên Viên thôi!”

“Kỳ thật gọi u Viên không tồi.” Sở Hạo nói.

“Đồng euro! Đồng euro rất đáng tiền!” Tạ Trăn vô ý thức bật thốt ra.

Trong lúc nhất thời trong phòng lặng ngắt như tờ.

Tạ Trăn sững sốt một hồi lâu, đột nhiên vỗ ghế sofa: “u Viên! Đây có sẵn tên..mình như thế nào trước không nghĩ tới chứ! Cần gì phải phí thời gian đặt tên chứ!”

Một hồi lâu không nghe thấy bất kỳ trả lời nào, Tạ Trăn vẻ mặt mờ mịt nhìn về phía mọi người, chỉ thấy mọi người trên mặt thần thái khác nhau, bất quá đều là trầm sông đổ về một biển – nên cười đến mức vắt vãi.

Qua một hồi lâu, u Yết thân là người cha rốt cục có chút bất đắc dĩ tỏ thái độ nói: “Liên kêu u Viên đi. Anh nghĩ con bé lớn lên về sau cũng sẽ thích tên này .”

Trên mặt thảm, Đường Mạt đang cầm lấy một cây bút máy ở trên quyển vở vẽ bức tranh, thần thái cực kỳ chuyên chú, ngồi bút tại trang giấy rất nhỏ. Sở Kha vẫn như cũ ngồi tại chỗ không sợ người khác làm phiền. Mà vừa rồi người được gọi là u Viên đang cố gắng bò tới về phía tiền xu của nó.

Rốt cục khi bánh bao nhỏ cách tiền xu cách chỉ một bước, đang muốn đưa tay ra thì Sở Kha liên tục phối hợp thể nhưng trước một bước đem tiền trên mặt đất nhặt lên.

Nhìn xem tiền xu trong tay Sở Kha, ây ngăn cả người. Hai mắt to chớp chớp, ỷ khuất nhìn Sở Kha. Chỉ thấy Sở Kha giơ tay lên tiền xu từ trong tay bay ra ngoài trên không trung thành 1 đường vòng cung rơi vào bên chân Đường Mạt. Cô bé mặc váy trắng đang chuyên chú vào bức tranh không có chút nào chú ý tới tiền xu bên chân.

u Viên nhìn nhìn Sở Kha, lại nhìn tiền xu chỉ đành phải lại một lần nữa hướng mục tiêu đi tới. Sau lưng cô bé kia “Khanh khách” bật cười.

Tô Nhược thấy trợn mắt há hốc mồm, không khỏi chọc chọc Mạch Dao: “Dao Dao, con gái của cậu quá âm hiểm!”

“Đúng vậy, sớm không chiếm muộn không chiếm, chờ Viên Viên bò qua mới ném, nó tuyệt đối là cố ý!” u Yết phụ họa nói.

Mạch Dao hận không thể siết phải không còn một mảnh: “Đây tuyệt đối không là gien của mình

Sở Hạo mỉm cười đối với con gái trên mặt đất đang cười đến sung sướng nói: “Kha Kha về sau chuyện như vậy phải len lén bằng không liền lộ ra nguyên hình , hiểu không?”

Con bé kia đương nhiên là nghe không rõ chỉ là quơ quơ đầu, bày tỏ vẻ mặt lúc này tâm tình rất tốt.

Lại qua được một lúc, u Viên lão đảo bò đến bên chân Đường Mạt nhặt lên bảo bối của nó trên mặt lộ ra nụ cười ngây ngô vừa lòng thỏa mãn.

Nở nụ cười một hồi lâu, u Viên giương mắt nhìn nhìn Đường Mạt vẫn như cũ chuyên tâm vẽ tranh tò mò trừng hai mắt trong miệng lại bắt đầu không biết nói cái gì. Đường Mạt ngồi trên thảm làn váy tản ra trên mặt đất 1 hình tròn trắng trong mắt ngoại trừ bức tranh tựa hồ cái gì cũng không có.

Nói nửa ngày cũng không được đáp lại, nhỏ kia không vui. Chỉ thấy nó do dự trong chốc lát, dè dặt để xuống tiền xu nằm ở trong tay đựng vào đầu gối Đường Mạt, nỗ lực vịn đứng lên.

Đường Mạt rốt cục có phản ứng, lông mày khẽ nhúc nhích, thần nhiên nhìn một cái bánh bao đang hướng trên người mình bò, sau đó ánh mắt trở về bức tranh, trên tay động tác chưa ngừng. Lúc này, Sở Kha cũng bỏ qua đối thủ, không nhanh không chậm hướng bên này bò qua đến.

u Viên hiển nhiên là thiếu hụt vận động động tác cực kỳ ngốc, lại cầm lấy váy Đường Mạt kiên nhẫn nỗ lực bò. Mắt thấy thành công gần ngay trước mắt, nhỏ kia lại dưới chân vừa trượt, trực tiếp ngã vào trong người Đường Mạt, đầu Đường Mạt đang cúi vào bức tranh thì trên trán lưu lại 1 dấu đỏ. Đường Mạt bút trong tay dừng lại, ánh mắt khẽ nhúc nhích

Viên Viên hiển nhiên là đập đầu đau, miệng mếu máo, hai mắt to trong đã đầy nước mắt. Đường Mạt bắt đầu đem bức tranh bỏ qua một bên cố hết sức ôm lấy bánh bao trong ngực tại trên trán nó nhẹ nhàng hôn một cái. Bánh bao lại lập tức nín khóc mỉm cười, còn hoa tay múa chân đứng lên tựa hồ hoàn toàn đã quên đập đầu đau. Đường Mạt trên mặt vẫn như cũ không có gì chỉ là lẳng lặng nhìn bánh bao nhỏ trong ngực. Mà Sở Kha mới vừa leo đến bên cạnh Đường Mạt lại phối hợp cười ra.

Liên tục bằng quan Tô Nhược khẽ thở dài: “A, Viên Viên tiểu gia hỏa này thật có bản lĩnh a! Mạt Mạt nhà mình, ngay cả chủ động hôn mình một chút cũng khó khăn!”

Qua lúc cơm trưa Tạ Trấn nhặt lên bức tranh ở trên thảm. Thấy rõ hình bức tranh, nàng không khỏi cong lên khóe môi.

Một tấm hình ảnh hai đứa bé một đang siết chặt tiền xu cười đến khoan khoái, một nhóc khác ngồi ở chỗ không xa yên lặng như nhìn đối thủ

Hình ảnh cũng không tệ, đường cong có chút mất trật tự, cái loại nhàn nhạt ấm áp đó lại giống như từ trang giấy từ từ tràn ra. Tựa hồ hàm chứa ngay cả người viết đều chưa từng trông thấy chân tình.

27. Phiên Ngoại Về Bùi Lạc 1

Bùi Lạc nhanh gọn ấn nút “Đăng nhập”, khóe miệng không tự giác giương cao. Cuối cùng từ kì thi không có thiên lý giải thoát! Trước đi giết boss giải sầu thôi!

Một thân lửa đỏ một đường tới Đông Hành không đầy một lát liền đến Ngọc Ngăn các, tầm mắt trên màn hình qua loa quét một vòng, quả nhiên tại một góc màn hình phát hiện thân hình khổng lồ màu xanh biếc của quái vật. Ta tìm đúng là mi! Hồng y giờ pháp trượng lên sau lưng hai con anh linh nhanh chóng hiện lên.

Bùi Lạc tay thuần thục ở trên bàn phím đánh, hai con anh linh hướng hai bên tản ra dọc theo thành hai đường cong từ hai bên trái phải hướng quái khổng lồ tới g

Nhớ năm đó Lạclong không âm thanh chống quái một ít trận đánh cực kỳ cố hết sức cuối cùng còn thành lưỡng bại câu thương. Nhưng dù sao lúc này không giống ngày xưa năm đó cô ấy phong vân một cõi nếu là như bây giờ người chơi max level bay đầy trời sợ cũng chỉ có thể là một vô danh tiểu tốt. Làm một người maevil quang hệ hôm nay Thiên Lạc đối phó chính là một con quái hiển nhiên là dư dả. Quái bị hai con anh linh giáp công thành luống cuống tay chân, không hề có lực hoàn thủ, trên đỉnh đầu máu giảm liên tục bay ra.

Trước màn ảnh Bùi Lạc khẽ cười tự nhủ: “Hi hi, ngược mi!” Lúc này nàng sợ là đem boss trước mắt trở thành cái đề thi chết bầm hành hạ nàng. Mắt thấy tên quái kia chỉ còn lại một tầng máu Bùi Lạc đem thân thể khẽ lui về phía sau nhích lại gần, ở trên ghế ngồi một tư thế thoải mái.

Chợt bản đồ góc trên bên trái thoát ra một bóng người, cực nhanh hướng lướt qua hồng y đi tới. Không đợi Bùi Lạc thấy rõ, tên kia dĩ nhiên lần người tiến lên giơ tay chém xuống boss ầm ầm ngã xuống đất.

“shit!” Bùi Lạc khẽ nguyên rửa. Mặc dù nàng hôm nay tới giết quái chỉ là đơn thuần tìm không khí mới mẻ, nhưng giành boss cũng quá hiển nhiên đi? Thấy rõ ID tên kia Bùi Lạc hiểu rõ – - thì ra là người này không là hướng về phía boss tới! Bởi vì người đến là cái người quen cũ ... Con cạp chạy trốn mau.

Tên kia đắc thủ tựa hồ rất là lên mặt, rõ ràng làm chuyện không vội mà đi, tựa hồ một chút cũng không đem Bùi Lạc để vào mắt

Bùi Lạc cười lạnh: Hừ, con cạp giấy... thật đúng là cho rằng lão nương dễ bị bắt nạt sao? Hôm nay cơn tức này dù thế nào cũng phải xử lí!

Hồng y thân người sát khí hiện rõ chỉ thấy pháp tượng giương lên 2 con anh linh bên cạnh thì thể boss quay đầu nhìn về phía con cạp giấy kia nhào tới. Nghĩ là không có ngờ tới nàng sẽ đột nhiên phát động công kích nên Con cạp chạy trốn mau tung người vọt vàng lui lại vẫn bị hai con anh linh tạt vào. Tên kia tựa hồ bị làm sợ vọt vàng lui về phía sau thật xa mới đứng lại. Chỉ chốc lát sau, kênh trước mặt xuất hiện một dòng chữ nhỏ.

< Trước mặt > con cạp chạy trốn mau : nữ nhân điên, đừng trách ta không có nhắc nhở cô, giết người sẽ hồng danh !

Thiên Lạc : ha ha! Thì ra là sợ giết người hồng danh nên mi mới không dám trực tiếp giết ta, muốn đoạt boss loại này chẳng có kết quả tốt gì! Thật đúng là không nhìn ra...mi càng loại nói mà nói không ra.

Lại nói tới hồng danh là cái gì Bùi Lạc thật đúng là một chút không để ý! Sau lưng xa xa chỗ ngồi này có núi dựa còn ai dám khi dễ nàng! Chỉ cần Mạch Dao ra uy cả phạm cốc Lâu Lan đều là hậu thuẫn kiên cường cho nàng!

con cạp chạy trốn mau : tiện nhân, cô muốn chết!

Thiên Lạc : a, mi thử cho ta chết một chút xem!

lợi hại chạy trốn mau : ta phi, chỉ bằng cô mà muốn thắng ta?

Bùi Lạc trêu tức cười một tiếng, không hề cùng người căn bã nói nhảm, ngón tay ở trên bàn phím nhanh chóng nhảy. Hai con anh linh lại một lần nữa hướng thân ảnh màu vàng kia tiến tới gần, con mắt xanh biếc chớp động thị huyết quang mang, Con cạp chạy trốn mau rút kiếm nghênh đón. Trên màn hình thân ảnh di động càng lúc càng nhanh ba bóng dáng hoàn toàn quấn một chỗ đánh đến vô cùng giằng co.

Đang lúc hai người chiến đấu đến không thể tách rời, 1 góc màn hình một người màu bạc yếu điệu từ xa đến gần chậm rãi hiện lên.

Lãnh mỹ nhân? Bùi Lạc phân tâm bên trái anh linh không cẩn thận bị kiếm của hoàng y gây thương tích. Bùi Lạc cúi đầu “Nha” một tiếng lại không có chút bối rối nào. Lãnh mỹ nhân đều đến đây con cạp giấy này còn không phải là cái gì rồi...

Mỹ nhân ngân y bước nhanh đến gần, lóe ánh huỳnh quang trường kiếm giơ lên. Nhưng là...

Kiểm kia lại cũng không như trong tưởng tượng của Bùi Lạc đâm về con cạp giấy lại ngược lại hướng phía một thân hồng y Thiên Lạc đánh tới. Bùi Lạc vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới Bạc Giang Hàn Tuyết lại sẽ hướng nàng phát động công kích! Nàng không khỏi la thất thanh: “Lãnh mỹ nhân cô đánh ở đâu!” Cái chếch phía phải này cũng quá ngoại mục đi!

Bùi Lạc còn đắm chìm vào kinh ngạc cô gái ngân y kiếm lại lại một lần nữa hướng nàng vung đến. Bùi Lạc kinh ngạc nhìn chăm chăm màn hình, hai tay cương ở trên bàn phím nhúc nhích không được. Bạc Giang Hàn Tuyết... Quen biết ba tháng qua, nàng cùng người kia cùng một chỗ xoát quái thậm chí so với thời gian nàng tổ đội cùng Mạch Dao còn nhiều hơn. Không nghĩ qua có một ngày sẽ cùng người kia bị chém thế.

Bị trộm số sao? Đây là ý nghĩ trong đầu Bùi Lạc nhưng... không thể nào! Còn nhớ rõ có một lần Lãnh mỹ nhân chính miệng nói cho nàng biết tài khoản của mình là cùng máy tính trối định dù cho mật mã bị trộm lấy, người khác cũng không có cách nào sử dụng tài khoản đó. Giang Bách Hàn, anh rốt cuộc là đang là

Bùi Lạc liền yên lặng như thế, kiếm màu trắng bạc không ngừng tại người hồng y xuất ra đạo đạo vết máu. Phản kích ư? Cho dù là biết người biết thì sao nàng sao chống lại Lãnh mỹ nhân, nàng như thế nào cũng không có phần thắng. Trong thoáng chốc trông thấy trên màn hình hồng y tại chỗ ngã xuống, Bùi Lạc dời đi chỗ khác lông mày nhíu chặt. Có một giọng nói ở dưới đáy lòng lạnh lùng vang lên: Bùi Lạc, mi đang sợ cái gì? Vội vàng lên tiếng hỏi đi! Vì cái gì! Nên có lời giải thích đi!

Bùi Lạc cắn răng một cái, hai tay lại một lần nữa ở trên bàn phím đánh lên, nàng thậm chí có thể cảm giác được đầu ngón tay khê run. Đây chỉ là 1 trò đùa dai đi? Hẳn khi nào thì chơi tâm nặng như vậy? Hoặc là... Hẳn quay người lại sẽ thành linh chọc Con cạp giấy một đao? Chúng ta là bằng hữu! Không phải sao?

Hai tay đang ở kênh nói chuyện gõ ra một hàng chữ, sau đó không tự giác xóa bỏ, lại gõ chữ, sau đó lại xóa bỏ. Đột nhiên cảm giác được người này xa lạ... A! Bằng hữu! Nàng còn nhớ rõ đã từng có người cùng nàng chơi mấy tháng boss rơi một món trang bị màu lam mà cùng nàng quyết liệt. Bằng hữu... Rốt cuộc như thế nào... mới tính bằng hữu? Khó trách có người nói, ở thế giwois ảo này vĩnh viễn không biết ai mới là bằng hữu. Bởi vì mỗi người, đều mang vẻ mặt; mỗi người đều dễ thay đổi. Hỏi thì thế nào đây? Cần gì tự rước lấy nhục chứ?

Trên bản đồ thân ảnh kia sớm đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, Bùi Lạc đã không tiếp tục chiếu cố Con cạp kia đi nơi nào. Trong đầu dáng người ngân y mỹ nhân kia giết quái tiêu sái từng màn hiện lên, Bùi Lạc than nhẹ dù cho bị phản bội hoàn toàn như thế nàng nhưng vẫn là từ trong đáy lòng không muốn cùng người đó thành d

Giang Bách Hàn... Bùi Lạc ta về sau coi như không biết người như anh là được rồi.

2.

Hai tháng nghỉ hè đảo mắt qua tháng chín khí trời như xưa nóng bức. Trở về tới trường Bùi Lạc cơ hồ trước tiên ôm lấy Laptop đi thư viện ngồi điều hòa.

“A. Lạc Lạc!” Giọng có chút quen thuộc làm cho Bùi Lạc dưới chân dừng lại. Đang muốn quay đầu nàng giống như chợt nhớ tới cái gì cước bộ tiếp tục đi phía trước.

“Lạc Lạc!” Nhìn xem bóng lưng cô gái kia rời đi, Giang Bách Hàn trên mặt thoáng hiện lên một tia nghi ngờ. Cứ như vậy vài bước không xa làm sao lại không nghe thấy? Vừa rồi rõ ràng thấy em ấy ngừng một chút chẳng lẽ là nhìn lầm rồi?

“Hàn ca làm sao vậy?ên Thái Ích hỏi.

Không có việc gì... chúng ta đi thôi.”

Có lẽ vì khí trời quá nóng buổi trưa tại căn tin người ăn cơm so với trước ít hơn rất nhiều. Trời rất nóng, căn tin không trang bị điều hòa thực làm cho người ta có chút không chịu nổi.

Bùi Lạc tại cửa lấy xong cơm chuẩn bị xách trở về ký túc xá ăn. Nhưng còn chưa đi ra căn tin đã nhìn thấy Giang Bách Hàn mặc quần áo thể thao chạm mặt. Bùi Lạc tâm kêu xúi quẩy thật đúng là sợ điều gì sẽ gặp điều đó. Nàng chậm chạp nghĩ: “Oan gia ngõ hẹp” từ này quả nhiên là cực kỳ thực tế.

Giả bộ không nhìn thấy trực tiếp đi! Bùi Lạc ánh mắt lảng tránh vừa tăng nhanh cước bộ vừa ở trong lòng mặc niệm: hẳn không nhìn thấy mình, hẳn không nhìn thấy mình... Ai, thật sự là quá kinh sợ, rõ ràng là lỗi của hẳn lòng mình sao nhiệt tình gì thế?

Mắt thấy sẽ phải cùng người nọ gặp thoáng qua Bùi Lạc âm thầm thở phào nhẹ nhõm nhưng một giây sau thủ đoạn liền bị người giữ chặt, bên tai một thanh âm giễu giễu nói:

“Lạc Lạc, em đi đường cũng không nhìn đường sao?”

Bùi Lạc cũng không ngẩng đầu lên thản nhiên nó

“Bạn học à, cậu nhận lầm người.”

“Ách?” Giang Bách Hàn sững sờ, tiện đà cười nói:

“Lạc Lạc, em true anh à !”

“Tránh ra!” Bùi Lạc bực mình muốn hất tay của hắn ra nhưng cũng không được như ý nguyện.

Giang Bách Hàn rốt cục ý thức được tựa hồ có chỗ nào không đúng:

“Làm sao vậy, Lạc Lạc?”

Bùi Lạc oán hận cắn răng: Giang Bách Hàn, tôi không chọc vào anh, anh ngược lại đến trêu chọc tôi đây coi như là đạo lý gì! Lúc giết người con mắt cũng không nháy một chút bây giờ lại giả bộ giống như không việc gì! Thật đúng là cho rằng trò chơi cùng thực tế thì hai việc khác nhau sao? Thực xin lỗi Bùi Lạc tôi không có độ lượng như vậy!

“Anh đang muốn hỏi em như thế nào một kỳ nghỉ hè cũng không lên trò chơi bận rộn cái gì vậy?” Giang Bách Hàn hỏi.

Bùi Lạc trào phúng ngoéo một cái khóe môi: “Lên trò chơi? Sao phải lên? Cho anh tụt

Giang Bách Hàn vẻ mặt mờ mịt: “Tụt cấp? Em nói cái gì vậy?”

“A, dám làm còn không dám nhận? Thực không nhìn ra anh cùng kia con cạp giấy cùng 1 loại người, trước tôi làm sao không nghĩ tới đây?”

“Lạc Lạc, giữa chúng ta có phải hay không có cái gì hiểu lầm?”

“Tránh ra!” Bùi Lạc đột nhiên trở nên rất bực bội.

“Tôi với anh không có gì có thể nói !”

Cảnh tượng tương tự cỡ nào! Trước đó cũng bắt quá là một năm. Lời giống nhau như đúc đã từng... b người khác nói ra khỏi miệng.

“Lạc Lạc, giữa chúng ta có phải hay không có cái gì hiểu lầm ?”

“Hiểu lầm gì! Anh dám nói anh không có bỏ rơi tôi cùng người khác lui tới?”

“Lạc Lạc anh thật không có!” Hắn nắm thật chặt tay của nàng, Tô Ba thanh âm vội vàng.

“Nói vậy! Tôi đều nhìn thấy!”

“Lạc Lạc, em tin anh! Anh cùng nàng cô ấy có gì ! Chuyện của em, anh cho tới bây giờ đều đặt ở vị trí thứ nhất, em lúc cần anh mặc kệ đang làm cái gì cũng sẽ trước tiên xuất hiện không phải sao? Anh làm sao có thể thích người khác?”

“Thật sự... Là em nhìn lầm rồi?” Bùi Lạc nho nhỏ nói thầm.

“A... đương nhiên!”

Lời thề son sắt như vậy bảo đảm thế sao có thể nào không để cho người ta động tâm? Vì vậy, quay lại.

Nhưng thực tế máu chảy đầm đìa ba phen mấy bận bày ngay trước mắt còn muốn như thế nào tiếp tục lừa gạt mình tin tưởng? Một câu “Chia tay “, bao nhiêu bất đắc dĩ, bao nhiêu chua xót chỉ có nàng tự mình biết.

Luôn nói qua đều đã qua lại kỳ thật cho tới bây giờ không có thể quên.

“Em đừng như vậy, nói cho anh biết rốt cuộc phát sinh chuyện gì, anh nhất định cho em 1 câu giải thích.” Giang Bách Hàn âm thanh chưa phát giác ra có chút vội vàng.

Bùi Lạc bực bội lắc lắc đầu, trong thanh âm mang theo tràn đầy mệt mỏi:

“Chuyện chính anh còn muốn tới hỏi tôi sao? Thật khôi hài? Van anh, người anh đều giết bây giờ phủ nhận có ích lợi gì?”

Giang Bách Hàn trầm giọng nói: “Chúng ta đứng ở trước mặt nhau, em còn không muốn tin anh sao?”

Bùi Lạc nhàn nhật nhìn hần, trong mắt không có một tia gợn sóng:

“Tôi đói bụng, tôi muốn đi ăn cơm.”

“Bùi Lạc, em...” Giang Bách Hàn cuối cùng không có nói cái gì nữa, chậm rãi buông tay.

Không biết vì cái gì chạm được ánh mắt của hần, Bùi Lạc trong lòng lại có khó chịu không nói ra được chỉ muốn muốn né ra...

Cửa ký túc xá bị mạnh mẽ phá trên mặt tường đung ra một tiếng vang thật lớn. Ngồi trước máy vi tính Thái Ích sợ hết hồn, còn không có định thần đã bị một bàn tay mạnh mẽ từ trên ghế lôi dậy.

“Thái Ích! Cậu cầm nick mình đi làm cái gì!” Giang Bách Hàn hít sáo nín lấy cổ áo của hần, cắn răng hận nói.

“Ai nha... Hàn ca, có... chuyện gì từ từ nói!” Thái Ích nơm nớp lo sợ.

“Ít nói nhảm, cậu rốt cuộc cầm nick tôi đã làm gì!” Giang Bách Hàn hung hăng thở hổn hển mấy hơi. Hần từ căn tin một đường chạy tới ngay cả cơm cũng không kịp ăn chỉ muốn sớm biết rõ ràng rốt cuộc phát sinh chuyện gì. ID hần cùng máy tính trối định mật mã cũng chỉ nói cho Thái Ích nếu là có cái gì làm cho người ta hiểu lầm trừ hần ra cũng sẽ không có người khác có thể làm.

“Em... Không có làm gì! Cũng liền mở ra giết giết boss thôi.”

“Chỉ là giết boss?”

“Đúng vậy...em sẽ không lộn xộn đồ của anh, anh cũng biết!”

“Làm sao sẽ...” Giang Bách Hàn khẽ buông lỏng cổ áo Thái Ích, lẩm bẩm lẩm bẩm: “Vậy rốt cuộc xảy ra vấn đề gì?”

“Hàn ca, làm sao vậy? Thiếu cái gì?”

Giang Bách Hàn lắc lắc đầu, hỏi: “Ngoại trừ giết boss, cậu còn mở ID tôi làm gì?”

“Không có a... a, mấy ngày hôm trước giúp một người bạn đánh trường khung. Cái này... không quan trọng đi?”

“Ừ...” Giang Bách Hàn tựa hồ có chút yên lòng. Qua mấy giây hần lại đột nhiên ngẩng đầu đến

“Cái gì? Đánh nhau? Cậu đánh người nào?”

Bị ánh mắt kia vội vàng chăm chăm có chút hốt hoảng, Thái Ích ngăn người áp ứng nói: “Ách... Cụ thể tên gì em cũng không nhớ rõ ràng. Lúc ấy huynh đệ kêu gấp em liền mở nick anh. Người kia... Người kia dù sao em cũng không biết.”

“1 cho gọi max level sao? Hồng y sao?” Hoàn toàn chưa cho đối phương thời gian phản ứng, Giang Bách Hàn vội vàng mong đợi: mau nói không phải ... nói mau không phải thế!

“Ách...” Nhìn xem vẻ mặt Giang Bách Hàn Thái Ích biết mình sợ là đã gây họa, hần có chút khó khăn mở miệng nói.

“Hình như là... Thiên Lạc.”

Giang Bách Hàn vẻ mặt trong nháy mắt cứng đờ. Thiên Lạc... Thiên Lạc... Tài khoản hần, hần của máy tính, hần cầm không ra bất kỳ chứng cứ nào để chứng minh hần chưa từng làm qua. Lần này thật đúng là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch!

Mới vừa rồi còn tại căn tin cùng Lạc Lạc nói nhất định cho nàng một cái công đạo, nhưng hần có thể cho nàng lời gì đây? Giải thích... Cô ấy tin tưởng sao? Chỉ sợ đến lúc đó càng chui càng đen, càng chọc cô ấy phản cảm đi!

Tay trái nắm càng chặt, gân xanh trên mu bàn tay bạo khởi, đột nhiên có một loại cảm giác vô lực không thể nào phát tiết. Tay hung hăng tại mặt bàn nện xuống truyền đến một hồi đau nhức.

“Hàn... Hàn ca.” Thái Ích lại một lần nữa nhận lấy kinh hãi, dè dặt liếc lấy Giang Bách mặt lạnh lùng.

Mặt lạnh lùng phai đi chỉ là khe lắc đầu. Không trách cứ Thái Ích, cũng không phải là bởi vì hắn bao dung chỉ là hiểu lầm nguyên nhân căn bản kỳ thật không quan hệ người khác – - nàng vốn có thể lựa chọn tin tưởng hắn.

Lạc Lạc... vì cái gì em không thể tin tưởng anh? Em thậm chí ngay cả một cơ hội giải thích cũng không cho tôi. Thì ra là tại trong lòng em, anh lại là có cũng được mà không có cũng không sao, ngay cả bằng hữu cũng không tính, chỉ là phát phát tay có thể bỏ qua sao?

Giang Bách Hàn biết rõ tính Bùi Lạc, nàng là cô gái yêu ghét rõ ràng. Khả năng về sau nàng ngay cả liếc mắt nhìn một cái đều khinh thường? Có lẽ sau gặp phải nàng liền thật sự vẻ mặt mờ mịt

28. Phiên Ngoại Về Bùi Lạc 2 (hết)

3.

Bùi Lạc ngồi tại trong nhà sách điều hòa từ phía sau lưng thổi qua trận trận cảm giác mát dưới đáy lòng. Hôm nay thư viện điều hòa như thế nào mở thấp như vậy?

Bùi Lạc mở ra cửa sổ trò chơi tại trên địa đồ tìm boss chém. Ngón tay ở trên bàn phím đánh Bùi Lạc đột nhiên cảm giác được, trò chơi này càng trở nên không có ý nghĩa. Ánh mắt không hề chớp mắt trong đầu lại lộ hình ảnh cô gái ngân y huy động trường kiếm – - vẫn là cực kỳ mỹ cảm từng chiêu thức, nhưng lại không chút lưu tình toàn bộ bổ về phía nàng.

Lãnh mỹ nhân, Lãnh mỹ nhân... Tại sao có thể là hắn? Nếu như ngày đó đột nhiên xuất hiện một người không quen biết dù cho bị giết Bùi Lạc khả năng cũng chỉ là chửi vài câu, đảo mắt liền quên mất. Dù sao trong trò chơi vốn là không có ai đúng ai sai, nàng cũng không cần vì những chuyện nhỏ nhặt tính toán chi li. Nhưng chính là bởi vì là bằng hữu cho nên không thể tha thứ – - ai cũng có thể giết Thiên Lạc... chỉ có hắn không được!

Vừa rồi rõ ràng tại căn tin đem tên kia hung hăng mắng một trận, không phải là hết giận sao? Không phải là cảm thấy rất sáng khoái sao? Nhưng trong lòng lại một chút cũng không dễ chịu hơn ngược lại giống như là đã làm sai chuyện gì rồi.

Nét mặt vừa rồi của hắn... Tự hồ là bị thương. Thực chính là mình sai rồi sao? Thật sự hiểu lầm hắn sao? Hoặc là... cần phải tìm hắn hỏi lại?

Nghĩ đến đây trong lòng có một thanh âm liên tục không khách khí chút nào mắng: Bùi Lạc mi là ngu ngốc sao? Bị lừa qua một lần, tổn thương một lần chẳng lẽ còn không đủ sao? Không nên nhiều lần làm đứa ngốc mới h chứ?

Cũng không biết phát bao lâu ngây ngốc ngồi không trong tai nghe thành linh truyền ra một tiếng giòn vang làm cho Bùi Lạc đột nhiên bừng tỉnh chỉ thấy cửa sổ phía dưới tán gẫu dấu hiệu chớp động.

Rau trộn cải trắng: Thiên Lạc Thiên Lạc, cậu đang ở đây sao?

Bùi Lạc nhíu mày, Rau trộn cải trắng... Tên ngược lại là có chút nhìn quen mắt thế nào cũng nhớ không nổi ở đâu gặp qua.

Thiên Lạc: tôi không biết cậu.

Rau trộn cải trắng: không quan hệ, tôi chỉ xin cậu vài phút mong cậu hãy nghe tôi nói hết.

Bùi Lạc càng nổi lên nghi ngờ, nàng dường như cùng người này không quen? Chẳng lẽ là tìm nàng giúp? Thôi... xem một chút hắn muốn nói gì.

Thiên Lạc: Cậu nói đi.

Rau trộn cải trắng: Thiên Lạc, lần trước tại Ngọc Ngần các chuyện giết cậu là mình dùng ID của Bạc Giang Hàn Tuyết. Lúc ấy con cộp gọi tôi hỗ trợ, tôi liền mở ID Hàn ca. ID Hàn ca tài khoản máy tính là trời định là tôi và Hàn ca cùng làm 1 đêm. Lúc ấy Hàn ca không có ở đây việc này anh ấy thật sự không biết! Tôi lúc ấy cũng không biết cậu là bạn của Hàn ca, bằng không cũng sẽ không đi giúp con cộp !

Rau trộn cải trắng: Thiên Lạc, cậu đang ở đây sao? Thiên Lạc? ? ?

Rau trộn cải trắng: Thiên Lạc, cậu tin mình! Tôi gọi là Thái Ích..không thì tôi đem số điện thoại di động cho cậu xác minh!

Bùi Lạc kinh ngạc nhìn màn ảnh. Rau trộn cải trắng... Nàng nghĩ tới người này lần trước, Mạch Dao cùng Cơ Uyển Anh pk thời điểm tựa hồ gặp qua hẳn một lần.

Cứ việc giọng nói từ đáy lòng còn đang liều mạng reo hò: không thể tin, không thể tin, đều là lấy cớ! Bùi Lạc hốc mắt lại ửng đỏ này không phải là nàng liên tục chờ giải thích sao? Chẳng lẽ còn không đủ rõ ràng sao? Cái này chẳng lẽ không thể so với chuyện hấn giết nàng có thể tin gấp trăm lần sao? Lãnh mỹ nhân làm sao sẽ giết nàng chứ? Vốn là nói không thông nhưng nàng lại cố chấp nghĩ nick hấn chỉ hấn mở.

Trong mắt xẹt qua một tia lạnh lùng trào phúng. Hiện tại chạy tới nói với hấn “Thực xin lỗi, em hiểu lầm anh sao? Chớ trêu, vừa mới lúc này đối với hấn nói lời quá đáng như thế dù cho giờ ăn nói khép nép kêu hấn tha thứ chỉ sợ cũng không làm nên chuyện gì!

Dáng Giang Bách Hàn mê mang bất an như một thanh lợi kiếm thật sâu vào trong lòng Bùi Lạc.

Từng màn đi qua tựa như một thước phim tại đáy mắt không ngừng cắt đi.

Khi giết quái ngân y luôn xông lên phía trước hoàn toàn không ngại sau lưng phân đi một nửa kinh nghiệm. Khi đánh boss nàng vĩnh viễn chỉ dùng đánh đánh chơi lại luôn có thể chia những đồ tốt. Mỗi lần cần hấn giúp đỡ bóng hình yếu điệu xinh đẹp kia luôn có thể luôn xuất hiện chưa từng nghe hấn oán hận nửa câu. Bằng hữu như thế... có lẽ về sau khó mà gặp phải.

Người quả nhiên là một loại sinh vật rất kỳ lạ. Khi một người đối với bạn tốt bạn liền nhớ tới tất cả ân huệ của người đó; nhưng mỗi lần có chuyện gì không vui phát sinh bạn liền chỉ nhìn thấy khuyết điểm người kia bất chấp tất cả nhận định là sai bỏ qua những cái tốt kia... liên hết thấy bị ném ra ngoài.

Bùi Lạc tự giễu khoe môi: thừa nhận đi mình chính là kẻ ích kỷ như vậy vì bảo vệ mình thà rằng đi tổn thương người khác! Mà cho tới bây giờ đều không cân nhắc tới cảm thụ người khác! Xem đi bây giờ mà còn có tư cách gì nói với hấn là bạn đây ? Mà hãy ôm mai rùa của mà, chính mình qua cả đời

Thái Ích mè nheo đi đến bên cạnh Giang Bách Hàn: “Hàn... Hàn ca.”

“Gì?” Giang Bách Hàn tay dừng lại ở trên bàn phím.

“Cái kia... Cái kia... Thiên Lạc có hay không tìm anh?”

“Hả?” Giang Bách Hàn khiêu mi.

“Không có sao?” Thái Ích gãi gãi đầu.

“Kỳ quái, em đều cùng cậu ấy rõ ràng giải thích qua”

“Cái gì? Cậu... em ấy nói như thế nào?”

“Bạn ấy... cái gì cũng không nói.” Thái Ích mặt lộ vẻ khó xử, ngũ quan rối

“Cậu ấy ban đầu có trả lời em, hấn là... thấy được.”

Giang Bách Hàn trong mắt thoáng hiện lên một tia ảm đạm. Nàng quả nhiên còn chưa tin đi.

—phân cách tuyến rùa—

Đảo mắt liền đã vào thu, chạng vạng có một bóng dáng kéo thật là dài. Bùi Lạc vừa khập khiễng đi tới vừa lại đem đầu đuôi rõ ràng khinh bỉ mình một lần -- người ta chạy bộ là rèn luyện thân thể, nàng vừa chạy ngược lại đem mình thành tàn! Vốn còn muốn đi tham gia đại hội thể dục thể thao cuối tuần, hiện tại buông cái chân tàn nói cái gì cũng là uống công!

Chỉ vừa thất thần trên mặt cá chân lại truyền tới một hồi đau nhói, Bùi Lạc nhẹ hít một hơi không thể không dừng bước lại. Nàng bất đắc dĩ thở dài: sớm biết như thế để cho Á Á đi cùng , tự mình cậy mạnh!

Đang muốn đi lên phía trước bên tai truyền đến “Chi” một tiếng thắng xe. Lại có người cản trở... Bùi Lạc bĩu môi, khó khăn hướng một bên dịch nửa bước.

“Lạc Lạc.” Sau lưng truyền đến âm thanh làm chột lòng thân cứng đờ. Đáng chết Bùi Lạc khẽ nguyên rửa, như thế nào hết lần này tới lần khác khi chạm vật luôn chạm mặt hần chứ?

Đang lúc nàng do dự có muốn hay không quay đầu lại, Giang Bách Hàn một chân để xuống đất đem xe đạp đưa về phía trước: “Em đi đâu vậy anh đưa em đi.” (L: xe đạp à, ==)

Bùi Lạc ngẩn ra, cúi đầu, không biết nên nhìn gì. Nàng lại một lần nữa thống hận cái chân chết tiệt này nếu không phải là nó đau nàng nhất định có thể chạy được bao xa thì chạy. Bùi Lạc kiên trì nhỏ giọng đáp:

“Ách... Không... không cần.”

Bên tai truyền đến một tiếng cười khê: “Đều như vậy, còn muốn cậy mạnh ? Để anh đưa em vài bước cũng sẽ không mất 1 miếng thịt?”

Bùi Lạc nhất thời lúng túng phải không phản bác được: “Em...”

“Nhanh lên xe đi.”

Bùi Lạc ngồi ở sau xe đạp hai tay không biết nên để vào đâu, chỉ có thể có chút khấn trương cầm lấy giá thép chỗ ngồi phía sau. Người phải trước áo sơ mi rộng thùng thình bị gió thổi lên, thỉnh thoảng khẽ vượt qua gương mặt của nàng. Nàng không hiểu cũng bất quá là gặp qua hần mấy lần chạm mặt rồi hương vị làm sao lại quen như vậy ?

Bùi Lạc khẽ giương mắt nhìn về bóng lưng phía trước, đúng lúc người nọ chuyển qua nửa gương mặt đến nói với nàng:

“Coi chừng ngồi vững nếu là té xuống nói không chừng liền hoàn toàn không đi được.” Hần khẽ nhúc nhích mặt, gương mặt kia nghiêng còn quệt một cái cười yếu ớt. Không biết vì cái gì, trong lòng đột nhiên buồn bực hốt hoảng, khó chịu giống như muốn hít thở không thông.

“Giang Bách Hàn.” Từ không biết... chỉ là hô lên một cái tên, lại giống như là bị rút cạn sạch khí lực toàn thân.

“Hả?”

“Thực xin lỗi.”

Cảm giác được thân thể bỗng đứng nghiêng về phía trước, hung hăng đâm vào trên lưng người kia tiếng phanh xa bén nhọn truyền lọt vào trong tai, Bùi Lạc không khỏi kinh hô:

“Ai da!”

Thật vất vả ổn định thân thể xe đạp đã dừng lại, người phía trước xoay người lại trong ánh mắt ẩn một tia nghi hoặc, vẻ vui sướng: “Lạc Lạc, em...”

“Kỳ thật... Trước em cũng biết.” Bùi Lạc chưa phát giác ra có chút chột dạ.

“Vậy em vì cái gì không nói sớm?” Giang Bách Hàn âm thanh đập lên còn mang theo vài phần tức giận.

“Em quả nhiên không để trong lòng! Còn anh thì coi như quan tâm bị mù sao! Anh rõ là... Ai! Bùi Lạc, muốn em thừa nhận một câu sai rồi khó vậy sao?”

“Em...” Thanh âm ngạnh trong cổ họng, bên đường cỏ cây không biết như thế nào đột nhiên bắt đầu mơ hồ, Bùi Lạc cắn môi, không để cho trong mắt ướt tràn ra hốc mắt. Nàng thâm mắng mình như thế nào chỉ là bị nói vài câu ủy khuất muốn rơi nước mắt đây? Không thể ở trước mặt hần khóc! Bùi Lạc cắn răng một cái, chịu đựng đau chân xoay người bỏ chạy.

Giang Bách Hàn tay mất lạnh lẽ, kéo nàng lại cả giận nói: “Em muốn nổi điên làm gì!” Xe đạp đáng thương mất đi chống đỡ trên mặt đất phát ra tiếng vang “ ầm”

“Anh mặc kệ em! Em là kẻ là ích kỷ! Chính là không tim không phổi!” Bùi Lạc phát tiết hô, nước mắt lại không ngừng lăn xuống gò má.

“Em đáng đời bị giết, đáng đời bị đau chân, đáng đời không có bạn, anh tránh ra...em không cần anh quan tâm!” Bùi Lạc âm thanh càng ngày càng yếu, cuối cùng biến thành mơ hồ nghẹn ngào.

Giang Bách Hàn yên lặng nghe, cau mày thật chặt:

“Em... Tại sao có thể nghĩ như vậy... Em rất tốt!”

Bùi Lạc hiển nhiên không cho là đúng, cúi đầu “Cất” một tiếng, đưa tay ở trên mặt loạn xạ lau một cái. Giang Bách Hàn nhìn nàng, đột nhiên bật cười từ trong túi quần tay lấy ra khăn giấy đưa tới:

“Làm sao em cùng mèo giống nhau thế?”

Bùi Lạc hừ một tiếng, một tay đoạt lấy khăn lại là một hồi loạn bôi. Giang Bách Hàn bất đắc dĩ nghiêng đầu đưa tay nhẹ lau đi giấy vụn dính vào trên mặt nàng. Hơi lạnh đầu ngón tay phất qua gò má Bùi Lạc khẽ run lên trên mặt nổi lên một mồi l

Lại một lần nữa ngồi trên xe đạp Giang Bách Hàn mang theo Bùi Lạc hướng ký túc xá đi đến.

“Này, vậy em làm sao bây giờ?” Một chân Bùi Lạc phối hợp bạch nhãn.

“Từ từ...” Giang Bách Hàn nửa thật nửa giả trêu chọc nói.

“Anh thật là không có địa vị, một kẻ đưa thư so với anh còn quan trọng hơn!”

“A... Em đây không phải là sợ anh không để ý tới em sa

“Anh mới để ý những cái như vậy.”

“Ai lòng dạ hẹp hòi!” Nửa ngày không nghe thấy trả lời, Bùi Lạc tiếp tục hét lên.

“Này, anh lòng dạ hẹp hòi!”

Giang Bách Hàn thông minh dời đi đề tài: “Anh nói thương thế của em thành ra như vậy, cuộc sống cũng không thể tự lo liệu nên tìm người cùng em ? Vạn nhất gặp chuyện không may làm sao bây giờ?”

Bùi Lạc bĩu môi: “Kêu cô bạn ấy cùng em nhiều lắm là vứt cho em 1 cây quải trượng, em còn ngại vướng bận đây!”

“Kia xem ra có xe đạp thành người giàu có rồi?” Giang Bách Hàn quay đầu lại hướng nàng mỉm cười.

“Vậy anh chỉ có thể cổ mà làm phu xe mấy tháng?”

“Hả?” Bùi Lạc có chút giật mình.

“Vậy thì làm sao bây giờ?” Giang Bách Hàn giống như bất đắc dĩ thở dài.

“Ai kêu anh... Ai kêu anh thích em chứ.” (L: ^^)

Mang theo nụ cười lời nói bị gió thổi lọt vào trong tai, người nói mây trôi nước chảy, người nghe tại chỗ hóa đá. Đây coi như là... thổ lộ sao?

“Này... mua một tặng một đó! Mua 1 phu xe còn tặng kèm bạn trai với em rất lợi nhuận! Rốt cuộc cần hay không?”

Tối vài thu hơi lạnh bởi vì một câu nói kia... dần dần ấm áp. Bùi Lạc thoải mái cười một tiếng, cất giọng nói: “Tại sao không cần ... không muốn thì uống!”

Màn đêm buông xuống tiếng cười hai người bị gió thổi đi vào trong 1 góc nội tâm đột nhiên trở nên mềm mại. Bùi Lạc ở trong lòng mặc niệm: Giang Bách Hàn, cảm ơn anh! Cảm ơn anh dẫn em đi ra khỏi cái bóng ma bị lừa gạt, cảm ơn anh để cho em lại một lần nữa học cách tín nhiệm, cảm ơn anh để cho em lại một lần nữa tin tưởng tình yêu!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/y-nhan-hao-nguyet>